

வெக்கியக் குறியு.

இலக்கியக் குறிப்பு

பொதுக் கல்வித் தராதரபத்திர
(சாதாரண)ப் பரீட்சை

ருவினையாடற் புராணம்--இராமாயணம்--மலரும் மாலைபும்
பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு)

G. C. E. (Ordinary Level)
Tamil Text

பண்டிதர் த. சுப்பிரமணியர்
(உசன்) ஆசிரியர்

சென்னை, ஆடி. 1957
30-7-57

உரிமை பதிவு

[விலை ரூபா 1-50]

ம தீ ப் பு ரை

— 0 —

யாழ்ப்பாணம் - திருநெல்வேலிச்
சைவாசிரிய கலாசாலைப் பேராசிரியர்

பண்டிதமணி

திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

— 0 —

பண்டிதர் திரு. த. சுப்பிரமணியம்
எழுதிய இலக்கியக் குறிப்புகள் முழு
வதையும் வாசித்துப் பார்க்க அவ
காசம் இன்மையினாலே இடையி
டையே பார்வையிட்டேன்.

குறிப்புக்கள் மாணவர்களுக்கு
உபயோகமானவை என்பது எனது
நம்பிக்கை.

திரு. சை. ஆ. க. சாலை,
20-7-57.

சி. கணபதிப்பிள்ளை.

மு ன் னு ரை

“இலக்கிய பாடங்களுக்கு இந்த முறை நீங்கள் குறிப்பு எழுதவில்லையா?” என ஆசிரிய நண்பர்கள் பலர் கேட்டனர்.

அவர்கள் வேண்டு கோட்கமைந்து - எல்லா மாணவர்களும் பயன்பெற்ற பொருட்டு இக்குறிப்பு நூலை வெளிப்படுத்தினோம்.

விடயங்களைச் சுருக்கி விளக்கியும்-மாதிரி வினாக்களைத் தந்தும்; மாணவர்களுக்குக் கற்றலில் ஆர்வம் பிறக்கச் செய்தலே எமது நோக்கமாகும்.

யாழ்-திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கலாசாலைப் பேராசிரியர் பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் பார்வையிட்டு மதிப்புரை வழங்கினார்கள்.

இலக்கியப் பகுதிகளை நன்கு விளங்கி மனதில் அமைத்துக் கொள்ள இந்நூல் பெரிதும் உதவும் என்பது எமது துணிவு.

இதனை வெளிப்படுத்த ஊக்கமளித்து உதவிகள் புரிந்த உசன் சைவவித்தியாசாலை ஆசிரியர் பண்டிதர் திரு. சி. சரவணமுத்து அவர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகுக.

“பாக்கிய வாசம்”
சித்தன் கேணி,
25-7-57,

த. சுப்பிரமணியம்.

பொருளடக்கம்

—o—o—o—

1. திருவிளையாடற் புராணம்	பக்கம்
வரலாறு	1
தலவிசேடம்	1
தீர்த்த விசேடம்	2
மூர்த்தி விசேடம்	2
திருவிளையாடற் புராணம்	2-37
2. கம்பராமாயணம்	
நூற் பரிவு	38
உயுத்த காண்டம்	38
கும்பகருணன் வதைப்படலம்	39-68
வரலாற்றுக் கதைகள்	69-75
கதாபாத்திரங்களின் பெயர்கள்	75-78
3. மலரும் மாலையும்	
அன்யின்வெற்றி	79
சந்திரன்	89
சூரியகாந்தி	91
சரத்காலம்	93
பெண்களின் உரிமைகள்	94
யுத்தக் கொடுமை	96
திருமூல மன்னர் பிறந்தநாள்	98
4. பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு	
தமிழ் நாடு	101
தமிழ் மொழி	104
தமிழ்க் கலைகள்	106
இசைக்கலை	111
தமிழர் படைத்திறம்	114
வீரத்தாய்மார்	117
தமிழர் வாணிபம்	119
தமிழகமும் சோழரும்	123
தமிழ்ப்புலமை	125
5. ஆசிரியர் வரலாறுகள்	
பரஞ்சோதி முனிவர்	130
ஆறுமுகநாவலர்	131
சம்பர்	132
தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை	133
தமிழ்நாட்டியறிச்சி வினாக்கள்	134

இலக்கியக் குறிப்பு

I திருவிளையாடற் புராணம்

1 வரலாறு

திருக்கலையத்திலே - சிவதீர்த்தக் கரையிலே ஆயிரங்கான் மண்டபம் ஒன்று உண்டு. அம் மண்டபத்திலே சூதமுனிவர் இருந்தார். முத்தியை விரும்பிய சம்புத்தர். சதானந்தர் முதலாம் முனிவர்கள் அவ்வாணங்கிப் பரமசிவன் எழுந்த ருளியிருக்கும் விசேட தலமொன்று கூறுமாறு விண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

சூதமுனிவர் அவர்களை நோக்கி: முருகக் கடவுள் அகத்தியருக்கு அருளிச் செய்த சங்கர சங்கிதையிலே மூன்று விசேடமும் பொருந்திய தலமொன்று கூறப்படுகின்றது. முத்தியை விரும்புவோருக்கு எளிதிலே கொடுப்பது. அருளுருக்கொண்டு பரமசிவன் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைச் செய்தருளியது; அத்தலத்தின் பெயர் திருவாலவாய். இது பூலோக சிவலோக மெனவும்படும். அத்தல விசேடங்களையும் - அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் - நமது ஆசாரியார் நமக்குத் திருவாய் மலர்ந்தருளியபடியே நாம் உங்களுக்குச் சொல்வோம் என்றார்.

II தலவிசேடம்

எல்லா உலகங்களிலும் புண்ணிய தலங்கள் சிறந்தன. அவற்றினுள்ளே சிவதலங்கள் சிறந்தன. அவற்றினுள்ளும் சிதம்பரம், காசி, திருக்காளத்தி, திருவாலவாய் நான்கும் சிறந்தன. இவற்றுட் தரிசிக்க முத்தியரும் சிதம்பரம், இறந்தவர்களுக்கு முத்தியளிக்கும் காசி. வழிபட்டவர்களுக்கு முத்தியை வழங்கும் திருக்காளத்தி. கேட்டவர்களுக்குப் போகத்தையும் முத்தியையும் அளிக்கும் திருவாலவாய். ஆதலால், திருவாலவாய் இந்நான்கினுள்ளும் சிறந்ததாகும்.

III தீர்த்த விசேடம்

சோமசுந்தரக் கடவுளானவர் கடல்களும், மேகங்களும், கங்கை, காவிரி முதலிய நதிகளும் பிறவுந் தோன்றுமுள்ளே உண்டாக்கிய தீர்த்தம் பொற்றாமரை வாவியாகும். அதனைப் பார்த்தால் பாவம் நீங்கும். நெருப்பை நினைவின்றித் தீண்டினாலும் சுடும். அதே போலப் பொற்றாமரை வாவியை நினைவின்றித் தீண்டினாலும் அது மலத்தைக் கெடுத்து முத்தியைக் கொடுக்கும். அது தரும் தீர்த்தம், அருத்ததீர்த்தம், காம தீர்த்தம்; மோட்ச தீர்த்தம் எனவும் படும். நாற்பயன்களையும் நல்க வல்லது.

IV மூர்த்தி விசேடம்

மூல விங்கமாகிய சிவலிங்கம் முதன்முதற் தோன்றியது இங்கேதான். இச் சிவலிங்கத்துக்கு ஒப்பானதும் உயர்வானதும் மூவுலகத்தினும் இல்லை. இச்சிவலிங்கத்தைத் தரிசித்தோர் உரையும் உணர்வும் ஒடுங்கிச் சுத்த சிவசோதியைத் தரிசிப்பர். இங்குதான் சிவபெருமான் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களையும் சோமசுந்தரப் பெருமானாகி நிகழ்த்தினார். இதனைக் கற்றோரும் மற்றோருமாகிய யாவருக்கும் எளிதிலே பயன்படுத்தும் பொருட்டாக நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் வசனருபமாகச் செய்தருளினர்.

திருவிளையாடற் புராணம்

மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவிளையாடல்களைக் கூறுவது, இதனைப் பரஞ்சோதிமாமுனிவர் இயற்றினார். இது மதுரைக் காண்டம், கூடற் காண்டம், திருவாலவாய்க் காண்டம் என்னும் முப்பிரிவுகளை யுடையது. வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டியது முதல் நாரைக்கு முத்தி கொடுத்தமை யிறுதியாக 9 படலங்கள் கூடற்காண்டத்திலும் திருவாலவாயாள படலமுதல் மண்கமந்த படல மிறுதியாகவுள்ள 13 படலங்கள் திருவாலவாய்க் காண்டத்திலும் உள்ளன.

40 வரகுணனுக்குச் சிவலோகங் காட்டிய படலம்

இசுருக்கக் குறிப்பு

வரகுணன், சுந்தரேசபாதசேகர பாண்டியன் மகன், வேட்டையாடும்பொழுது அவனுடைய குதிரை பிராமணனொருவனை மிதித்துவிட்டது. பிராமணன் இறந்துவிட்டான். அதனால் அவனைப் பிரமசுத்தி பிடித்துவிட்டது. பலவகைத் தானங்களையும், வேள்விகளையும் புரிந்தான். சோமசுந்

நரக் கடவுளை ஆயிரத்தெட்டுமுறை வலம் வந்தால் பிரமகத்தி நீங்குமென அந்தணர்கள் சொன்னார்கள். அப்படியே அவன் செய்தான். அப்பொழுது அசிரீரியாக இறைவன் "சோழமன்னன் உன்னோடு போர்புரிய வரவான்; அவனைத் தூர்த்திப் போகும்போது திருவிடை மருதூரை அடைவாய்; அங்கு உன் பிரமகத்தியை நாம் நீக்குவோம். என அருளினார்.

அதன்படியே சோழனோடு போர் புரிந்து, திருவிடைமருதூரிலே பிரமகத்தி நீங்கப் பெற்றவன். திருவிடைமருதூரின் மேலேக் கோபுரத் திருப்பணிகளை நடாத்தினவன். சிவபெருமானருளினாலே சிவலோகத்தைப் பூலோகத்திலே கண்டுகளித்தவன். அதனாலே மதுரை மாநகரம் பூலோக சீவலோகம் என விளங்குகின்றது.

II அரும்பதக் குறிப்பு

கடைத்தலை - முதல் வாயில்; மயானகிருத்தியம் - கடலைச் சடங்கு; பிரமகத்தி - பிராமணனைக் கொன்ற தோஷம்; புரோகிதர்கள் - பிராமணர்கள்; அகமருடணம் - பாவத்தைப் போக்கும் மந்திரம்; கோதானம் - பசுவைத் தானமாகக் கொடுத்தல்; பூதானம் - பூமிதானம்; நியமம் - விதிபிரதக்ஷிணம் - வலம் வருதல்; அசுவம் - குதிரை; சாயை - நிழல்; அகழ் - அகழி; அலகிடுதல் - சுத்தஞ் செய்தல்; சுகந்ததூபம் - வாசனைப்புகைமுலாக்கினி - உதராக்கினி; பிரமரந்திரம் - உச்சித்துவாரம்; இருபிறப்பாளர் - பிராமணர், நிராசை - ஆசையின்மை; நாரணம் - தரித்தல்; பஞ்சாக்ஷரம் - ஐந்தெழுத்து; சதருத்திரமந்திரம் - நூறு உருத்திரமந்திரம்; நிருவான த்ஷிதர் - சிவத்தக்ஷையில் மேலான தீக்கை பெற்றவர்கள்; பிரதிட்டை - நாபனஞ்செய்தல்; மாகேசுர பூசை - அன்னதானம்; அஞ்சலி - துதிசெய்தல்; சாரணர் - ஒற்றர்; ஏத்தெடுத்தல் - வணங்குதல்;

III விளக்கக் குறிப்பு

பஞ்சகவ்வியம்:— கோமயம், கோசலம், பால், தயிர், நெய்.

சாலோக்கியம்:— சமயதீக்கை பெற்றுக்கொண்டு சரியை நெறியைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகியோர் எய்தும் பதமுத்திக்கு சாலோக்கியமென்று பெயர்

பஞ்சகத்தி:— ஆந்மகத்தி. இலிங்ககத்தி, திரவியகத்தி, பூதகத்தி, மந்திரகத்தி என்னும் ஐவகைச் சுத்திகள்.

திருநந்தி தேவர்:— பலபீடத்துக்கும் சிவலிங்கத்துக்கும் இடையிலே இருப்பது நந்தியாகும். நந்தி சுத்தமாக்கப்பட்ட ஆன்மாவைக் குறிப்பது. சிவஅம்சம் பெற்றது. திருநந்திதேவர் சிலாதரன் புத்திரர், இவர்கோடி வருடம் தவஞ் செய்து சிவபெருமானுக்கு வாகனமும் துவாரபாலகருமானவர். சிவனது முதல் மானுக்கரும், சந்தானகுரவர்க்கு முதற்கருவுமாவார்.

திக்குப்பாலகர்:— இந்திரன், அக்கினி, இயமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன்.

இடைகலை:— வலதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல்போல மாறி இடதுநாசியைப் பற்றி நிற்பது இடைகலை எனப்படும்.

பிங்கலை:— இடதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல்போல மாறி வலதுநாசியைப் பற்றி நிற்பது பிங்கலை எனப்படும்.

சுழுமுனை:— மூலாதாரத்தைத் தொடர்ந்து எல்லா நாட்க்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய்ப் புருவமத்தியிலே நேராகச் சிசுவரை முட்டிநிற்பது சுழுமுனையாகும். சுழிமுனை எனவும் வழங்கப்படும்.

பதினெண் கணங்கள்:— சித்தர், தேவர், அகரர், சாரணர், அந்தர், ஆகாய வாசிகள், இயக்கர், உரகர், கந்தருவர், கருடர், கிம்பருடர், கின்னரர், பூதர், பைசர்சர், போகபூமியர், முனிவர், வீஞ்சையர், வித்தியாதரர் என்போராவர்.

இந்திரனுடைய பழி:— பிரகஸ்பதி தேவேந்திரனுடைய குரு அவரை ஒரு சமயத்தில் அவன் மதிக்கவில்லை. அதனால் அவனது செல்வமும் சிறப்பும் குறைந்தன. இங்ஙனமாக வீருத்திராகரன் என்பவனை இந்திரன் கொன்றான். அதனால் பிரமகத்திதோஷம் அவனைப் பிடித்தது. பிரகஸ்பதியை அவன் வேண்டினான். பிரகஸ்பதி இந்திரனை அழைத்து “பழிநீர்க்கும் பொருட்டுப் சூமியினிடத்தில் வா” என்றார்.

பூமிக்கு வந்த இந்திரன் பொற்றாமரை வானியில் நீராடிச் சோமசுந்தரப் பெருமானை வணங்கித் தனது தோஷம் நீங்கப்பெற்றான். (இந்திரன் பழிநீர்த்த படலம் பார்க்க)

பிராமணனுடைய மாபாதகம்:— அவந்தி நகரத்தில் ஒரு பிராமணன் இருந்தான். அவன் மனைவி அழகின் மிக்கவள், அவர்களுக்கு ஒரு பாவீ பிறந்தான். காம மிகுதியினாலே தாயை விரும்பினான். அதனாலே

தன் தந்தையைக் கொண்டுள். இந்த மாபாதகச் செயலால் பேயுருவாய் வந்து பிரமகத்தி அவனைப் பிடித்தது. சிவபெருமானுடைய திருவருளி னாலே மதுரையை வந்தடைந்தான். சிவபெருமானருளினாலே மாபாதகம் நீங்கித் தெய்வப்பிராமண வடிவமானான். (மாபாதகந் தீர்த்த படலம் பார்க்க)

IV செய்யுட் குறிப்பு

(1) நாய்போன்ற என்னை வருத்தும் பிரமகத்தியை நீக்கித், தாயைப் போன்று அன்பு செய்து ஆண்டவனே! உன் திருவடிக்கு வணக்கம் உனக்குத் தூரமாயுள்ள யான் கண்டு தரிசிக்கச் சிவலோகத்தைக் காட்டிப் பின்னர், திருக்கோயிலில் என்னெதிர் நின்றருளிய கிருபாமலையே! உன் திருவடிக்கு வணக்கம்.

(2) மயங்கிச் செய்யும் வினைவழிச் சென்று கொடிய நரகில் அழுந்தாமல் அடியேனுக்கு அன்புதந்தாண்டவனே! உன் திருவடிக்கு வணக்கம் எழுவகைத் தோற்றமாகி நான்கு வகையுடங்கிப் பரந்த பல பிறப்புகளும் பாழ்பட்டுப் போகும்படியாக என்னைக் குற்றேவல் கொண்டவனே! உன் திருவடிக்கு வணக்கம்.

(3) வினைப்பற்றுடைய என்னைக் கொடிய பழியினின்று வேறுபடுத்தி எமது சந்திரகுலத்துக்கு நேர்ந்த குற்றத்தைத் தீர்த்தவனே! உன் திருவடிக்கு வணக்கம். சிவநேய முடையார்க்கு அவ்விடத்துச் சிவபுரமுண்டென்று (சிவாகமமாதிகள்) கூறுவதை இப்பொழுது எங்களுக்குக் காட்டித் தெளிவித் தவனே! உன் திருவடிக்கு வணக்கம்.

41 விறகு விற்ப படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

வரகுண பாண்டியன் ஆட்சிக்காலத்திலே வடதேசத்தினின்று ஒரு யாழ்ப்பாணன் மதுரைக்கு வந்தான். அவன் பெயர் ஏமநாதன். யாழ் வாசித்துப் பாண்டியனிடம் வரிசைகள் பலவும் பெற்று "என்னை வெல் வார் எவருமில்லை" எனச் செருக்கடைந்திருந்தான்.

பாணபத்திரனும் ஒரு இசை வல்லுநன். சோழசுந்தரப் பெருமா னிடத்திலே நீங்காத பத்தியுடையவன். அடியார்க் கெளியராகிய சிவபெரு மான், பாணபத்திரன் பொருட்டாக விறகு சுமந்து, 'சாதாரி' பாடி ஏமநாதனின் செருக்கை யடக்கினார், ஏமநாதன் வந்த திசையை நோக்கி ஓட்டமெடுத்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

யாழ்ப்பாணன் - யாழ் வாசிப்போன்; வீருது - வெற்றி; செவ்வாய் மடுத்தல் - கேட்டல், பிதாம்பரம் - பொன்னாடை; அம்பலம் - பொது இடம்; பிரார்த்தித்தல் - மன்றாடுதல்; சுதிகூட்டுதல் - யாழினரம்பைத்தெறித்துச் சரிசெய்தல்; சாதாரி - ஒருபண், முல்லைநிலத்திராகம்; வீஞ்சையர் - வித்தியாதர்; தேவகீதம் - தேவகானம்; இயங்கியற்பொருள் - அசைவுள்ள பொருள், சரம்.; நிலையிற்பொருள் - அசைவிலாப் பொருள், அசரம்; தன்மயம் - தற்சபாவம்; பாடன் மகளிர் - பாணன் பெண் நாதாந்தம் - ஞானநெறி; ஞானானந்தம் - பேரின்பம்; அண்டங்கள் - உலகங்கள்; அர்த்தராத்திரி - நடுச்சாமம்; குறையிரத்தல் - முறையீடு செய்தல்; புறங்கடை - வெளிக் கதவு;

III விளக்கக் குறிப்பு

உடற்றொழிற் குற்றங்கள்:— பாடும்பொழுது வயிறு குழிபட வளைதல்; அழுமுகக் காட்டுதல்; கண்டம் வீங்குதல்; பையைப்போல வாயைத்திறத்தல்; பற்களைக் காட்டுதல் முதலியன உடலின் தொழிலால் வருங்குற்றங்களென இசைநூலார் கூறுவர்.

வேத சிரசுகளாகிய உபநிடதங்கள்:— வேதம் கருமகாண்டம். ஞானகாண்டம் எனுமிரு பகுதிகளையுடையது, இவற்றுள் ஞானகாண்டத்தை உணர்த்தும் பகுதி உபநிடதங்கள் எனப்படும். மெய்ஞ்ஞானத்தைப்போதிக் கும் பகுதியாதலின் வேதசிரசுகளாகிய உடநிடதங்கள் எனப்பட்டது, இவை சீருத்திரம் முதல் முப்பத்திரண்டாகும்.

IV செய்யுட் குறிப்பு

(1) வாசம் பொருந்திய தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் பிரமதேவர்கண்டநியாத வேறுபாட்டினையுடைய சிவபெருமான்; பாண்டியன் திருக்கோலங் கொண்டு மதுராபுரியில் வீற்றிருந்தான். அ:தியாது காரணமோ? அரசனாய் அம்மதுரைப் பதியில் வீற்றிருந்த அப்பெருமான் என்னுடைய களங்கமணந்த மனத்திலுங் குடியிருந்தான், அ:தியாது காரணமோ? அறியேன்.

(2) பாடலமைந்த வேதங்களுந் தெளியாத பரமசிவன் மதுராபுரியில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளினான். அ:தியாது காரணமோ? அம் மதுராபுரியைப் போல; கொடுந்தொழிலையுடைய என் மனத்தையும் ஆடற்றொழிலமைந்த நடனசாலையாகக் கொண்டு வீற்றிருந்தருளினான். அ:தியாது காரணமோ? அறியேன்.

(3) நீலமேக வண்ணராகிய திருமால் தேடிபுணராத சிவபெருமான் திருவாலவாயிலெழுந்தருளி யிருந்தனன். அஃதியாது காரணமோ? அத் திருவாலவாயில் எழுந்தருளிய சிவபெருமான் மலரில் மணம்போல ஏழையேன் மனத்திலுங் குடிபுகுந்தனன் அஃதியாது காரணமோ?

42 திருமுகங்கொடுத்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

பாணபத்திரன் சோமகந்தரக் கடவுளுடைய திருக்கோவிலிலே முப் பொழுதும் சென்று இசைபாடும் நியமம் பூண்டான். அதனால் வறுமையடைந்தான். பாண்டியனுடைய பொன்னறையிலுள்ள பொருள்களைக் கவர்ந்து சோமகந்தரக் கடவுள் அவனுக்குக் கொடுத்தார். சிறிது காலஞ் செல்ல அவன் மீண்டும் வறுமையடைந்தான், சிவபெருமான் அவனுக்குச் சொப்பனத்திலே தோன்றி “இப்பொழுது ஓரோலை எழுதித் தருவோம்; சேரமாளிடங் கொண்டுபோ” என்று எழுதிக் கொடுத்து மறைந்தருளினார். பாணபத்திரன் திருவஞ்சைக் களத்தை அடைந்து ஒரு தண்ணீர்ப் பந்தலில் இருந்தான். பாணபத்திரன் வரவைச் சிவபெருமான் சேரமானுக்குத் தெரிவித்தருளினார். சிவனருள் பெற்ற பாணபத்திரனைச் சேரமான் ஏவலாளர்கள் மூலம் தேடிக் கண்டுபிடித்து வணங்கினார். பல உபசாரங்கள் புரிந்து அன்பு செய்தார். ஆபரணம், திரவியம், சிவிகை, பீதாம்பரம், யானை குதிரை முதலியன வேண்டுமட்டுங் கொடுத்தார். பாணபத்திரன் மதுரைக்கு மீண்டு முன்போலச் சோமகந்தரை வணங்கிக் கொண்டு குபேரனைப்போல வாழ்ந்திருந்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

நியமம் - முறைமை; பொன்னறை - திரவியசாலை; சொப்பனம் - கனவு; உட்காப்பு - உட்காவல்; புறக்காப்பு - வெளிக்காவல்; கயற் குறி - கெண்டைமீன் அடையாளம்; பாசரம் - பாடல்; உரோமஞ் சிவிர்த்தல் - மயிர்க்கூச்செறித்தல்; பொற்றளிகை - பொன்கட்டி; அஞ்ச்சித்தல் - வணங்குதல்; கலவைச் சாந்து - பரிமள சந்தனம்; பொற்சிவிகை - பொற்பல்லக்கு;

விளக்கக் குறிப்பு

ஏழடி செல்லல்:— தமது வீட்டுக்கு வந்து போகும் பெரியோர் பின்னர் ஏழடி தூரஞ் சென்று அவரை வழியனுப்பல் மரபாகும்.

செய்யுட் குறிப்பு

நன்னுணர்வு மிகுந்த மதில்கூழ்ந்த நான்மாடக்கூடலென்னுந் திருநகர மாகிய, மேலே பறந்துலவும் வெண்ணிறமும் வரிகளும்மைந்த சிறகையுடைய அன்னங்கள் சஞ்சரிக்குஞ் சோலை சூழ்ந்த திருவாலவாயில் நிலை பெற்றுள்ள சிவன் யாழ்கூறியருளும் வார்த்தை:— கார்கால மேகம் போல, கவிவல்லுநர்க்குத் தமதுரிமையினின்று அவருக்குரிமைப்படவுதவி வெண்ணிறம் பொருந்திய பூரண சந்திரன் போல விளங்கும் வெண்கொற்றக்குடை நிழல் செய்ய, பகைவர் முன்னிலையில் அஞ்சாது செல்லும் குதிரையைச் செலுத்தும் சேரமான் காண்க. (இசைத்தொழிற்) பண்பால் யாழ்வாசித்தலில் வல்ல பாணபத்திரன் தன்(உன்)னைப் போல எம்மிடத்தில் அன்புமிக்கோன். தன்னைக் காணக்கருதி வந்தான். மாட்சிமையுடைய பொருளைக் கொடுத்து என்னிடத்து வரவிடுக்க என்றவாறு.

43 பலகையிட்ட படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

சோமசுந்தரக் கடவுளானவர் ஒரு நாள் முத்துச்சிவிகை மேற்கொண்டு திருப்பள்ளியறைக் கெழுந்தருளினார். அத்தருணம் பெருமழை பொழிந்தது பாணபத்திரனுடைய யாழ் நனைந்து அவனும் நனைந்து நடுக்குற்றான். அவனுடைய கால்கள் சேற்றிலே புதைந்து விட்டன. இவற்றினால் அவன் சிறிதும் சோர்வுபடாது என்பையுமுருக்கும் அமுதகானத்தைப் பக்தி பரவசத்தோடு பாடினான். சிவபெருமான் கருணை கூர்ந்து ஒரு பலகை யளித்து அதன்மேல் ஏறி நின்று பாடும்படி அருள்புரிந்தார். வரகுணன் இவ்வற்புதச் செய்தியை மறுநாள் அறிந்தான். பாணபத்திரனை அப்பலகை மீதிருத்தி "இவரே எமது சிவபெருமான்" எனக் கூறி உபசரித்தான். பாணபத்திரன் நான்கு காலமும் சோமசுந்தரக் கடவுளை வழிபட்டு வந்தான். வரகுணன் சிவசாரூப்பிய மடைந்தான்.

II அரும்புக் குறிப்பு

திருப்பள்ளியறை - சயனதலம்; மிறைத்தல் - விறைத்தல்; ஆணை -கட்டளை யிடுதல்; சமாசாரம் - செய்தி; நான்கு காலம் - காலம், நண்பகல், மாலை, அர்த்தயாமம்; நரோத்திரி சிவசாரூப்பியம் - கடவுட் தன்மையடைதல்.

III செய்யுட் குறிப்பு

அழகிய தந்தவரிசைகையுடைய தோழியே! மதுரைப் பதியிலெழுந்தருளிய சோமசுந்தரக் கடவுள் உண்ணும் ஐயத்தின் பொருட்டு எமது இல்லில் வந்து புணர்ச்சிக் குறிப்பைத் தமது திருமுகத்திலே தோன்றுவித்து எனது மனத்தைக் கவர்ந்துகொண்டார்போலும்; அக் காதற் குறிப்பு என் முகத்திலுந் தோன்றக் காமவாதை தீரக் கலக்கத் தொடங்கினேன். (தமது திருமேனியிற் பாதி) பெண் வடிவாயிருந்தார். (அது கண்டு) வெட்கமுற்று விழித்து உயிர் பிழைத்தேன்.

கு-பு:- இச்செய்யுள் களவு மிலையிலே தலைவி தோழிக்குக் கூறியதாகும்.

44 இசைவாது வென்ற படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

வரகுணனுக்குப் பின்னர் இராசராசன் அரசியற்றினான். அவனுக்கு மனைவியர்களும் காமக்கிழத்தியர்களும் பலர். காமக்கிழத்தியர்களுள் ஒருத்தி அவனுக்கு உயிர் போன்றவள். கீதத்தில் வல்லவள். அதனாலே பாணபத்திரன் மனைவிக்கும் அவளுக்கும் பகை. பாணபத்திரனது மனைவியின் செருக்கையடக்குமாறு பாண்டியனை வேண்டினான்.

ஈழநாட்டு விறலியொருத்தியை இராசராசன் அழைத்தான். இருவரையும் இசைவாது புரியச் செய்தான். விறலி சில வீண் வினாக்களை யெழுப்பி உத்தரஞ் சொல்லுமாறு பத்திரன் மனைவியைக் கேட்டான். 'நான் இசை வாதுக்கு வந்தேனே யன்றி வசை வாதுக்கு வரவில்லை' என்றான் பத்திரன் பத்தினி. பாண்டியன் விலக்குவான் போல விலக்கிப் "பாருங்கள், வென்றவர் தோற்றவருக்கு அடிமையாவதே சபதம்" என்றான். விறலி முதலிற் பாடினான். பத்திரன் மனைவி பின்னர்ப் பாடினான். விறலியை மன்னன் புகழ்ந்தான். அவன் கருத்தை யறியாத சபையோர் பத்திரன் மனைவியைப் புகழ்ந்தனர். மறுநாள் வீண்டும் தொடங்கியது. மன்னன் விறலியையே புகழ்ந்தான். சபையோரும் அரசன் பக்கமே சார்ந்து கூறினர். பார்த்தாள் மன்னனைப் பத்திரன் மனைவி, "மன்னனே! நீ ஓரம் பேசுகின்றாய்; அதனால் சபையோரும் அதனையே உரைக்கின்றனர்; சோமசுந்தரப்பெருமான் சந்நிதியிற் சென்று பாடவேண்டும்; வெற்றியும் தோல்வியும் அங்கு விளங்கும்" என்றான்.

முன்றும்நான் சோமசுந்தரப்பெருமான் சந்நிதியில் இசைப்போட்டி நடந்தது. சபையிலே சோமசுந்தரக் கடவுளும் ஒரு வித்துவான்போல எழுந்தருளியிருந்தார். வீறலி பாடினான் முதலில். சபையில் மௌனம். பத்திரன் மனைவி வந்தாள் யாழை. பாடினான் இன்னிசை. மகிழ்ந்தனர் சபையோர். முன்போலவே சொல்ல எழுந்தான் பாண்டியன். மனத் தடுமாற்றத்தினால் "பத்திரன் மனைவியே வென்றான்" என்றான். அற்புதம்! அற்புதம்! என்று கூறி மறைந்தருளினார் சிவபெருமான். சபதம் நிறைவேறியது. பத்திரன் மனைவி வென்றான். "மன்னன் வலிமைகள் தெய்வங்களின் வலிமைக்கு முன் நில்லா; தெய்வங்களின் வலிமைகள் சிவபிரான் வலிமைக்குமுன் நில்லா" என்பதைப் பாண்டியன் அன்று உணர்ந்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

காமக்கீழ்த்தியர் - ஆசைநாயகியர்; பாண்மகள் - பாடுபவள்; வீறலி - பாட்டுக்காரி, பாடல் மகள்; சபதம் - வாக்குநிண்ணயம்; ஓரவழக்கு - ஒரு பக்கஞ்சாரல்.

III செய்யுட்குறிப்பு

(1) மதுரையிலெழுந்தருளிய பெருமானே! அகங்கையளவு நீரையும் பச்சிலையையும்ட்டு வழிபடும் அடியார்க்கு ஐராவதத்தையும் சேஷசயனத்தையும் தாமரைத் தவிசையுந் தந்தருளுவாய். சேஷசயனத்தையும் தாமரைத் தவிசையும் தந்தருளும் நீயே திருக்கரத்திற் கபாலத்தைத் தாங்கி (தாருகாவன முனிவர்) வீடுகடோறும் இரக்கின்றாயென்று இகழுவார்க்கு யான் யாதினைக் கூறுவேன்.

(2) மதுரையிலெழுந்தருளிய நமது பரமனே! தேன்போலுஞ் சுவை பொருந்திய மொழியையுடைய மாதர்களது கட்பார்வையின் வழியே செல்லாத சிவயோகிகட்கே மோட்சமென்று, பலவகைப்பட்ட வேதப்பொருளை நீயே விரித்துக்கூறினே; பலவகைப்பட்ட வேதப்பொருளை விரித்துக் கூறிய நீயே இடப்பாதி பெண்ணுருவாயினையெனப் பிறர் இகழ்ந்தால் அடியென் யாது கூறுவேன்.

(3) மதுரையிலெழுந்தருளிய ஒப்பில்லாத முதற்கடவுளே! அருட்கொடையை யுடையவனாகி எல்லாவுயிர்கட்கும் மாயாமலத்தின் விருத்தி வன்மையைடக்கி நித்தியமான மோட்சவீன்பத்தைத் தந்தருளுகின்றனே; நித்தியமான மோட்சவீன்பத்தைத் தந்தருளுகின்ற நீயே; மோட்சவீன்பத்தை நுகர்வார் போல நோன்பாகிய யோகநிலையைக் கைக்கொண்டருளினே என்பார்க்கு நான் யாது கூறுவேன்? ஏ—று.

45 பன்றிக்குட்டிக்கு முலைகொடுத்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

வைகையாற்றின் தென்கரையிலே குருவிருந்ததுறை என்னும் ஒரு ஊர். தேவகுருவாகிய பிருகற்பதி அவ்வூரிலே தவஞ்செய்துகொண்டு இருந்தார். அந்த ஊரிலே சகலன் என்றொரு வேளாளன் இருந்தான். மனை பெயர் ககலை. புதல்வர் பன்னிருவர். நிறைந்த செல்வம். செல்வச் செருக்கினாலே பிள்ளைகளைக் கண்டிக்காது போனபோக்கிலே வளரவிட்டனர்.

இங்ஙனமாகத் தாய் தந்தையர் இறந்துவிடப் பிள்ளைகள் வேடரோடு கூடித் திரிந்தனர். தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த பிருகற்பதியைக் கற்களைவீசி இகழ்ந்தனர். பிருகற்பதி “பன்றிக்குட்டிகளாகப் பிறந்து தாய் தந்தையரை இழந்து வருந்தக்கடவீர்கள்” எனச் சபித்தார். அவர்கள் பயந்து அவரை வணங்கி “இச்சாபம் எப்போது நீங்கும்” என்றனர். முனிவர், “சோமகந்தரக்கடவுளே தாயாகி வந்து முலைதந்து அருள்புரிவார்” எனக் கூறினார், பின்னர் அப்பிள்ளைகள் பன்றிக்குட்டிகளாகப் பிறந்தனர். இராசராசன் வேட்டையாடச் சென்று பல விலங்குகளைக் கொன்றான். பின்னர், பன்றியரசுக்கும் பாண்டியனுக்கும் போர் நடந்தது. பாண்டியன் இருப்புலக்கையிலே அதனைக் கொன்றான். அதனைக்கண்ட பெண்பன்றி எதிர்த்தது பாண்டியனை. சருச்சரன் என்னும் வேடர் தலைவன் அதனை எதிர்த்துப் பொருதான். பன்றி சருச்சரனையும் கொன்று தானும் இறந்தது. (பன்றி வீழ்ந்த இடம் பன்றிமலை என வழங்கப்படுகின்றது) பன்றிக்குட்டிகள் பசியால் வாடி வருந்தின. சோமகந்தரக்கடவுள் கருணையேயுருவமானவர். தாய்ப்பன்றி உருவங் கொண்டு தழுவீ மோந்து பாலருத்தினார். பாலோடு வலிமை, ஞானம், நற்குணம் என்பனவற்றையும் ஊட்டினார். முகம் பன்றிமுகமாகவும் உடல் மனித உடம்பாகவும் அருள்புரிந்து மறைந்தருளினார்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

சாபம் - சபித்தல்; பேதைமை - அறியாமை; மரபு - வழிமுறை; கறித்தல் - கடித்தல்; கோடு - கொம்பு; பருப்பதம் - மலை; கந்தருவன் - இசைவல்லுநன்.

III விளக்கக் குறிப்பு

புலத்தியமுனிவர்:— பிரமனது மானஸ புத்திரருள் ஒருவர். புராணங்களை மானுடருக்கு முதன் முதல் வெளியிட்டவர் இவராவார்.

46 பன்றிக் குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

பன்றிமுகக் குமார்கள் பல்கலை வல்லுநராய்ப் பன்றிமலையில் இருந்தனர். இங்ஙனமாக, மீனாட்சியம்மைவார் "அசேதனங்களாயுள்ள பன்றிக் குட்டிகளுக்கு முலைகொடுத்து விலங்கறிவை நீக்கிய காரணமென்ன" எனச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வினாவினார். சோமசுந்தரக்கடவுள் "சகல வேதாசனங்களும் சர்வ சீவதயாபரர் என்று நம்மைக் கூறும்; ஆதலின் அவைகளைக் காத்தருளினோம்; பன்றிமுகக் குமார்கள் பாண்டியனுக்கு மந்திரிகளாகி நமது கணத்தவராவார்கள்" என விடையருளினார்.

பின்னர் அவர்களை மந்திரிகளாக்குமாறு பாண்டியனுக்குச் சொப்பனத்திலே திருவாய்மலர்ந்தருளினார். பாண்டியன் அவர்களை மந்திரிமார்களாக்கி மணமும் செய்துவைத்தான். மந்திரிமார்கள் கல்வியறிவும் புத்திநூட்பமும் உடையவர்களாய் விளங்கினர். பாண்டியன் சுருத்தறிந்து கடமைகள் புரிந்தனர். அவனுக்குத் தருமத்தையும் புகழையும் பெருக்கி விளங்கினர். சில காலஞ் செல்லச் சிவகணநாதரானார். இராசராசனுஞ் சிவபதமடைந்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

சேதனம் - அறிவு; அசேதனம் - அறிவின்மை; சர்வசீவதயாபரர் - எல்லா ஆன்மாக்கள் மீதும் தயையுடைய தலைவர். வரிசைகள் - பரிசுகள்; நீர்மை - தன்மை; ஊறு - இடையூறு; இறைப்பொருள் - வரிப்பொருள்; திகந்தம் - திக்கின்முடிவு; சிவகணநாதர் - சிவகூட்டத் தலைவர்.

47 கரிக்குருவிக்கு உபதேசஞ் செய்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

முற்பிறப்பிலே ஒருவன் அதிக தருமங்கள் புரிந்தான். ஆனால் சிறிது பாவஞ் செய்தான். அதனால் கரிக்குருவியாகப் பிறந்தான். அக் கரிக்குருவிக்குக் காகம் முதலியவை ஊறு புரிந்தன, பறவைகளுக்கெல்லாம் எளியதான கரிக்குருவி நகரத்தை விட்டு வளத்துக்குச் சென்று, வழியோரத்திலிருக்கும் மரமொன்றிற் பதுங்கி இருந்தது. அம் மரநிழலில் ஒரு சிவபததர் "முர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் முன்றிலுஞ் சிறந்தது மதுரை" எனச் சிலருக்குப் போதித்தார். கரிக்குருவி இகனைக் கேட்டு மதுரையை யடைந்து பொற்ருமரை வாஷியில் நீராடிச் சோமசுந்தரக் கடவுளை முன்று நாள் வணங்கியது;

சிவபெருமான் அதன்மேல் அருள்கொண்டு மிருத்தியுஞ்சய மந்திரத்தை உபதேசித்தருளினார். அதனால் அது சிற்றறிவு நீங்கிப் பேரறிவு படைத்தது. சிவபெருமானை வணங்கி 'வலியான்' என்னும் வரத்தையும் பெற்றது. தன் குலத்துக்கும் 'வலியான்' என்னும் பெயரை நிலைகிறுத்திச் சிவபிரான் திருவடியை யடைந்தது. தக்கான் வாழத் தன்கிளை வாழும், "நல்லாரொருவருளரேல் அவர்பொருட் டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை".

II அரும்பதக் குறிப்பு

சுகுணம் - நற்குணம்; விபூதி - மேலான செல்வம்; உருத்திராக்கம் - உருத்திரமணி; பூசித்தல் - ஆராதித்தல் திருவருணைக்கம்-திருவருட்பார்வை; நித்தியத்துவம் - அழிவின்மை; மிருத்தியுஞ்சய மந்திரம் - மரணபயத்தினின்று உய்வதற்கான மந்திரம்; சிற்றறிவு - அம்ப அறிவு, பேரறிவு - ஞானம்.

III செய்யுட் குறிப்பு

(1) எல்லையில்லாத ஆன்மகோடிகளுக்குத் தலைவனே! வணக்கம். ஆகாயத்திற் தவழும் தண்ணிய கிரணம் வாய்ந்த சந்திரனையணிந்த சடாமகுடத்தையுடையவனே! வணக்கம். எனது சிவபுண்ணியத்தின் பேரூயுள் எவனே! வணக்கம். அங்கயற்கண் அம்மையார் தலைவனே! உனது திருவடிகளுக்கு வணக்கம்.

(2) சிவபெருமான் திருவடிக் கீழ் அன்பில்லாதவர்போல யாவருள்ளும் எளியவரில்லை. சிவபெருமான் திருவடிக் கீழ் அன்புடையவர்போல யாவருள்ளும் வலியவரில்லை. சிவபெருமான் திருவடிக் கீழ் அன்பில்லாமை யினால் எல்லாப் பறவைகளுள்ளும் எளிதாகத் திரிந்த கரிக்குருவி சிவபெருமான் திருவடிக் கீழ் அன்புடைமையினால் எல்லாவுயிர்களுள்ளும் வலிதா யிருந்தது.

48 நாரைக்கு முத்திகொடுத்த படலம்

சுருக்கக் குறிப்பு

தென்பாண்டிநாட்டிலேயுள்ள ஒரு ஊரிலே தாமரைத்தடாக மொன்றிருந்தது. தடாகத்திலுள்ள மீன்களை யெல்லாம் ஒரு நாரை உண்டு வாழ்ந்தது. தடாகமானது மழையின்மையால் ஒருமுறை வற்றிவிட்டது. நாரை

இரைதேடிக்காட்டிலேயுள்ள ஒரு குளத்தை யடைந்தது, அக்குளத்திலே இருடிகள் கீராடுதலையும் அவர்களது சடை, தோள் என்பனவற்றில் மீன்கள் புரளுதலையும் கண்டது. 'இம்மீன்கள் பெருந் தவஞ்செய்தனவாயிருத்தல் வேண்டும்; ஆதலின் இவற்றைப் புசித்தலாகாது' என நாரை எண்ணியது.

நீராடிய இருடிகள் நித்தியகருமம் முடித்து மதுரைப்புராணம் படித்தனர். நாரையும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதனால் அதற்கு மெய்யறிவு உதய மாயிற்று. மதுரையை யடைந்து பொற்றாமரை வாவியில் நீராடிச் சோமசுந்தரக் கடவுளைத் தியானம் செய்தது. எம்பெருமான் அதற்கு அது கினைத்த வடிவாய்த் தோன்றி வரங்கொடுத்து மறைந்தருளினார். நாரை சிவலோகத்தையடைந்து சிவகணத்துள் ஒன்றுனது. நாரையின் வரத்தினால் பொற்றாமரை வாவியில் அன்றுதொட்டு நீர்வாழ்வன ஒன்றும் இல்லாக்கொழிந்தன. பாண்டியனும் பாமமாதிரிய கையைக் கினைந்து தருமப்பிரிர் வளர்த்துச் சுவர்க்கமடைந்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

இருடிகள் - முழிவர்கள்; சந்தியாமடம் - திரிகால கருமங்கள் புரியும் மடம்; நித்திய கருமம் - நாடோறும் புரியுங்கருமம்; பஞ்சதுந்துபிகள் - குழல், மத்தளம், சங்கு, கொம்பு, யாழ்.

49 திருவாலவாயான படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

சுருண்பாண்டியனுக்குப் பின்னர் வழி வழியாக இருபத்திரண்டு பாண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்தனர். அப்பாற் கீர்த்திவிபூடனன் அசியற்றினான். அவன் காலத்தில் ஒரு பிரளயம் உண்டானது; சோமசுந்தரக்கடவுளுடைய விமானம், மீனாட்சிகோயில், இடபமலை, யானைமலை, நாகமலை, பசும்மலை, பன்றிமலை என்பனவே அழியாதிருந்தன. பிரளய வெள்ளம் வற்றிய பின்னர்ச் சிவபெருமான் உலகத்தைப் படைத்தார். சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் மூவர் குலத்தினின்றும் மூவேந்தரையும் படைத்தருளினார்.

அப்பொழுது வம்மிசசேகரபாண்டியன் என்பவன் ஆட்சி புரிந்தான். நீதி நெறி தவறாத அவனது ஆட்சியில் வறுமையொழிந்து வளங்கள் மலிந்தன, மக்கள் பெருகினர்; வம்மிசசேகரன் வேண்டுகோளின் வண்ணம் சிவபெருமான், அழிந்துபோன எல்லையைப் பாம்பின் மூலம் காட்டியருளினார். அவன் அவ்வெல்லையைச் சுற்றி மதிலெழுப்பி மாடமாளிகைகள் கோபுரங்களை யாக்கிப் பல்வளங்களும் பொலிய அரசு செய்துகொண்டிருந்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

பிரளயகாலம் - உலக முடிவு; ஆர்த்தல் - பொருதல்; கலிப்பகை - வறுமை; அரைஞாண் - அரையிற் கட்டுங் கபிறு; கௌபீனம் - கோவணம்; சன்னவீரம் - வெற்றிமலை; குண்டலம் - காதணி; பாதகிங்கினி - காற்சதங்கை; கங்கணம் - காப்பு.

III விளக்கக் குறிப்பு

சத்தசமுத்திரங்கள்:— உவர்க்கடல்; நன்னீர்க்கடல்; கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல், தயர்க்கடல், தேன்கடல், நெய்க்கடல். பாற்கடல் என்பனவாம்.

50 சுந்தரப்பேரம்பெய்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

வம்மிசசேகர பாண்டியனோடு விக்கிரமன் என்னும் சோழன் போர்புரிந்தான். கயபதி, நரபதி, துரகபதி என்னும் வடநாட்டு மன்னரை விக்கிரமன் தனக்குத் துணையாகக்கொண்டான்.

பாண்டியன் இதனையறிந்து சோமசுந்தரக்கடவுளை வேண்டினான். அவர் “அஞ்சாதே! அருள் புரிவோம்” என அவனுக்கு அசிரியாக அருளினார்.

இருபகுதிப் படைகளுக்கும் பெரும் போர் நிகழ்ந்தது. அப்போரில் பாண்டியன் படை உடைந்தது. சோழன் வெற்றித் தருக்கினால் வெற்றிச்சங்கு ஊதினான், அதுகண்டு சோமசுந்தரக் கடவுளானவர் வேடுவ வடிவங்கொண்டு சேனாதிபதியாகிப் பாண்டியனுக்குத் துணை. “சுந்தரேசர்” என்று எழுதப்பட்ட பாணங்களைச் சோழன் படையீது செலுத்தினார், பாணங்களின் வலிவினைக் கண்ட சோழன் ஒரு பாணத்தை எடுத்துப் பார்த்தான்; “சுந்தரேசர்” என எழுதப்பட்டிருந்தது. ‘சோமசுந்தரக்கடவுளே பாண்டியனுக்குத் துணையானார்’ என நினைந்து பயந்து போரினின்றும் மீண்டான். இதனைக் கண்ட வடதேச மன்னர் போருக்குடைந்து ஓடக்கூடாதெனக் கூறி, மீண்டும் அவனைப் போர்புரியத் தூண்டினார். வேடுவ வடிவங்கொண்ட சேனாதிபதி சோழன் படையை அழித்தார். வம்மிசன் முகம் மலர்ந்தான், இரத்தினபரணங்கள், வில், பாணம் என்பனவற்றால் சோமசுந்தரக்கடவுளை அலங்கரித்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

செங்கோல் - ரீதிவழுவா நெறி; கயபதி - யானைத் தலைவன்; கரபதி - மக்கள் தலைவன். தூரகபதி - குதிரைத் தலைவன்; கருணாநிதி - காருண்னியன்; பாசறை - பகைமேற் சென்றோருறைவிடம்; அசாரீரி - தேவவாக்கு; ஒற்றன் - வேவுகாரன். அருணகை - திருவருட் சிரிப்பு.

51 சங்கப் பலகை தந்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

வம்மிச சேகரன் காலத்திலே, பிரமதேவர் காசியிலே பத்து அசுவமேத யாகங்கள் புரிந்து கங்கை நீராடச் சென்றார். சரசுவதி, காயத்திரி, சாவித்திரி என்ற மனைவியரும் உடன் சென்றனர்; வழியிலே விஞ்சையப் பெண்ணோருத்தி பாடிய கீதத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு சரசுவதி நின்றுவிட்டாள்.

பிரமதேவர் மற்றிருவரோடும் நீராடிக் கரையேறுகையில் வந்த சரசுவதி "நானின்றி நீராடியது தகுமோ" எனக் கோபித்தாள். "காலம் தாழ்த்துவந்த தன்றியும் கோபிக்கின்றும்; இப்பழியை மனிதப்பிறவி யெடுத்து நீக்குவாயாக" எனச் சபித்தார் பிரமதேவர். "மனிதப் பிறவி யெடுத்து மயங்குவதோ" என்றாள் சரசுவதி. பிரமதேவர் "நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களாக அவதரிப்பார். அவ்வெழுத்துக்கள் எல்லாவற்றினும் ஏறி நின்று அவ்வவற்றின் தன்மையை யடைந்து இயக்குவது அகாரம். அதற்கு முதல்வர் சோமசுந்தரக் கடவுள். அவரே நாற்பத்தொன்பதாம் புலவராகி அவரவருக்கு அறிவைத் தோற்றுவித்தருளுவார்" என்றார்.

அங்ஙனமே நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களும் மனிதராய்ப் பிறந்தன. புலமையிற் சிறந்து மதுரையை யடைந்தனர் புலவர்கள். பாண்டியன் சங்கமண்டபமாக்கி அவர்களை அதில் இருத்தினான். சோமசுந்தரக் கடவுளும் புலவராகி ஒரு பலகையுடன் எழுந்தருளினார், புலவர்களை நோக்கி "இது உங்கள் புலமையை யளக்கும் அளவுகோலாயிருக்கும்" என்றனர்.

புலவர்கள் அதனை வாங்கிப் பூசித்து அதன்மேலிருந்து செந்தமிழ்ப் பாடல்கள் பாடினர், சோமசுந்தரப்பெருமான் அவர்களுக்கு நடுநாயகமாக விளங்கினார்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

அசுவமேத யாகம் - குதிரையைக் கொன்று செய்யும் பலி; பாடை - மொழி; வெள்ளைப் பரிவட்டம் - வெண்பட்டு; தூபம் - புகை.

III விளக்கக் குறிப்பு

உள்சரீரமாகிய.....நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களாய்:—

வடமொழியிலே உயிரும் மெய்யுமாகிய முதலெழுத்துக்கள் ஐம்பத் தொன்றாகும். அவற்றுள் உயிரெழுத்து வரிசையில் 'ஆ'காரத்திலிருந்து மெய்யெழுத்து வரிசையிலுள்ள 'ஔ'கார மிறுதியாகவுள்ள எழுத்துக்கள் நாற்பத்தெட்டு. இந்நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களையுமே நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களாய்ப் பூமியிலவதரிக்குமாறு பிரமன் கட்டளையிட்டான். இவ்வெழுத்துக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் முதன்மையானதாய் நிற்கும் அகாரமாகிய சிவ பெருமானே அந்த நாற்பத்தெண்மருக்கும் தலைவராகிப் புலவர்கள் நாற்பத் தொன்பதின்மராயினர். இவர்களே கடைச்சங்கப் புலவராவர்.

52 தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த படலம்

வம்மிசசேகர பாண்டியனின் பின்னர் வம்மிச சூடாமணி மதுரைநகரை ஆட்சி புரிந்தான். இவன் சண்பகவனம் அமைத்து அம்மலர்களாற் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கிப் பணிசெய்து வந்தான். இளவேனிற்காலத்திலே ஒருநாள் சண்பகவனத்திலே ஒரு குன்றின்மீது தேவியோடருந்தான். அப் பொழுது திவ்விய மணத்தோடு ஒரு தென்றல் வீசியது. இம்மணம் இயற்கையானதோ செயற்கையானதோ என அவனுக்கு ஒரு ஐயமுண்டானது. பொற்கிழியொன்றைச் சங்க மண்டபத்திலே தூக்குவித்தான். தன் கருத்தை யறிந்து பாடும் புலவர்களுக்கு அது உரியதாகும்; என அறிவித்தான். அவன் கருத்தறியாது புலவர்கள் வருந்தினர்.

தருமி என்பவன் தன்குறை வேண்டிச் சோமசுந்தரக் கடவுளிடத்திலே விண்ணப்பஞ் செய்தான். அவர் தமிழிலே ஒரு செய்யுள்பாடி அவனிடங் கொடுத்தருளினார். தருமி அதனைப் புலவர்களுக்குக் காட்டினான். புலவர்கள் பாண்டியனுக்குக் கூறினர். தனது கருத்து அதன்கண் அமைந்திருந்தலைக் கண்ட பாண்டியன், பொற்கிழியைக் கொள்ளுமாறு பணித்தான். நக்கீரர், அச் செய்யுளிற் குற்றமுடைத்து எனத் தடுத்தார். தருமி சோமசுந்தரக்கடவுளிடத்திலே விண்ணப்பஞ் செய்தான்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் புலவர் வடிவந்தாங்கிச் சென்று "நமது செய்யுளுக்கும் குற்றங் கூறியவர் யாவர்" என்றார். நக்கீரர் "யானே" என்று தருக்கி முன்வந்தார். வந்த புலவர் "யாது குற்றம்" என்றார். "சொற்குற்றமின்று பொருட்குற்றம்" என்றார் நக்கீரர். "பொருட்குற்றம் யாது" என்றார் புலவர். "கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணமன்றி இயற்கை மணமில்லை" என்றார் நக்கீரர்.

இறுதியில் இறைவனார் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டினார். “நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே” என்றார் நக்கீரர். எனினும் அவருக்கு அக் கண்ணின் வெம்மையைப் பொறுக்கமுடியவில்லை. பொற்றாமரை வானியிலே போய் விழுந்தார். புலவராகிய இறைவர் திருவுருக்கரந்தருளினார்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

நந்தனவனம் - பூந்தோட்டம்; இளவேனில் - ஒரு பருளம் (சித்திரை வைகாசி) சந்திரகாந்தம் - சந்திரப் பிரகாசம்; திவ்வியம் - இனிமை; பொற்கிழி - பொன்முடிச்சு; சர்வஞ்ஞர் - முற்றறிவுடையவர், பேற்றிவுடையவர்; திரிபுண்டரம் - முக்குறிப்பூச்சு; தண்டிகை - கழுத்தணியிலொன்று; குண்டலம் - காதணியிலொன்று; பாதுகை - மிதியடி, வெண்சாமரம் - வெள்ளைச் சாமரை; கற்றுச்சொல்லிகள் - சிறு கவிஞர்கள்; அனைதல் - கலத்தல்; திருவுருக்கரத்தல் - கிருபாவுருவம் மறைதல்;

திருக்காளத்தியப்பர்:- திருக்காளத்தி தொண்டை நாட்டுச் சிவதலக் கவுள் ஒன்று. அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் சத்தியாகிய உபாதேவி ஞானப்பூங்கோதையம்மையார் எனப்படுவர்.

IV செய்யுட் குறிப்பு

மணமாராய்ந்துதிரிதலே வாழ்வாகவுடைய உட்சிறகிணையுடைய லண்டே! நீயறியும் மலர்களில், பழகிய மிக்க நட்பால், விருப்பத்தாற் பொய்யுரையாது, மயிலின் சாயலும் நெருங்கிய பற்களுமுடைய பாண்டியன் தேவியார் கூந்தல் போல நல்ல பல்புளையுள்ளோ? கண்டவுண்மையைக் கூறுவாயாக எ-று.

53 கீரனைக் கரையேற்றிய படலம்

பொற்றாமரை வானியில் விழ்ந்த நக்கீரர் கல்விச் செருக்கினால் அறிவழிந்த தமது தவறை யுணர்ந்தார். நக்கீரரில்லாத சங்கம் அரசனில்லாத குடியும், நாயகமணியில்லாத கண்டிகையும், ஞானமில்லாதவருடைய கல்வியும் போன்று விளங்கியது. ஏனைய புலவர்களும் இதனைக் கருதிச் சோமசுந்தரக் கடவுளை வணங்கினர். சோமசுந்தரக் கடவுள் மீனுட்சியம்மையாரோடு வாழிக் கரையை யடைந்தார். நக்கீரரைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கினார். நக்கீரர் தமது பொறி புலன் கரணமெல்லாஞ் சிவனுடையனவேயாகக் கண்டு இறைவன் கருணைக்கடவில் ஆழ்ந்தார்.

நூலாப்பூங்கோதையம்மையாருடைய கூந்தலைக் குற்றங்கூறிய தன்மையை நக்கீரர் உணர்ந்து கைலைபாதி; காளத்திபாதி அந்தாதி பாடினார். சிவபெருமான் அதற்கு மகிழ்ந்து நக்கீரரைக் கையிற்பிடித்துக் கரையேற்றினார்.

பின்னர் நக்கீரர் கோபப்பிரசாதம், பெருந்தேவபாணி, திருவெழுக்கூற்றிருக்கை என்னும் நூல்களைப் பாடி முன்போலப் புலவர் கூட்டத்துள் விவங்கினார். தருமிக்கும் பொற்கிழியை அறுத்துக் கொடுத்தார்.

அரும்பதக் குறிப்பு

செவிமடுத்தல் - உற்றுக்கேட்டல்; நிக்கிரகம் - கொலை; அநுக்கிரகம் - அருள்புரிதல்; சுரத்தல் - பெருகுதல்.

III விளக்கக் குறிப்பு

அந்தாதி:- அந்தத்தை ஆதியாகவுடையது. நின்றபாட்டினிறுதியும் வரும்பாட்டின் முதலும் ஒன்றாய் வருமோர்நொடை.

கைலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி:- கைலை, காளத்தி என்னுஞ் சொற்களைச் செய்யுள்தோறும் மாறிமாறி நேரிசை வெண்பாவினால், தொடுத்திருவந்தாதி.

கோபப்பிரசாதம்:- அடியேனுக்கு அருளாய் அருளாயென்று கீமைசெய்தவருக்குத் தண்டனையும் நன்மை செய்தவருக்கு அருள்புரிதலையும் பொருளாகக்கொண்டு சோமசுந்தரக் கடவுளையும் மீனாட்சியம்மையாரையும் முறையாக வணங்கிப் பாடியது.

பெருந்தேவபாணி:- தேவரும் யாவரும் இன்பமும் துன்பமும் தந்தையும் தாயும்; பத்தியும் முத்தியும் முதலான எல்லாம் நிறைந்த கொள்கை வாய்ந்தவனே! உன்திருவடிக்கீழ் ஆட்கொண்டருளாய் என்று இறைவனைப் புகழ்ந்து பாடிய இசைநூல்.

திருவெழு கூற்றிருக்கை:- சோமசுந்தரக் கடவுளின் திருவிளையாடல்கள்; பெருமைகள்; அடியார்க்கருள், புரிதல் முதலான அருட்திறங்களைப் புகழ்ந்து ஏறிசைகளும் பொருந்தப் பாடப்பட்ட ஒரு நூல்;

III செய்யுட் குறிப்பு

புனிதமானவனே! நினக்கு அடைக்கலம்; ஷைதசிரசின்மேல் தீருக்டனஞ் செய்பவனே! நினக்கு அடைக்கலம், நிறைந்த வேதநூற் பொருவாயுள்ளவனே! நினக்கு அடைக்கலம், திருவாலவாயிலெழுந்தருளிய ஏகனே! நினக்கு நாங்கள் அடைக்கலம்.

54 கீரனுக் கிலக்கண முபதேசித்த படலம்

நக்கீரர் பொற்றாமரை வாயிலே நாடோறும் நீராடிச் சோமசுந்தரப் பெருமானை வழிபட்டு வந்தார். நக்கீரருக்கு இலக்கணம் போதிக்க இறைவன் விரும்பினார். உமாதேவியார் அகத்தியரை ஞாபகப்படுத்தினார். அகத்திய முனிவரை இறைவன் நினீந்தருளினார், முனிவர் லோபாமுத்திரையாரோடு மதுரையை யடைந்து இறைவனை வணங்கி நின்றார். அத்தருணம் சுவாமிதரிசனத்தின் பொருட்டு நக்கீரரும் அங்கு வந்தார். இறைவன் ஆணைப்படி அகத்தியர் நக்கீரருக்கு இலக்கணத்தை ஐயந்திரிபறப் போதித்தார்.

தமக்கு அகத்திய முனிவர் போதித்த முதலான நக்கீரர் ஏனைய புலவர்களுக்கும் போதித்து, இறைவனுடைய திருவடித்தாமரைகளிலே பதிந்த ப்ததியோடு இருந்தார்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

ஆளுகை - கட்டளை; இருமை - இம்மை மறுமை; திருவாய்மலர்தல் - தேவவாக்கு விள்ளுதல்; ஐயம் - சந்தேகம். திரிபு - வேறுபாடு; சாகரம் - சமுத்திரம்; தொகைவகைவிரி - தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும் உரைத்தல்.

III விளக்கக் குறிப்பு

வழாநிலைச்சொல்: திணை, பால், இடம், காலமுதலியன்வழுவாதவழங்கும் சொல்.

வழுநிலைச் சொல்: திணை முதலியன வழுவ வழங்கப்படுஞ்சொல்.

சிவபிரானது நெற்றிக் கண்ணினால் எரிந்த மன்மதன். அசுரர்களின் கொடுமைகளுக்காற்றாத தேவர்கள் வேண்டுகோட்கிணங்கிச் சிவபிரான்மீது மன்மதன் தனது காமபாணங்களைச் செலுத்தினான், சிவபிரான் தனது நெற்றிக்கண்ணினால் அவனை எரித்தார். அன்றுதொட்டு அவன் அங்கன் என்னும் பெயர்கொண்டான்.

காண்டிகையுரை: கருத்து, பதப்பொருள், உதாரணம் என்னும் மூன்றும் பொருந்தச் சூத்திரப் பொருளை விளக்கியுரைப்பது.

விருத்தியுரை. சூத்திரப்பொருள் மாத்திரமன்றி வேண்டியஎல்லாப் பொருள்களும் விளங்கும்படியாகத் தன் உரையாலும் பிற ஆசிரியர்கள் உரையாலும் சந்தேகந் தெளியுமாறு விரித்துக் கூறுவது.

55 சங்கத்தார் கலகந் தீர்த்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

கடைச்சங்கப் புலவர் நாற்பத்தெண்மர். இவர்கள் தாந்தாம் பாடிய பாடல்களே சிறந்ததெனத் தம்முள் மாறுபட்டனர். அதனால் சோமசுந்தரக் கடவுளை யடைந்து தங்கள் பாடல்களின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் காட்டித் தமது சந்தேகத்தை நீக்கியருளுமாறு வேண்டினிற்றனர். சிவபெருமான் மூலலிங்கத்தினின்றும் ஒரு புலவராகத் தோன்றி, இவ்வூரிலே தனபதி என்னும் வணிகனுக்கு “உருத்திரசருமன் என்னும் ஊமைப்பிள்ளை யுள்ளான்; உண்மையுரை காணும்போது தலையசைத்து மகிழ்வான்; அவனிடஞ் சென்றால் உங்கள் கலகமெல்லாம் நீங்கும்” என்று கூறி மறைந்தருளினார்.

அவ்வாறே புலவர்கள் சென்று, உருத்திரசருமரைச் சங்கப் பலகையில் இருத்தித் தத்தம் பாடல்களைச் சொன்னார்கள். நக்கீரர், கபிலர், பரணர் இவர்களின் பாடல்களைக் கேட்டு ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து மகிழ்ச்சியுற்றார். புலவர்கள் கலகமொழிந்து விளங்கினர், அம்மூவர் பாடல்களும் சிறப்படைந்து விளங்கின.

II அரும்பதக் குறிப்பு

ஊமை - வாய்பேசாதவன்; பூரித்தல் - உவத்தல்; சிரமசைத்தல் - தலைதாழ்த்தல்; பாடற்றிலகம் - பாடல்மேன்மை; மூலலிங்கம் - சிவலிங்கம்.

56 இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

சம்பகபாண்டியன் சிவபதமடைந்த பின்னர் பதினான்கு மன்னர்கள் மதுரையை யாண்டனர். அப்பால் குசேலபாண்டியன் ஆட்சியுரிந்தான். அவன் இலக்கிய இலக்கணங்களை நன்கு அறிந்தவன். ஆதலின் சங்கப்பலகையும்

அவனுக்கு இடங்கொடுத்தது. இடைக்காடர் அவனது கல்வி மேம்பாட்டைக் கேள்விப்பட்டுப் பாடலொன்றைக் கொண்டு சென்று படித்தார். பாண்டியன் பொருமையால் மௌனமாயிருந்தான்.

இடைக்காடர் திருக்கோயிலினுள்ளே சென்று சோமசுந்தரக்கடவுளிடத்திலே பாண்டியன் செய்கையை விண்ணப்பித்துக் கோபத்துடன் வடதிசை நோக்கிச் சென்றார். இதனைச் செவியடுத்த இறைவனார், இடைக்காடருக்கு அருளும்பொருட்டுத் தமது லிங்க வடிவத்தை மறைத்துத் தேவியோடும் எழுந்தருளி வைகைத் தென்கரையில் ஆலயந்தோற்றுவித்து ஆங்கு அமர்ந்தருளினார். சங்கப் புலவர்களும் சென்று அங்குத் தங்கினர்.

வைகறையிற் திருப்பள்ளியெழுச்சி சேவிக்க வந்த அடியார்கள் சிவலிங்கத் திருமேனியைக் காணுது திகைத்தனர். அரசனிடங் சென்று செய்தியைக் கூறினர். பாண்டியன் பதைபதைத்தான். உடலும் உள்ளமும் தளர்ச்சியடைந்தான். அப்பொழுது சிலர் ஓடிவந்து, “எம்பெருமான் வைகைத்தென்கரையிலே புலவர்களோடும் எழுந்தருளியுள்ளார்” எனக் கூறினர். பாண்டியன் அச்சத்தோடு எழுந்து ஓடினான். எம்பெருமானைப் பலவாறு துதித்துக் குறையிரந்தான்.

அப்பொழுது, “மன்னவா! நாம் இங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் லிங்கம் குபேரன் பூசித்த லிங்கம். அவன் நமது தோழன், ஆதலின் இங்கு எழுந்தருளினோம். இன்றுமுதல் இத்தலம் உத்தர ஆலவாய் என அழைக்கப்படும். மேலும் இடைக்காடன் கவியை நீ இகழ்ந்தாய். அதனைப் பொறுக்கலாற்றாது இங்கு வந்தோம்” என அசரீரி வாக்கு ஒன்று கேட்டது.

பாண்டியன் தன் பிழையை உணர்ந்தான். பின்னர்ச் சோமசுந்தரக் கடவுள் தேவியோடும் புலவர்களோடும் திருவாலவாய்க்கு எழுந்தருளினார். குசேலபாண்டியனும் குற்றங்களைப் பொறுத்தருளமாறு இடைக்காடரையும் புலவர்களையும் வேண்டினான். இடைக்காடருக்கு வேண்டிய தீர்வியங்கள் ஈந்து சிறப்புச் செய்தான்.

குசேல பாண்டியன் தன் மகன் அரிமர்த்தபாண்டியனுக்கு அரசை யொப்பித்துச் சிவபதமடைந்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

அவமதித்தல் - இகழ்வாக மதித்தல்; சுரம் - பாலைநிலம்; விண்ணப்பம் - மன்றாட்டம்; புறம்போதல் - வெளிச்செல்லல்; தளர்தல் - பலவீனமடைதல்; நாக்குமுறல் - நாத்தடுமாறல். தோத்திரம் - துதி; சுயம்புலிங்

கம் - தானேதோன்றிய லிங்கம்; அநந்தம் - பல; ஆசி - வாழ்த்து; பல்
லாண்டு - பல ஆண்டுகள்; பிரபந்தம் - நூல்.

III விளக்கக் குறிப்பு

சொல்வடிவு சொற்பொருள் வடிவு: சொல்வடிவு மந்திரரூபம். சொற்பொருள் வடிவு, மந்திரங்களை உயிர்நிலையாகக் கொண்ட பரமசிவம். "சொல்லியபாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்; செல்வர் சிவபுரத்தி னுள்ளார் சிவனடிகீழ்" என்னும் திருவாசகமும் சிந்திக்கத்தக்கது. எழுத் துக்கள் அவள், எழுத்துக்களில் எங்கும் வியாபகமாயிருக்கும் அகரம் அவன். அதுபோலச் சொற்கள் எல்லாம் அவள், அச்சொற்களின் பொருளாய் நிற்பவன் அவன், எனவே சொல்வடிவு அவள். சொற்பொருள் வடிவு அவன் என்பதாம்.

கடம்பவனம்; குலசேகர பாண்டியன் காலத்திலே கடம்ப மரங்கள் நிறைந்த வனத்தை நகராக்குமாறு சோமசுந்தரக் கடவுள் அவன் கனவிலே திருவாய் மலர்ந்தருளினார். குலசேகரன் கடம்பவனத்தை நகராக்கிக்கோயில் அமைத்தான். சோமசுந்தரப் பெருமான் தமது திருச்சடையிற் தரித்திருக்கும் சந்திரகலையிலுள்ள அமிர்தத்தைக் கங்காசலத்தோடு கலந்து எங்குள் சிதறியருளினார். அது அந்த நகரம் முழுவதும் பரந்து தன்மயமாக்கிச் சாந்தி செய்தது. மிகவும் மதுரமான தன்மையினால் (கடம்பவனம்) மதுரைநகரம் எனப் பெயராயிற்று.

செய்யுட் குறிப்பு

(1) தேன்பொருந்திய கொன்றை மாலையின் மணங்கமழும் சடையை யுடையானே! போற்றி; உனது பெரிய திருவருள் போற்றி; வெண்ணிறம் பொருந்திய இடபக்கொடியை யுயர்த்தியவனே! போற்றி; கருணைவிகிர்தனே! போற்றி; கருடக்கொடியை யுயர்த்திய வீட்டுணுவும் பிரமணும் கண்டறியாத புனிதமானவனே! போற்றி; கூரிய நுனிவாய்ந்த இளம்பிறைபோன்ற நெற்றி யையுடைய அங்கயற்கண்ணியார் தலைவனே! போற்றி.

(2) உபயதிருவடிக் கமலங்களும் போற்றி; பன்னிருதிருக்கரங்களை யுடைய முருகக் கடவுளைத் தந்தருளினவனே போற்றி; வேதத்தின்முடி வைக் கடந்த பரஞானத்தில் பேரானந்தமாகிய பேரே! போற்றி; ஞானசாரிய

மூர்த்தமாய் நால்வருக்கும் அசைவிறந்து நிறைந்துகின்ற மேலான வஸ்துவே போற்றி; மிக்க வெள்ளிய விபூதியை யணிந்த தலைவனே! அங்கயற்கண் ணியார் காதலனே! போற்றி.

(3) பொய்ந்நெறியுடையோர் செய்யும் பூசையையுந் தவத்தையுங் கண்டு புன்னகை புரியும் பழையோனே! போற்றி. தக்கனுடைய யாகம் பொடிபடத் திருப்பருவத்தை நெரித்தருளிய கொடிய நெருப்பே! போற்றி. செந்தாமரை மலர்போன்ற தனது கண்ணினைப் பறித் தருச்சித்த திருமாலுக் குச் சக்கரமருளிய வள்ளலே! போற்றி. கரிய குவளை மலர்போன்ற அழகிய கண்டத்தையுடையவனே! அங்கயற்கண்ணியார் தலைவனே! போற்றி. எ-று

57 வலைவீசின படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

சோமசுந்தரக்கடவுள் மீனாட்சியம்மைக்கு ஒரு முறை வேதப்பொருளை உபதேசித்தருளினார். தேவியார் சிறிது பராமுகமாய்க் கேட்டார். அதனால் மீன்பிடிக்கும் பரதவர் மகளாய்ப் பிறக்குமாறு எம்பெருமான் பணித்தார். இதனையறிந்த விநாயகக் கடவுள் வேதநூல்களை யெல்லாம் வாரிக் கடலில் வீசினார். முருகக் கடவுளும் தந்தையார் திருக்கரத்துள்ள புத்தகத்தைப் பிடுங்கி வீசினார். தருணமநியாது மைந்தரை உள்விடுத்த நந்திதேவரைச் சிவபிரான் கடிந்து, “நீ சுருவுருக்கொண்டு கடலிலே உழல்வாயாக” எனச் சபித்தருளினார். முருகக்கடவுளையும் முங்கைப்பிள்ளையாக ஆணையிட்டார். விநாயகரைச் சபித்தல் தம்மைச் சாருமாதலின் அவருக்குச் சாபம் விதித்திலர். இங்ஙனமாக,

கீழ்ப்பாண்டிநாட்டிலே ஒருவன் இருந்தான். அவன் முற்பிறவியிற் பெருந்தவஞ் செய்தவன். சிறிது பாவஞ்செய்தமையாற் பரதவர் தலைவனு கப் பிறந்தான். சிவபெருமானிடத்திலே உறைத்த பற்றுடையவனாயிருந்தான். பிள்ளைப்பேறின்மையால் மிகவும் வருந்தினான்: ஒருநாள் மீன்பிடிக்கச் சென்றான். புண்ணைமர நிழலொன்றில் பெண்குழந்தை யொன்றைக்கண்டான். ஆனந்தங் கொண்டான்; கொண்டுசென்று மனைவி கையிற் கொடுத்தான். அவளும் அதனை அன்புடன் வளர்த்தாள்.

நந்திதேவர் சமுத்திரத்திலே சுருவுருவாகி, விநாயகரும், முருகக்கடவுளும் விசிய புத்தகங்களைச் சிரமேற் ருங்கித் திரிந்தார். அச்சுரமீன் தோணி, படவு, மரக்கலம் முதலான யாவற்றையும் உடைத்தெறிந்து சமுத்திரத்தைக் கலக்கியது. பாதர்குலத் தலைவன் அதனைப் பிடிக்க முயன்றான். முடியவில்லை. அதனைப் பிடிப்பவருக்குத் தன் மகளை மணஞ்செய்து கொடுப்பதாக அறிவித்தான்.

சோமசுந்தரக் கடவுள் பரதவர் வேடம்பூண்டு அம் மகரமீனைப் பிடித்தார். வியப்பும் ஆனந்தமுங்கொண்ட பரதவர்தலைவன் தனது மகளை வலைஞராகிய இறைவனுக்கு மணஞ்செய்துகொடுத்தான்.

மணக்கோலம் பூண்ட சிவபெருமான் மழலிடைமேற் காட்சியளித்தார். மகரமீனை நந்தி தேவரும் பழையவுருவானார். பரதவர் தலைவன் இக்காட்சியைக் கண்டு தோத்திரஞ் செய்தான். எம்பெருமான் “மக்கட் பேறின்றி நெடுங்காலம் மனம் வருந்தினாய்! ஆதலின் உமையை மகளாகத்தந்து மணம் புரிந்தோம்; குபேரன் போன்று நீ வாழ்ந்து எம்மையடைவாயாக” என அருளித் திருவுத்தாகோசமங்கை என்னுந் தலத்தை யடைந்தார். அங்கு வேதப் பொருளை உமைக்கு உபதேசித்து மதுரைக் கெழுந்தருளினார்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

பராமுகம் - அசுட்டை; படுத்தல் - அகப்படுத்தல்; இழிஞர் - சண்டாளர்; பரதவர் - நெய்தனில மக்கள்; புழைக்கை - துதிக்கை; உழலுதல் - அலைந்து திரிதல்; திறை - அரசிறை; முடுக்குதல் - அவசரப்படுத்தல்; படவு - படகு; மனம் வலித்தல் - மனமேங்குதல்; பாசம் - மலமாயா கன்மங்கள்.

III விளக்கக் குறிப்பு

தாமாந்தன்மை:- வலை விசிய தாமே பரம்பொருளாகிய சிவனென்றும், அம்மீனாட்சியே உமையென்றும் காட்டி இளைந்து காட்சியளித்த தன்மை.

IV செய்யுட்குறிப்பு

கண்ணோட்டம் சிறிது மில்லாத இழிந்த சரித்தையெடுத்துழலும் அறிவில்லாத என்னை இப்பொழுது காக்க, என்னைப்போல் என்குல வடிவங்கொண்டு வந்தருளிய தருமசொருபத்தை வந்திக்கக்கடவேன். சென்றிறத்தை

வீகம் பவளம்போன்ற சிவந்த திருவாயையுடைய எனது புத்திரியாரைத் திருமணம் புணர்ந்து எனது ஆணவமலம் நீங்க, வெள்ளிய இடபாருடராய்க்காட்சி தந்தருளிய திருவருளையே வந்திக்கக் கடவேன் என்று.

58 திருவாதவூரடிகளுக்குபதேசித்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

பாண்டி நாட்டிலே திருவாதவூரிலே ஆமாதியர் குணத்திலே திருவவதாரஞ்செய்தார் திருவாதவூரர். எல்லாக் கலைகளையும் பதினாறு வயதெல்லையிலே கற்றுணர்ந்தார். அரிமர்த்தனபாண்டியனுக்குப் பிரதம மந்திரியானார். கண்ணுங் கவசமும்போல மன்னனுக்குக் காரியங்கள் செய்தொழுகினார். ஆட்சி முறைகளை மிக மாட்சியுடன் ஆற்றிவந்தார். எனினும் இறைவனையே நாடி நின்று அவர் மனம். இங்ஙனமாக, குதிரைகாவலர் ஒருநாள் அரசனிடத்திலே சென்று “மகாராசாவே! நமது குதிரைகளில் பல இறந்தன; சில நோயும் முப்பும் உடையனவாயின; நல்ல குதிரைகள் இல்லை; வாங்கவேண்டும்” என்றனர்,

பாண்டியன் திருவாதவூரைக் குதிரைகள் வாங்கிவருமாறு பணித்தான். வேண்டிய திரவியங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டார் வாதவூரர். ஆதிசைவர் ஒருவர் எதிரேவந்து விபூதி கொடுத்தார். “இது நன்னெறிக்கேதுவே” என்று வாங்கி யணிந்தார். இரத்தினச்சிவிகைமேற்கொண்டு சென்றார்.

திருவாதவூரை ஆட்கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டார் சோமசுந்தரக் கடவுள். பிராமண ஆசாரியர் வடிவந்தாங்கித் திருப்பெருந்துறையிலே குருந்தமர நீழலிலே சீடர்குழாஞ் சூழ வீற்றிருந்தருளினார். திருப்பெருந்துறையையடைந்த திருவாதவூரடிகள் திருவருளினாலே திருக்கோயிலை வலமவந்த போது கண்டுவிட்டார். திருவருள் வலையில் அகப்பட்டார். அவருடைய பக்குவ நிலையை புணர்ந்து இறைவன் அவருக்கு மெய்ப்பொருளுரைத்து மறைந்தருளினார். ஞானாசாரியரைக் காணாது கன்றைநீங்கிய பசுவைப்போல மனங்கரைந்துநுகினார். உடன்வந்தவர்களை நோக்கிக் “குதிரைகள் ஆடிமாதத்தில் வருமெனப் பாண்டியனுக் கறிவிப்புகள்” என்று கூறி அனுப்பினார். தாங்கொணர்ந்த திரவியங்களை யெல்லாம் திருப்பணிக்கும் அடியார்களுக்கும் ஈந்தார்.

ஆடிமாதம் வந்தது குதிரைகள் வரவில்லை. மணிவாசகருக்குத் திருமுகம் அனுப்பினான் பாண்டியன். மணிவாசகர்; இறைவன் தமக்கு அருளிய படி குதிரைகள் வருமென முன்னர்ப் பதிலனுப்பித் தாமும் பின்னர் மது

ரைக்கு மீண்டார். பாண்டியன் டத்தலே சென்று, “குதிரைகள் வருகின்றன; நீயும் தூரங்கபதி என்னும் பெயர் பெறுவாய்” என்றார். பாண்டியன் பல வரிசைகள் செய்து அவரை அனுப்பினான். அவரும் வெள்ளியம்பலத்தில் திருநிருத்தம் செய்யும் பெருமானை வணங்கித் தம் மாளிகையை யடைந்தார்.

II அரும்பதக்குறிப்பு

ஆமாத்தியர் - ஆலோசனைகாரர்; திருவவதாரர் - தீவ்ளிய பிறவி; நாம கரணம் - பெயரிடுதல்; கர்ணவேதனம் - காதுகுத்துச் சடங்கு; மேம்படுதல் - உயர்த்தல்; மெய்ப்பொருள் - உண்மைப் பொருள்; மெய்ப்பொருள் - போலிப்பொருள்; செம்மை - நடுவுநிலையை; சித்தியம் - நிலையுள்ளது; மீததை - பொய்; சத்திநிபாதம் - சத்திபதிதல்; பரிபக்குவம் - தகுதிநிலைமை; மலசம்பந்தம் - மாயைத் தொடர்பு; ஞானாசிரியன் - ஞானபோதகன்; தொடக்குறுதல் - கட்டுண்ணல்; மூப்பு - முதுமை; பண்டாரம் - திரவியசாலை; இரட்டுதல் - விசுதல்; சிவிகை - பல்லக்கு; உண்டத்தர் - பித்தர்; பாசநூயம் - பாசநீக்கம்; ஞானஸ்வரூபி - ஞானமே வடிவமாயுள்ளவர்; கப்பித்தல் - நடுங்குதல்; திருமஞ்சனம் - திருமுழுக்கு; தற்போதம் - தள்ளறிவு; தூரங்கபதி - குதிரைத் தலைவன்.

III விளக்கக் குறிப்பு

உடையானாகிய தன்னையும் உடைப்பொருளான என்னை யும்:- உடையான் ஆண்டான், உடைப்பொருள் அடிமை. இறைவனயாதம் மையும் அடிமையாகிய என்னையும் அருளாநிற்கும் ஞானாசாரியனாகிய குரு மூர்த்தி வந்தருளுதல் எக்காலம்?

இருவினையொப்பு மலபரிபாகம்:- நல் வினை தீவினைகளிலும் அவற்றின் வினைவாகிய புண்ணிய பாவங்களிலும் - அவற்றின் பயனாகிய இன்ப துன்பங்களிலும் ஒன்றில் விருப்பும் ஒன்றில் வெறுப்பும்ன்றி ஆன்ம அறிவின் கண் ஒப்ப வெறுப்பு நிகழ்தல் “இருவினையொப்பு” எனப்படும். இது நிகழவே ஆன்மாவின் மலம் பரிபாகமடைந்து முத்திநிலையேயுதற்கான பக்குவநிலையடையும். இந்நிலையே மலபரிபாகம் எனப்படும்.

மாச்சாரசம்பந்தம்:- பூனையானது தானே தன் குட்டிகளுக்கு மிடஞ் சென்று வேண்டியன ஊட்டிப்போஷித்துப்பக்குவப்படுத்துவதுபோல இறைவனும் தாமே வலிந்துசென்று வாதுவாடிகளை ஆட்கொண்டருளிவர் என்பதாம்.

சரியையாதி நான்கு பாதங்கள்:- பேரின்பத்தை நுகர்தற்குச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நான்கு பாதகள் உள்ளன.

சரியையாவது:— ஆன்மாக்கள் தன்னையுணர்ந்து உய்யும்பொருட் டாகச் சிவபெருமான் கொண்ட தூஷவடிவத்தைப் பொருளென்றுணர்ந்து புறத்தொழில்களால் நூல்களில் விதித்தவாறு வழிபடுதலாம்.

கிரியையாவது:— சரியைவழிபாட்டின் பக்குவ விசேடத்தால் நுண்ணுணர்வு பெற்றுச் சகல நிட்களமாகிய சூக்கும வடிவே பொருளென்றுணர்ந்து புறத்தாலும் அகத்தாலும் வழிபடலாகும்.

யோகமாவது:— கிரியைவழிபாட்டின் பக்குவ விசேடத்தால் நிட்களமாகிய அச்சூக்குமவடிவேபொருளென்றுணர்ந்து அகத்தால் வழிபடுதலாகும்.

ஞானமாவது:— யோகவழிபாட்டின் பக்குவ முதிர்ச்சியால் உண்மையறிவு பெற்று எங்கும் நிறைந்த சச்சிதானந்த சொருபத்தை யுணர்ந்து நிட்கடைசூடுதலாகிய அறிவுத்தொழில் யாத்திரையால் வழிபடுதலாகும்.

ஏழு பிறவிகள்:— தேவர், மனிதர், விலங்குகள், பறவைகள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன; தாவரம் என்பனவாம்.

பிராரத்துவ வினைப்பயன்:— ஆகாமியம், சஞ்சிதம், பிராரத்துவம் என வினைப்பயன்கள் மூன்று; ஆகாமியம் பிராரத்த (ஊழ்) வினையனுபவிக்கும்போது ஈட்டிக்கொள்வது. சஞ்சிதம், அருபவித்து எஞ்சிய வினை. பிராரத்தம் அநுபவிக்கப்படும் வினைப்பயன்.

IV செய்யுட் குறிப்பு

(1) எத்தேவர்களாவும் மறிதற்கரிய ஆண்டவனே! தரித்திரனாகிய ஒரு பிறவிக் குருடனது கரத்தில் வலியக் கிடைத்த அதிக விலையினையுடைய மாணிக்கத்தைப் போலவும்; நன்ருய்ப் பேசவுணராத மிகவும்சிறிய ஒரு குழந்தையின் கையிற் கிட்டிய மாற்றுயர்ந்த பொன்னுற் செய்த கிண்ணத்தைப் போலவும்; சிறியவனாகிய அடியேனெதிரில் தேவரீர் தோன்றி ஆட்கொண்ட அருமையை யுணரேன். அடியேன் துக்கமென்னும் பெருஞ் சேற்றில் முழ்கும்படி, என்றும் விட்டுப் பிரியாத அடியவர் கூட்டத்துடனே மறைந்தருளினீர்; அவ்வாறு மறைந்தருளியது ஞானநூல்களைக் கற்காத அறிவிலியாகிய அடியேனதுகுறையேயன்றி, எம்பெருமானாலாகிய குறையென்கை.

(2) பிருதுவி முதலாகவுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும், மனத்தாற் றேடித் தடுமாற்றங்கொண்டு என்னைக் காணாமல் புண்பட்டு வருந்துகின்றவனைக் கிருபை பொருந்திய ஞானநேத்திரத்தால் அத்தத்துவங்கள் முழு

மைபும் கரையும்படி டார்த்து, என்னால் யானென்று எண்ணப்படாதிருந்த வென்னை எனக்கு அளித்தருளினவரே! எங்கெழுந்தருளினீர் எம்பெருமானே!

(3) ஆகாய முதலிய ஐம்பெரும் பூதங்களும், முதலிலுண்டான சத்த முதலிய ஐர்புலன்களும், விடாமற் சலித்துக்கொண்டிருக்கின்ற மனமுதலிய நாகரணங்களும் தத்தம் தொழிலிற் செல்லாது தடைப்பட, தேன் முதலிய அறுவகைச் சுவைகளை விட; மிகுதியாக ஊறுகின்ற இன்மையினையுடைய தெள்ளிய ஞானமிர்தத்தை அடியேன் அருந்தும்படி அளித்தருளினீரே! அதன் பின்பு எம்பெருமானே எங்கெழுந்தருளினீர்!

(4) இருண்மயமாய் நின்று மறைக்கின்ற மும்மலங்களின் வல்லபங்களும் அவைகளோடு சம்பந்தப்பட்ட பசுவாகிய யானும் வேறுபடாமல், இச்சாரூபமான விசாரபந்தமே வடிவாய்க் கிடந்த அடியேனை நித்தியப்பொருளாகச் செய்து வாசாமகோசரமான இன்பவுருவமாக விளங்கும் தேவரீருடன் அடியேனைப் பின்னே வைத்தருளிய ஈசனே! என்னை இவ்விடத்தில் (தனியே) விட்டு எங்கெழுந்தருளினீர் எம்பெருமானே!

59 நரி பரியாக்கிய படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

குறித்த கால எல்லையில் குதிரைகள் வரவில்லை. கோபங்கொண்ட பாண்டியன் மாணிக்கவாசகரைத் தண்டிக்குமாறு கட்டளையிட்டான். தண்டலாளர் அவரைப் பலவகையாக வருத்தினார்கள். சிறையிட்டார்கள். சிறையிலே அவர் கைகளைச் சிறமேற்றங்கித் தோத்திரஞ் செய்து இரங்குவாராயினர்.

இதனைத் திருச்செவிமடுத்தார் சிவபெருமான். ஆவணி மூலமும் வந்தது, காட்டுநரிகளை யெல்லாம் குதிரைகளாக்கிச் செல்லுமாறு கணநாதர்களிடம் பணித்தார். வேண்டிய வடிவங்கொள்பவராகிய சிவபெருமான் தாமும் வேதமாகிய குதிரைமேற்கொண்டு மதுரைக் கெழுந்தருளினார்.

குதிரைகளைக் கண்ட பாண்டியன் மிகவும் வியந்து மெய்யுணர்வினாலே தன்னை மறந்து இருக்கைவிட்டெழுந்து கைகூப்பித் தலைமைக் குதிரைச் சேவகரை வணங்கினான். பின்னர்ப் பொய்யுணர்வு தோன்றக் குதிரை வீரனை வணங்கியது குறித்து வெட்கி நின்றான்.

குதிரை வீரர் பாண்டியனிடம் “உனது மந்திரி உனது பொருள் முழுவதையும் நமக்கும் நம்மவர்க்கும் அளித்தார். ஆதலின் எவ்வகைக் குறைபாடு மில்லாத குதிரைகள் உனக்கு வந்தன. கயிறுமாறிப் பெற்றுக்கொள்: அதன் பின்னர் குதிரைகள் உன்னுடையனவாகும், குதிரை வாணிகத்தின் வழக்கம் இதுதான்” என்று கூறினர்.

காவலர் குதிரைகளை மாறிப் பெற்றுக்கொண்டனர். குதிரை வீரர்களாக வந்த கணநாதர்கள் மறைந்தருளினர். வேதமாகிய குதிரையோடு குதிரை வீரரும் மறைந்தருளினார். பாண்டியன் திருவாதவூடிகளை மகிழ்வித்துத் தன்னரண்மனைய அடைந்தான்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

தறுகண்ணர் - கொடுமைபுரிபவர்; தண்டலாளர் - தண்டஞ்செய்வோர் புனை - தெப்பம்; ஆர்ப்பு - பேரொலி; வாகுவலயம் - தோளணி; விதி - இன்னது செய்தத்தக்கதென விதிக்கப்பட்டன; விலக்கு - இன்னது செய்யப் படாதென விலக்கப்பட்டன; திருமுடிச்சாத்து - மாலையு; அரியணை - சிங்காசனம். ஆப்தர் - நேசர்; படல் - தட்டி;

III விளக்கக் குறிப்பு

தருமார்த்தகாம மோட்சம்:- அறம் பொருள் இன்பம் வீடு, "சுதலறம் திவினைவிட்டிடல் பொருளெஞ்ஞான்றும் காதலிருவர் கருத்தொருமித் - தாதாவு பட்டதேயின்பம் பாளை நினைந்திம் மூன்றும் விட்டதே பேரின்ப வீடு" என்பதாம்.

வேதமாகிய குதிரை:- அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு புருடார்த்தங்கள் கால்கள், கருமகாண்டம்; ஞானகாண்டம் என்னும் செவிகள், பரஞானம், அபரஞானம் என்கின்ற கண்கள்; விதி என்னும் முகம்; விலக்காகிய வால், ஆகமங்களாகிய ஆபரணங்கள், மந்திரங்கள் முதலிய சதங்கையணிகள்; சந்திரசூரியராகிய அங்கவடிவம், பிரணவமாகிய கடிவாளம் உபநிடதமாகிய காளை என்பன விளங்கிய வேதமாகிய குதிரை எனப்பட்டது.

பரஞானம் அபரஞானம்:- பரஞானம் மேலாகிய ஞானமாகிய பதிஞானம்; மெய்ஞ்ஞானம். மெய்ஞ்ஞானத்துக்குக் காரணமாகிய வேதகாம உணர்ச்சி அபரஞானம் எனப்படும்.

ஐங்கதி:- மயூரகதி; மல்லகதி, வானரகதி, இடபகதி, மனோகதி (கதி-வேகம்)

IV செய்யுட் குறிப்பு

(1) எந்தையே! சகல லோகங்களையும் படைத்தருளினவரே! சகல தேவர்களுக்குத் தந்தையே! செழுமை வாய்ந்த நீலோற்பல மலர்மாலையை யுடையவரே! திருப்பெருந்துறைமீலெழுந்தருளியிருந்தவரே! மதுனையென்னும் திருவாலவாயில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிந்தாமணியே! சிறியோனாகிய அடிபெற்கு இரங்கியருளீரோ?

(2) முதிர்ந்தவில்லாத முதற்பொருளாய், புராதனமான வேதமாய், அவ் வேதங்களாலும் எட்டுதற்குக்கடாத ஜோதிருபமான ஒப்பற்ற ஞானபூரணமாய், நேவாதிதேவருபமாய்த் திருவாலவாயிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, இடபமமைந்த கொடியினையுடையவரே! அடியேன் பொருட்டுத்திருவுளமிரங்குவீராக.

(3) முன்னிப்பழம்பொருட்கும் முன்னிப்பழம் பொருளாய்ப் பின்னைப் புதுமைக்தம் பிற்பட்டதாகிய பெரிய சோதிருபமாய் அழகு பொருந்திய மதுரையாகிய திருவாலவாயிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற எமது கர்த்தாவே! ஏழையாகிய அடியேன் பொருட்டு இரங்கியருள்வீராக.

(4) பிருதுனியாய், அப்புவாய், தேயுவாய், வாயுவாய், ஆகாயமாய்-சூரிய சந்திரர்களாய், இவ்வேழுமல்லாததாக; பண்ணாய், இசையாய், வேதநாயிருந்தும் எவ்விடங்களிலும் கண்ணுள்ளவரே! தேவீர் அடியேனது துன்பத்தைக் காணாதவிதமென்ன?

(5) அதிகமாகின்ற கோபத்தினையுடைய சிங்கத்தைப்போல அதட்டி வெள்ளிய யமனாவன் அந்த நகரத்திலும் செய்யாத துன்பத்திலடியேன் முழுகிக் குன்றுதலடைதலையறிந்திருந்தும் என்னெதிரில் எழுந்தருளி வந்து பயப்படாதே யென்கின்றிலீலை எங்குங் காதுடையவரே! அடியேனது ஓலமிடு மொழிகள் தேவீரது திருச்செவிகளிற் கேட்கவில்லையோ?

(6) திருவருட்சத்தியைப் பதிவித்து உபயபாதங்களையும் தலைமீது வைத்தலாகிய திருவடி தட்சையைச் செய்து ஞானதேகத்தோடு கலக்கச் செய்து அடியேனை அடியவர்களோடு கலக்கச்செய்து, அருமை பாராட்டிய எம்பெருமானே! இன்று அடியேனைக் கைவிட்டுருளினீர். இக்கொடியவர்கள் என்னை இழுத்து வருத்துங்கால் வேறுயார் ஆதரிப்பவர்கள்.

(7) (எம்பெருமானே!) தேவீரை ஊரிலுள்ளவர்களெல்லாம் (அன்பரை விரைந்து வந்தாளாதவரென்று) சிரிப்பதைத் திருவுளங்கொண்டரென்று உமது அடியமையாகிய யான் வருந்துகின்றேன். அதையுணர்ந்தும் வந்தருளினீரில்லை. அரசனது ஏவலாளர்கள் செய்கின்ற மிகவும் கொடிய துன்பத்தைத் திருக்கண்சாத்தினீரில்லை. மிகவும் சிறந்தவரான கடவுளே! தேவீரது தன்மையிதுவோ?

(8) அழகுபொருந்திய தாமரை மலரை ஆசனமாகவுடைய பிரமதேவனும் அறியாத ஞானமார்க்கத்தை அடியேனுக்குப் புகழேந்தருளினீர். பின்னர் யாப்பொடு கூடிய தமிழ்ப்பாடலாகிய மாலையை ஏற்றுக்கொண்டீர். தேவரே! தேவர்களுக்கெல்லாம் தேவராகிய மகாதேவரே! சிறியேனாகிய அடியேனைட்கின்ற இத்துன்பத்தைக் கண்டு ஐயோ வென்றாவது, பயப்பாடாதே யென்றாவது கூறியருளினீரில்லை இது தருமந்தானே.

(9) செம்பஞ்சுச் சாயம் ஊட்டப்பட்ட கால்களையுடைய உமாதேவி பாகரே! மதுரைநகரிலுள்ள சிவபெருமானே! (தேவரீர் அடிபெனை ஆட்கொண்ட அந்நாளில்) நின்மனதும், நின்வாக்கும், நின்செய்கைகளும் உன்னதல்ல: என்னதே யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளினீர்; அதை ஆயுங்கால் வஞ்சனை தானே? வஞ்சனையானால் இன்று எழுந்தந்தருளமாட்டாரோ? தேவரீரது திருவருட்டன்மைக்கு இப்படிப்பட்ட துன்பகாலத்தில் பயப்பாடாதே யென்று கூறுதிருப்பது அழகுதானே? ஐயனே!

(10) நீலோற்பல மலரை யொத்த மரீகண்டத்தை உடையவரே! நாயிலும் இழிந்த பாவியான அடியேனை ஒரு பொருளாக மதித்து அடிமையாக்கி அடியேன் செய்யுந் தொண்டுகளையுங் கைக்கொண்டருளினீர். உயிருடனே உடலும் தேவரீரதல்லவோ? இந்நாளில் விவகிச் சும்மா விருந்தால் என்னை அடிமையாக வுடையவரே! வேறே யார் காப்பவர்கள்?

60 பரி நரியாக்கிய படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

நள்ளிரவு. குதிரைகளாகி வந்த நரிகளெல்லாம் சுயவடிவங்கொண்டன. சுட்டுக்களை யறுத்துக்கொண்டோடின. பிற குதிரைகளைக் கடித்தன. அவற்றின் குடர்களைப் பறித்துண்டன. இதனைக் கண்ட குதிரை காவலர் வெருண்டு ஓடிப் பாண்டியனுக்குக் கறிவித்தனர். அழகான குதிரைகளாக வந்தவை நரிகளாயின எனக் கேள்வியுற்ற பாண்டியன் கொடியவெங் கோபங் கொண்டான். செய்நின்றறி கொண்டுரோ மந்திரியாரெனக் கருதினான். அவரைத்தண்டிக்குமாறு தண்டலாளரை யேவினான். அவர்கள் நெற்றியிலும் கையிலும் கல்லை வைத்துச் சுடுமணலில் நிறுத்திச் சூரியனைப் பார்க்கச் செய்து வருத்தினார்கள். அது சகிக்கலாற்றாத மணிவாசகர் சோமசுந்தரக் கடவுளை நோக்கி அழுவாராயினர்.

தமது திருவடியை யன்றி வேறு சிந்தையே யில்லாத வாதவூரது துன்பத்தைப் போக்க எம்பெருமான் திருவுளங்கொண்டார். அதன் பொருட்டாக வைகை நதியைப் பெருக்கெடுக்கச்செய்தார். வைகையானது பெருக்கெடுத்து

நகரத்தை அழித்தது. யாவரும் தத்தம் பொருளைப் பேணும்பொருட்டு ஓடினர். வாதலூரை வருத்திய தண்டலாளரும் விரைந்தனர். மணிவாசகர் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று எம்பெருமானைத் தியானித்துக்கொண்டு அசைவற்று இருந்தார்.

II அரும்பதக் குறிப்பு

அர்த்தராத்திரி - நடுச்சாயம்; முளை - ஆப்பு, முளையாணி; சாளரம் - யன்னல்; சுருங்கை - கள்ளவழி; நாழில் - சிறுதொளை; கருங்கலங்கள்கள் - சமைத்தற்குரிய மண்பாத்திரங்கள்; மிண்டுதல் - மத்தாலடர்த்தல்; அலகிடுதல் - சுத்தஞ் செய்தல்; குண்டோதரர் - பூதங்கள்; கம்பை - காஞ்சீபுரத்திலுள்ள ஒரு நதி.

III செய்யுட் குறிப்பு

(1) ஓ! நாதரே! நாதத்திற்கு அப்பாற்பட்ட இடத்தில் நடக்கின்ற பாதங்களை யுடையவரே! பாதகனாகிய அடியேனை அடிமையாக்கிக்கொண்ட ஞானருபரே! வேதாந்தத்திலே உண்டான ஒப்பற்ற போதருபரே! மார்க்கமெல்லாம் கடந்த பூரணரே!

(2) ஐயரே! என்னுடைய அப்பரே! அன்புள்ளவர்களுக்கு மெய்யானவரே! உண்மையில்லாத பாஸியேன் தலைமீது வைத்த கையினையுடையவரே! செவ்விய கமுலணிந்தகாலினையுடையவரே! காலனையழித்த செம்மையானவரே!

(3) அத்தரே! கல்லாத கடையேனை ஆளாக்கிக்கொண்ட பித்தரே! பொய்யுலகை மெய்யாகப் போதிக்குஞ் சித்தரே! மனத்தெளிவையுண்டாக்கி என்னை எனக்களித்த முத்தரே! மேன்மையான மூர்த்தியே! எ-று.

61 மண்சுமந்த படலம்

I சுருக்கக் குறிப்பு

வைகையாற்றில் பெருவெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது. கரையைக் கூறுகூறாக அளந்து அடைக்குமாறு பாண்டியன் எங்கும் பறையறைவித்தான். வந்தியென்னும் ஒரு முதியவள். அவள் பங்கை அடைப்பதற்குக் கூலியாளர் கிடைக்கவில்லை. சோமசுந்தரக் கடவுளை வேண்டுகல் செய்தாள். அவர் அவள் துயரம் நீக்கும்பொருட்டுக் கூலியாளரானார். பெரும் பசியுடையார் போன்று அவள் குடிசையைக் கிட்டினார். “கூலி கொடுத்து வேலை கொள்வாருண்டோ” எனக் கூவினார். வந்தி இதனைக்கேட்டு உவந்து வெளியே வந்து தம் பங்கை யடைத்துத் தருமாறு வேண்டினாள். உதிர்ந்த பிட்டையெல்லாம் முதலில் உண்ணக்கொடுத்தாள். கூலியாளர் பிட்டை உண்டு, கரையை யடையாது விளையாடி நின்றார். பாண்டியனுக்கும் இதனை

எவ்வளவு தெரிவித்தவர். பாண்டியன் வந்தான் வைகைக் கரைக்கு. பார்த்தான், எல்லாக் கரைகளும் அடைக்கப்பட்டன. வந்தியின் பங்கு அடைக்கப்படவில்லை. எவ்வளவு வந்தியின் கூலியான இழுத்துவந்து விட்டனர் அரசன் முன்விலையில். கோபமிருந்த மன்னன் பொற்பிரம்பினர் கூலியாளரின் முதுகிலே அடித்தான். தலைமீதிருந்த கூடையோடு மண்ணை உடைப்பிலே விழச்செய்து எம்பெருமான் மறைந்தருளினார்.

கூலியாளர்மீது பட்டஅடி பாண்டியன்மீதுபட்டது; அவன் தருமபத்தினி மீதுபட்டது; சேனாவீரர்கள் மேற்பட்டது; பிரமவீட்டுணுக்களின்மீது பட்டது; துறவிகள்மீது பட்டது; சந்திரன் இந்திரன் தேவர் முதலாய யாவர் மேலும்பட்டது. அடிபடாத பொருள் எதுவுமேயில்லை. கூலியாள யாது செய்தானே எனவருந்தி அழுது கொண்டிருந்தாள் வந்தியம்மை. சிவபெருமானுடைய திருவருளினாலே வந்தியைச் சிவகணங்கள் சிவலோகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றன.

கூலியாளர் மறைந்தமையையும் அடைகரை உார்ந்தமையையுங்கண்டு உண்மையுணர்ந்தான் பாண்டியன். வந்தவர் சிவபெருமானே யென்று வணங்கினான். அப்பொழுது “மன்னனே! உனது பொருள்களெல்லாம் தருமவழியிற் சம்பாதிக்கப்பட்டன; ஆதலின் அவை நமக்கும் நம்மன்பர்க்கும் வாதலுறாலே அளிக்கப்பட்டன; அவனை நீ வருத்தியமையால் நரிகளைப் பரிகளாக்கிக் கொணர்ந்தோம்; அவனுக்குத் துன்பஞ் செய்த மையால் வைகையைப் பெருகச் செய்தோம்; கூலியாளராய் வந்தோம்; அடியும் பட்டோம்; அவனை அவன் விரும்பியவாறு விட்டுவிடு” என ஒரு அசரீரி கேட்டது.

அச்சமும், அதிசயமும், ஆனந்தமும் அடைந்தான் பாண்டியன். தாம் புரிந்த பிழைகளைப் பொறுக்குமாறு மணிவாசகரை வேண்டினான். சோம சுந்தரக்கடவுளை வணங்கிமணிவாசகர் அவ்விடத்தினின்று நீங்கிச் சிதம்பரத்தை அடைந்தார். அங்கு புத்தரை வாதினாலே வென்றார். ஊமையைப் பேசச் செய்தார். திருவாசகமென்றும் பெருவாசகத்தைப் பாடியருளினார். சிதம்பரசபாநாதர் திருவடி நீழலை யடைந்தார். அரிமர்த்தனனும் தன்மகனுக்கு முடிசூட்டிச் சிவபத மடைந்தான்.

II அரும்பதக்குறிப்பு

கூறு - பங்கு; அருத்துளித்தல் - உண்பித்தல்; ஒறுத்தல் - தண்டித்தல்; பித்தன் - பைத்தியகாரன்; இயங்கியற்பொருள் - அசைப்பொருள், சரம்; நிலையிற்பொருள் - அசையாப்பொருள், அசரம், அறிதலில் - யோகநித்திரை;

வரு-தழும்பு; சர்ஸ்தர்-எல்லாரும்; சர்ஸார வாசனை-உலகியல் (ஞானம்) உணர்ச்சி; சிவன்முத்தர், இப்பையிலே விட்டின்பத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருப்போர், போகம்-இன்பம்; மோட்சம்-விடுபேறு; ஆனந்ததாண்டவம்-ஆனந்தக்கூத்து; தபோவனம்-தவவனம்; சச்சிதானந்தம்-சத்-சித்-ஆனந்தம்-சத்து-உள்ளபொருள்; சத்து-அறிவுடைப் பொருள், ஆனந்தம்-நிலையான இன்பம்.

III விளக்கக் குறிப்பு

உள்ளும்புறமும் கள்வன்:-உயிரோடு உடனாயும்; அவற்றின் வேறாயும்; அவற்றினும் கடந்த பரம்பொருளாயிருக்கும் இறைவன் என்பதாம்.

“வானின்றிழிந்து வரம்பிகந்த மாயூத்தின் வைப்பெங்கும் ஊனுமுயிருமுணர்வும் போலுள்ளும் புறத்துமுான்” என்னும் கர்பன் கூற்றும் “அங்கிங்கெனதுபடி எங்கும் ப்ரகாசமாய் ஆனந்த பூர்த்தியாகி” என்னும் தாயுமானவர் கூற்றும் காண்க.

உலகமேயுருவமாக யோனிகளூறுப்பதாக:-உலகம் இறைவனது வடிவம். அண்டங்கள் உறுப்புக்கள். உலகமும் அண்டங்களும் அளவற்ற பிறவிபேதங்களும் தமது திருமேனியாகக் கொண்டான் இறைவன். அவன் முதுகிலே பொற்பிரம்பினிலே வீசி அடித்தான் பாண்டியன்.

பிறவிப்பிணிக்கு மருந்து:- நல்வழிந் தேடியதான பாண்டியன் பெருங்களெல்லாம் சிவபுண்ணியமாகிய நல்வழியிலேயே செல்வாயின. இவ்வாறு செல்வழித்தற்குக் காரணராயிருந்தவர் வாதவூடிகளாவர். இப்புண்ணியத்தாலே பாண்டியன் வினைமாசுகள் நீங்கிப் பிறவிப்பிணியினின்று விடுபட்டான். இதனால் இவற்றிற்குக் காரணராயிருந்த வாதவூடிகளைப் பாண்டியன் “பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாயினர்” என்றான்.

மாறியாடின கதை:- மதுரையையாண்ட இராசசேகரன் வேண்டுத லுக்கமைந்து எம்பெருமான் ஒரு சிவராத்திரி தினத்தில், எடுத்த திருவடி யைக் கீழேயூன்றி, சின்ற திருவடியை எடுத்துவீசி மாறியாடி அவனுக்கருள் புரிந்தார் என்பதாம்.

IV செய்யுட் குறிப்பு

(1) அடையாளம் உண்டாகும் வண்ணம் ஒருவன் அடித்த வளைந்த வில்லின் தழும்பும், மாலையாக உத்தேசித்து ஒரு அன்பன் எறிந்த கல்லும் போலக்; கடையேனுகிய என்னுலே கோபித்து அடிக்கப்பட்ட கைப்பிரம்பும் உலகமெல்லாமுடையவனே! அருமையான உமதுநிசுமேனி பொறுத்ததோ.

(2) சிறந்தமணத்தினைபுடைய மலிவிருக்கின்ற பிரமன் திருமால் முதலான தேவர்களும், ஏழு உலகங்களும்: அவற்றை பல வகையான உயிர்வர்க்கங்களும் தேவிரே? முடியிற் பொருந்த மண்ணைச்சுமந்தவரே! உமது முதுகில்பட்ட அடி அடியவனும் பட்டேன், அதனால் நானும் உமது திருமேனியாடிகினேனே?

(3) கசப்பினைபுடைய மருந்து இனிமையானவைப் பின்னே காட்டுந் தன்மையைப் போல, பாவத்துக்கும் பொய்க்கும் அருமையான பூஜனை மாகி மண்ணிலகத்தையாண்டு தீட்டினைபுடைய அரிய நரகத்தை அலுப விக்க வேண்டிய அரிய துன்பத்தை நீக்கும் பொருட்டு என்னினைக்கு விரோதமாய் உமது பாதங்களிலேயே சேர்க்கிற அரிய தவத்தினைபுடைய வர் இவர்; என்று உணர்ந்து கொள்ளாமல் தண்டித்தேனே.

(4) பாதித்திருமேனி உமாதேவியின் வடிவமாக விளங்குகின்ற பரமேசுவரே! அடியேனுக்கு இந்த சனைத்துக்கு வேண்டிய லாபங்களையும் மறுமையிலடையத்தக்க கதிரும் நிலையானதாக உண்டாக்குகிற நீதிமுறை மையினுலே மந்திரியாகி உனது திருவருளாகப் பிரந்த அந்தணரை நான் கோபித்துத் தண்டித்தேனே.

(5) மரயாவிருத்தியினால் மயங்கி, மகந்தான தவத்தினைபுடையவரை ஆராயாமல் தண்டித்தேன். அதனாலே அரிய நரகத்திலே முழுகி நான் கெடாமல் இன்று அப்பெரியவரது உண்மைகளை யெல்லாம் எனக்குத் தெளிவித்த எந்தாயாகவுள்ளவரே! உமது காரணப்படுத்திற்று அடியேன் என்னகைம்மாறு செய்யப்போகின்றேன்?

(6) மின்னை இன்னதன்மைபென்றறிந்தவர்கள் வேதமார்க்கத்தினால் பாசுக்குசெய்து ஊட்டுகின்ற இனிய அமிர்த்ததைப் பார்க்கிலும், இவளாலிடப்பட்ட பிட்டு மிக்க சுவையினைடையதே? எவ்வகை உயிர்வர்க்கங்களுக்கும் தலைவனே! நீ சென்றிழம்பொருந்திய பவளம்போன்ற வாயைத்திறந்து அதனை உண்டருளினாய்! அன்னையிலாத உன்றனுக்கு இவள் ஒரு மாதாவாக வந்தனளோ?

(7) முன்னூலில் சிறுத்தொண்டராலிடப்பட்ட பிள்ளைக்கநீ யமுதையும்; மென்று சுவைகண்டு; பின்னரந்த வேடுவனாலிடப்பட்ட மாமிச உணவையும் போல; நன்றும் நரைத்தரையினைபுடைய வந்தியினாலிடப்பட்ட பிட்டினையும் விருப்பத்துடனுண்டு எப்பொழுதும் எந்தையே! தேவிரே அடியவர்களுக்கு லேசாக வெளிப்படுகின்றீர்.

(8) நிகளை யெல்லாம் குதிரைகளாக்கி நடத்தியும் ஆகாயத்தையன்றி வேறு ஆடையுடுத்தாவரே! என்னுளிக்கப்பட்ட வஸ்திரத்தைத் திருமுடியின்மீது தரித்தும் வேதத்திற்குமருமையானவரே! தேவரீர் எனது பாசத்தைச் சேதம் செய்யும்பொருட்டு எடுத்துக்கொண்டு வந்த திருமேனியை இப்படிப்பட்டதென்றுணராமல் குதிரைப்படைகளின் மீதுள்ள ஆசையின் மூழ்கி இறுமாந்திருந்தேனே.

(9) ஆகாயத்தார் சுமக்கப்படுகின்ற பறவையாகவும் பன்றியாகவும் றேலும்கீழும் திரிந்து மனம்புண்பட்ட தந்திரவன்மையின்மிக்கதேவர்கள்; மண்சுமக்கும் மள்ளர்களாக வந்தார்களில்லையே! வந்திருப்பார்களாயின் இசையோடு கூடிய சொற்களையுடைய உமாபிராட்டியை ஒருபாகத்திலுடையவரது அடியையும் முடியையுங் காண்பார்களே.

அடையாளம் ... சிலைத்தழும்பு:— அருச்சுனன் பாசுபதாதிரம் பெறும்பொருட்டுச் சிவபெருமானை நோக்கி ஒற்றைக்காலில் நின்று தவம்புரிந்தான். இறைவன் கிராதவேடத்துடன் ஒரு பன்றியைத் (முகாகரன்) நூத்திக்கொண்டு அருச்சுனன் நிற்குமிடத்தை மடைந்தார். அப்பன்றியின் காரணமாக விற்போர்புரிந்து அருச்சுனனது வில்லின் நாணியை அறுத்தனர். மகாகோபங்கொண்ட அருச்சுனன் நாணியறுந்த வில்லினால் சிவபெருமானுடைய தலையில் காய்ப்பட அடித்தான்.

தொடையாக..... கல்லு:— சாக்கியநாயனார்; இவர் பௌத்த சமயநூல்களை யுணர்ந்து பௌத்தரானவர். பின்னர் அதிற் பற்றின்றிச் சைவத்தை மேற்கொண்டவர். சிவலிங்கமொன்றுக்கு நாடோறும் மெய்யன்புடன் கல்லெறிந்து வருதலையே அருச்சுனையாகக்கொண்டு வாழ்ந்துமுத்தியடைந்தவர்.

சிறுத்தொண்டரிடும் பிள்ளைக்கறியமுது:- இயற்பெயர் பரஞ்சோதியார், அடியார்களின் முன்னர் மிகவுஞ் சிறியராய் ஒருகுபவராதலின் இப்பெயர் பெற்றார். வாளினாலே தம்மகவை யரிந்து அடியார்க்கு அமுதாட்டியவர். சம்பந்தராற் சிறப்பித்துப் பாடப்பெற்ற மகிமை நிறைந்தவர்.

வேடனிட்ட லூன்:— வேடன் கண்ணப்பன். பிள்ளைத்திருநாமம் திண்ணனார். திருக்காளத்தியீசனுக்குத் தானுண்டுசுவைபார்த்தணனை உள்ளன்போடு அமுதாக இட்டவர்.

திருச்சிறற்பம்பலம்.

2. கம்பராமாயணம்

கம்பன் எழுதிய இராமாயணம் கம்பராமாயணம். தமிழில் ஈடும் எடுப்பும் இல்லாத ஒரு சிறந்த காவியம். கம்பனது இராமாயணம் எனவிரியும். கம்பனாற் செய்யப்பட்ட இராமாயணம் எனவிரித்து மூன்றாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்கதொகையெனவுக் கொள்ளல் ஆகும். இராம+அயநம்; ராமாயணம் வடமொழிப்புணர்ச்சி. அயநம், அறிவிப்பது; நெறி; இடம் எனவும் படும்.

வான்மீகி முனிவர் வடமொழியில் எழுதிய இராமாயணம் வான்மீகி இராமாயணம். அதனைத் தமிழ் நாட்டுக்கும் தமிழ்மரபுக்கும் ஏற்றபடி கம்பர் பாடினார். இதில் 12000 செய்யுட்கள் உள. இராமாயணம் என்பது இராமனது வரலாற்றைத் தெரிவிக்கும் நூல் எனப்படும். நான்கு புருடார்த்தங்களையும் திறம்பட விரித்து விளக்குவது. கம்பன் இதற்கு இட்டபெயர் இராமாவதாரம் என்பது.

நூற்பிரிவு

இந்நூல் பாலகாண்டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிஷ்கிந்தா காண்டம், சுந்தரகாண்டம். உயுத்தகாண்டம், உத்தரகாண்டம் என ஏழு பிரிவுகளையுடையது. முதல் ஆறுகாண்டங்களும் கம்பர் பாடியன. உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தர் பாடியதென்பர்.

உயுத்தகாண்டம்

உயுத்தம் என்பது போர். காண்டம் என்பது பகுதி; கூட்டம் எனப்படும். இராவணனது அரக்கப்படைகளுக்கும் இராமனது வானரப் படைகளுக்குமிடையே நடந்த உயுத்தத்தையிட்டுக் கூறும்பகுதி. இராமபிரான்

தம்பகைவனை இராவணனைப் போரிலே கொன்று வெற்றியடைந்ததைக் கூறுவது. இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்கதொகை.

கும்பகருணன் வதைப்படலம்

கும்பம்-குடம்; கர்ணம்-காது; குடம் போன்ற செவிகளை யுடையவன்; காரணப்பெயர். படலம்; காண்டத்தின் ஒரு பகுதி. இலக்கியச் செய்யுட் கூறுபாடுகளில் ஒன்று. கும்பகருணனுடைய வதையைக் கூறும் படலம் என விரியும். ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

வரலாறு

இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து அசோகவனத்திலே சிறைவைத்து விட்டான். இதனை அறிந்தான் இராமன். "தேவியை விடு அன்றேல் ஆவியைவிடு" என்று கூறி அங்கதனை இராவணனிடம் தூது விடுத்தான். தேவியை விட இணங்கவில்லை இராவணன். (ஆவியைவிட) வீரத்தையே பெரிதாக எண்ணிப்போருக்கெழுந்தான்.

முதலாட் போரிலே இராவணன், இராமபிரானுடைய அம்புகளாற் தொளைக்கப்பட்டான். களைத்தான். இளைத்தான். வில், வேல், வாள், படை எல்லாமிழந்தான். தன்னந் தனியனாய்ப் போர்க்களத்திலே நின்றான். பார்த்தான் இராமன். "இன்று போய்ப்போர்க்கு நாளாவா" என்றான். வீரமுங்களத்தே போட்டுத் தனியனாய்த் தன் மானிகை சென்றடைந்தான் இராவணன். கஞ்சுகி மூலம் தூதர்களை அழைப்பித்தான். அட்டதிக்குகளிலுமுள்ள படைகள் யாவற்றையும் சட்டெனத்திரட்டி வருமாறு கட்டளையிட்டான்.

பாட்டனான மாலியவானுக்குத் தனக்கு நேர்ந்த துன்பங்களை யெடுத்துரைத்தான். மாலியவான் அதனைக்

கேட்டு; அறநெறிகளை வரன்முறையோடு எடுத்துக் கூறினான். இடையே வந்த மகோதரன் அவற்றைத் தடுத்துத் தடைபல கூறினான். தம்பி கும்பகருணனைப் போருக்கனுப்புமாறு தராலோசனைகளைப் போதனை செய்தான். மெச்சினான் இராவணன் மகோதரனை. தம்பி கும்பகருணனை அழைக்க எண்ணினான். கூவினான் மல்லர்களை. தூங்கிக்கிடக்கும் கும்பகருணனைத் துயிலெழுப்பி வருமாறு கட்டளை யிட்டான்.

மல்லர்கள் சென்று கும்பகருணனைத் துயிலெழுப்பினார். எழுந்து வந்தான் அவன் இராவணன் முன்னிலையில். தம்பியைக் கண்டான்; கட்டித்தழுவினான். (தம்பியுள்ளான் சண்டைக்கஞ்சவா?) உண்டிகள் பல வுங் கொடுத்து உபசரித்தான். போர்க்கோலம் புனைந்தான் தம்பிக்கு. “தாபதர்களான இராமலக்குமணரைச் சென்று கொன்று வருதி” என்று நல்லுரை நவின்ருன்.

கும்பகருணன், “வெஞ்சமம் ஆனதோ?” “வான்புகழ் போனதோ?” “பொன்றுங்காலம் புகுந்ததோ?” என் அண்ணா! “வேண்டாம் போர்; விட்டுவிடு சீதையை” என்றான். மேலும் பல அறங்களை எடுத்து எடுத்து இடித்துக் கூறினான் இராவணனுக்கு. (ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறுமா?) இராவணன் நெருப்பெனக்கனன்றான்; பாம்பெனச் சீறினான்; இடியெனக் குமுறினான்; வசைமழை பொழிந்தான்.

இவற்றை யெல்லாங் கேட்ட கும்பகருணன்; ‘நல்லவைவற்றிற்குக் காலமில்லை’ எனக்கருதினான். தமையன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான். “அண்ணா! யான்புரிந்த பிழைகளைப் பொறுத்தி” என்றான். புறப்பட்டான் போருக்கு; போர்க்களங் குறுகினான். அவனைக் கண்டான் இராமன். “யார் இவன்” எனக் கேட்டான் விபீடணனை. விபீடணன் யாவற்றையும் எடுத்து விளம்

பினான். கும்பகருணனிடஞ் சென்று, இராமன் பக்கல் சேர்ந்து உய்யுமாறு உரைத்தான். "போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டாற்கு உயிர்கொடாது பகைவன் பக்கமே போகேன்" என மறுத்துரை கூறினான் கும்பகருணன். போர் நடந்தது. இராமனது அம்புக்கு இலக்காகினான் கும்பகருணன்.

போருக்குப் போன வீர ராவணன்

தேவியை விடுதலை செய்யுமாறு அறிவுரைகள் பல கூறினான் அங்கதன். அங்கதன் கூறிய அறிவுரைகளை இராவணன் கேட்டானில்லை. போருக்குப் புறப்பட்டான் ஆர்ப்பாட்டத்தோடு. வானரப்படைகளும் இராக்கதப்படைகளும் எதிர்த்து பொருதன. இருபடைகளும் ஆயிரமாயிரமாக மடிந்தன. பருந்து கழுஞ்சுட்டங்கள் ஆகாய முழுவதும் பரந்தன. பார்த்தான் சூரிய குமாரனான சக்கிரீவன். பாரிய மராமரமொன்றைக் கையிலே எடுத்தான். இராக்கதருடைய யானை, தேர், குதிரை காலாட்படைகள் யாவுஞ் சிதறும்படி—மராமரம் செந்நிறமாகும்படி அடித்தான். தன்னையெதிர்த்து வந்த வச்சிரமுஷ்டி என்பவனைச் சிதைத்தான். அக்கினி குமாரனாகிய நீலனும் மராமரமொன்றால் இராக்கதப்பூண்டுகள் கூண்டோடே அழியுமாறு அடித்து நொருக்கினான். இராக்கதத்தலைவன் கும்பானு என்பவன் எண்ணிறந்த அத்திரங்களை எதிர்த்துச் செலுத்தினான். கரடித்தலைவனான இடும்பனென்பவன் இதனைக் கண்டு பாரிய பருவதங்களைக் கும்பானுமீது வீசி அவனைப் பூயியில் அறைந்து கொன்றான். அதனைக்கண்ட சுமாலி புத்திரனாகிய பிரகஸ்தன் பொறி பறக்க ஓடிவந்தான் இடும்பனை நோக்கி. நீலன் என்பவன் அவனைத்தன் வாலினாலே சுற்றிக்கட்டித் துண்டு துண்டாகும்படி தூக்கியடித்தான். இங்ஙனமாக நடந்த போரிலே இராக்கதப்படைகள் யாவும் மடிந்தன. இராவணன்; கண்களில் தீப்பொறி பறக்க—அட்டகாசஞ் செய்து கொண்டு புறப்

பட்டான் போருக்கு. ஆகாயமும் கிழியும்படி நானொலி செய்தான். சக்கிரீவனும் அனுமனும் இராவணனோடு முதலில் எதிர்த்தனர். இருவரும் சிறிது துன்பப்பட்ட மையைப் பார்த்தான் இலட்சிய வீரனான இலக்குமணன். தன் கை வில்லை வளைத்துக் குணத்தொனி பண்ணினான். இவனும் ஓர் மனிதனா! என ஆச்சரியப்பட்டான் இராவணன். இக்கற்கிடையில் எடுத்துத்தொடுத்து அடுத்தடுத்து ஏவினான் அம்புகளை இலக்குமணன். அம்புகள் எல்லாம் ஒன்று பலவாகி எங்கும் பரந்து பறந்தன. இராக்கதருடைய தலை, கால், மார்பு, வில், தேர், குதிரை, யானை, காலாட்படைகள் எல்லாம் நிலைகுலைந்தன, வடவாழ் முகாக்கினி போலக் கொதித்தெழுந் தெதிர்த்தான் இராவணன்; இராமாநுசனை நோக்கி.

“எனது காவலினின்று பிராட்டியாரைத் திருடி வந்த திருடா! இன்று நீ தப்பியும் போவதாமோ? என்று அடுக்கடுக்காகப் பொழிந்தான் அம்புகளை இலக்குமணன். இலக்குமணன் பாணப்பிரயோகஞ் செய்ய முடியாதவாறு அவனுடைய அம்புறுத்தாணியை அறுத்துத்தள்ளினான் இராவணன். இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த அனுமான் இதனைக்கண்டு—அக்கினிப்பொறி சிந்த எழுந்தோடி வந்தான். இராவணனுடைய தேரிலே பாய்ந்தான். அவனுடைய மார்பிலே வச்சிரம் போன்ற தனது கரத்தினாலே ஓங்கிக் குத்தினான். மேருமலை சாய்ந்தாற்போலச் சரிந்தான் இராவணன். பின்மூர்ச்சை தெளிந்து இருபது கைகளையும் நீட்டி ஓங்கித்தன் மார்பைக் காட்டி நிற்கும் அனுமன்மீது குத்தினான். மெய்சலித்துப் பதைத்துப் போனான் அனுமன். இதனைக்கண்ட வானரவீரர்கள் ஆயிரங்கோடி பருவதங்களை இராவணன் மீது எறிந்தனர். கோபம் மேற்கொண்ட இராவணன் பிரளய காலமேகம் போலப் பாணமழை பொழிந்தான். வானரப்படைகள் சின்னொப்பின்னப்பட்டன; சிதறியோடின. கண்டான் இலக்குமணன் இதனை,

இராவணன் விட்டபாணங்களையு மோடித்துப் பத்து
 வில்லையும் பொடிப்பொடியாக்கினான். பொங்கியெழுந்த
 இராவணன்; பிரமன் கொடுத்த வேலாயுதத்தை விட்
 டெறிந்தான் இளையபெருமாள்மீது. வேல்பட்ட அவன்
 சோர்ந்து விழுந்தான். விழுந்தவனை எடுத்துச் செல்ல
 விரும்பித் தேரைவிட்டிறங்கித் தூக்கினான் இராவணன்
 தூக்கமுடியவில்லை. ஓடிவந்தான் அனுமான். இராவண
 னுக்கு ஓங்கி ஒரு இடி விட்டான். இளையபெருமானைத்
 தாங்கி எடுத்துக் கொணர்ந்தான் இராமபிரானிடம். தன்
 தம்பியைப் பார்த்தான் இராமன்; இராவணனே ஓடு
 போருக்கு எழுந்தான். யானையோடு மலையப்போகும்
 ராசசிங்கம் போலச் சென்றான்.

2 வீரமும் போட்டு வெறுமனேதிரும்பினான் (செய்.1)

இராம இராவணப் போரைப் பார்க்கத் தேவர்கள்
 முதலான யாவரும் வந்தனர். கோதண்டத்தையெடுத்துக்
 குணத்தொனிபண்ணினான் இராமன். ஏழுபாணங்களைத்
 தொடுத்து விட்டான் இராவணன். அந்த ஏழுபாணங்
 களையும்றுத்து மேலும் அஞ்சு பாணங்களை ஏவினான்
 இராமன். அஞ்சுபாணத்தையும் அஞ்சுபாணத்தினு
 லறுத்து மேலும் பத்து அம்புகளைச் செலுத்தினான்
 இராவணன். பத்தம்புகளையும் சித்திரமாகச் சிதறடித்த
 இராமன்; எடுத்துவிட்டான் இராமபாணத்தை. அது
 அநேக கோடி சேனைகளையெல்லாம் உருவிச் சென்று
 நின்று விளையாடினது. சேனைகள் யாவும் மாய்ந்தன
 வாகத் தேருடனே இராவணன் தனியானான். அவ
 மானம் தாங்கமுடியவில்லை அவனுக்கு, சர்ப்பம்போலச்
 சீறி இராமனது தோளிற்பொருந்துமாறு இரண்டு
 பாணங்களை ஏவினான். இராமன் அவற்றைத் தடுத்துச்
 சில அத்திரங்களை ஏவினான். அவை இராவணது கைவில்,
 குடை, கொடி, யானை, கவசம், கிரீடம், யாவற்றையும்
 தட்டிக்கொண்டு சென்றன.

‘தருமம் தவறி நடப்பவர்களுக்கு இப்படித்தான் ஆகும்’ என உலகம் சொல்லுமாறு முகம் கருகிப்போய் விட்டது இராவணனுக்கு. கால்விரலினாலே நிலத்தைக் கீறிக்கொண்டு-தலைகுனிந்து-வெறுங்கைகள் வறி தே தூங்க-விழுதுகள் தொங்குகிற ஆலமரம் போல நின்றான்.

“இராவண! சதூரங்க சேனைகள் சூழுவந்தாய்! காற்றி லடியுண்ட பஞ்சுபோலாயின அவை. நீயும் தனியனாய்! அன்றி உடலும் இளைத்தனை; உள்ளமும் களைத்தனை. போர்புரிய விரும்பினால் இன்று போய் நாளைவா! போ!” என்றான் இராமன்;

திசையானைகள் பொருத வலிய மார்பு; கதிலாய மலையையெடுத்த தோள்வலி; நாரதமுனிவன் கூடநயக்கு மாறு சாமகானம் புரியும் நாவன்மை; பத்து முடிகள்; சிவபெருமான் கொடுத்த வாள், வீரப்பிரதாபம் எல்லா வற்றையும் இழந்து “போன மச்சான் திரும்பிவந்தான் பூமணத்தோடே” என்றவாறு அவமானத்தோடு வெறு மனே திரும்பினான் இலங்காபுரிக்கு.

3 களத்தி னின்று மீண்ட இராவணன் (செய்.2-5)

வானவரையெல்லாம் வெற்றி கொண்டவன்; மூவுல கையும் ஆட்சிபுரிபவன்; பேரரசனாகிய இராவணன்; அப கீர்த்தி தன்னைத் தொடரக் (தேரிலே சென்றவன்) கால் நடையாகத் திரும்பினான் நகரத்துக்கு. அப் பொழுது சூரியனும் மறைந்தான். தோல்வியுற்ற கார ணத்தால் அவன் அட்டதிக்குகளை—மாநகர்வளத்தை— தன்னை நோக்கி வந்த மைந்தரை—மனைவியரை யாரை யுமே நோக்கினானில்லை. பலருந்தன்னைப்பார்க்கத்—தான் பூமியென்னும் பெண்ணையே பார்த்துக்கொண்டுபோனான்.

பெண்களின் கண்கள் எல்லாம் வாட்படை போன்று விளங்கின அவனுக்கு. மைந்தர் மழலை மொழிகள் இராமபாணங்கள் போன்று துன்புறுத்தின. மகளிர்

கொங்கைகள்; சூம்பி மெலிந்த அவனது தேர்கள் போன்று காட்சியளித்தன. போரிஷ்டிப்பட்டு இரத்தக் கறையுடன் மீண்ட அவன், சிந்தூரப்பொடியப்பிய ஒரு யானை; தனது பந்தியிற் சேர்ந்தாற் போலத் தன் மாளிகை சென்றடைந்தான்.

4 தூதுவர்வந்து யாதென வணங்கினர் (செய்6-8)

கஞ்சுகி, இராவணனுடைய மெய்காப்பாளன். மாளிகையிலே—செம்பொற் பீடத்திலேயிருந்த இராவணன்; அவனை நோக்கினான். “கஞ்சுகி! நமது தூதுவர்களை இக்கணமே இங்கு வரச்செய்” என்றான். அவ்வளவு தான்; மனகதி, வாயுவேகன், மருத்தன், மாமேகன் முதலானோர் வந்து கூடினர். அவர்களை நோக்கினான். “எட்டுத்திசைகளிலுள்ள அரசுக்கர் படையெல்லாந்திரட்டி இக்கணமே கொணர்க” எனக்கட்டளை யிட்டான். தூதுவர் பணிந்தனர்; அவன்பணி தலைமேற் கொண்டனர். வெகுவேகமாக விரைந்தனர்.

5 பெண்ணிறையும் நாணிறையும் (செய். 9-12)

இராவணனது மனக்கருத்து இன்னதெனப் புலப்படாது விம்மி நின்றனர் யாவரும். (அங்குசத்தினாலே) தொலைபட்ட யானை, தூயிலுமிடத்தை யடைந்தாற்போல வேற்படையினாலே தொலைபட்ட இராவணன் புட்பமெத்தையை யடைந்தான். பெரிய கவலை அவனுக்கு. சீதை குடியிருந்த நெஞ்சிலே; நாணம் நிறைந்துவிட்டது. உறக்கமோ இல்லை. தன்னைப்பார்த்து விண்ணவர் நகு வரே! என அவன் நாணவில்லை; மண்ணவர் சிரிப்பரே! என எண்ணவில்லை; பகைவர்நகுவரே! எனப்பதறவில்லை; (தன்வீரப்பிரதாபத்தைக்கண்டு; தன்மேற்காதல்கொண்டு தன்னையடைய வேண்டுமென எண்ணியிருந்த மனக்கோட்டை மண்கோட்டையாகிவிட்டதே) சீதை சிரிப்பாளையென்று நாணினான். அளவுகடந்த நாணத்தினாலே வாடுவானாயினான். (யார்? “கிடந்தபோர்.....காவலாளன்”)

6 மூண்ட போரிற் தோற்றனை போலும்! (செய். 13)

இராவணனுடைய பாட்டன் மாலியவான். மூப்பி லே வில்போன்று வளைந்த உடம்பினன். இராவண னது மெத்தையின் பக்கவிலே; கம்பளம் விரிக்கப்பட்ட ஒரு பீடத்தின் கண்ணே வந்தமர்ந்தான். இராவணனை நோக்கி; “அப்பா! மூண்டபோரிலே தோற்று மீண்ட னையோ? ஒருநாளும் வாடாததோளும், சோராத மனதும் வாடினாய்! சோர்ந்தாய்! பெருந்தவமுடையாய்! நிகழ்ந்த தென்ன? சொல்; எனக் கேட்டான்.

7 பாட்டனுக்குப் பரிபவ முறைத்தல் (செய். 14-20)

அந்தத் தவசிகளோடு நான் புரிந்த போரிலே முன் செய்த குற்றேவலைக்கூடத் தேவர்கள் புரியவில்லை. அவர்கள் வேடிக்கை பார்த்தார்கள். அன்றியும் இது வரை இல்லாத இறப்பு, அரக்கர் குலத்துக்கு இன்று வந்து நேர்ந்தது. அதனால் நீங்காத அவமானமும் உண்டானது.

பெரியோனே! சிவபிரான் முதலாக மூவுலகத்த வரும் ஒருங்குகூடி எனக்குக் துணையாக வந்தாலும், அந்த இராமன் தம்பியின் அம்புக்கு எதிர் நிற்க மாட்டார்.

இராமனுக்கு எதிர் நிற்பார் யாவர்? போரிலே இரா மன்; படைக்கலங்களை ஏவி அரக்கரின் உயிர்களைக் கவர்ந்த போதும்; அவமானம் உந்தும்படியாக என் முதுகிற் பாணங்களைப் பிரயோகித்த போதும் அவன் தன்மை; கூனியினது முதுகிலே; சிறுவயதிலே மண் ணுண்டையை எறிந்து விளையாடின நிலையையே ஒத் திருந்தது. ஒரு விளையாட்டுப் போலிருந்ததன்றிச் சினக் குறியென்பது சிறிதுமே காணப்படவில்லை.

அன்றியும், எனதுபடை இருதூறு (நூற்றிரண்டு என்பாருமுளர்) வெள்ளமாலாலும், அந்த இராமனுடைய அம்புகள்; அவ்வளவையும் துண்டித்து அப்பாற் சென்றனவன்றி ஒன்றாவது உடல்களிற் தங்கவில்லை. அப்பா! அம்புகள் அவனது கையைவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டாற் போதும்! ஊழிகாலமாலாலும் ஓயமாட்டா. ஊழித்தீயையும் எரித்து விடும், செல்லுந்திசைகளில் உள்ள எல்லாவற்றையும் எரிக்கும். அம்புகளின் வலியைக் குறைவாகச் சொன்னால் சொல்லும்வாயைக் கூடத் தீய்க்கும். நினைத்தால் மனத்தைக்கூடத் தகித்துப்போடும், அம்மட்டோ? அவனது அம்புகள் மேருவைப் பிளக்க-விண்ணைக்கடக்க-உலகை ஊடுருவ-கடல்களையெல்லாங்குடிக்க நினைத்தால் தவறாது செய்யும். அங்ஙனம் செய்தாலும் அவற்றின் ஆற்றல் அடங்கா. அடங்கவேண்டாமால் அநந்த கோடி மேருமலைகளும்; விண்ணுலகங்களும்; மண்ணுலகங்களும், கடல்களும் வேண்டும்.

8 வாங்குதல் விடுதல் ஒன்றும் தெரிகில (செய். 21-31)

இராமன் வில்லிலே நாணைப்பூட்டி வளைப்பதும் அம்பு தொடுப்பதும் விடுப்பதும் சிறிதும் தெரிந்திலது. தேவர்களாலே கூட அறியமுடியாதென்றால் அவன் போர்த்திறனை அறிய வல்லார் யாவர்? (எவருமில்லை) அரக்கர் ஆவி போக என்று அவன் எண்ணினால் போதும்; உலக முழுவதும் அம்பு மயமாகும்.

இராமனது அம்புகள், புலவரது நாவிலே பொருள் குறித்துத் தோன்றிய சொற்களையும்; அச்சொற்களாலான செய்யுள்களின் தொடைகளையும் அளவிடமுடியாத சிறப்பின் நீங்காத பண்ணிசைகள் போலவும் பலவகை அழகுத் தன்மை உடையன.

இந்திரனது வச்சிரப்படை, ஈசனது சூலப்படை திருமாலின் சக்கராயுதம் இவற்றின் வரவுகளையும், வாவின் விரைவுகளையும் யான் கண்டேன். அவற்றின்விரைவுக்கும்இவனது அம்புகளின் வேகத்துக்கும் உள்ளவேறுபாடு மிகவும் அதிகமானது. அத்தவசியின் அம்புகளுக்காற்றாது நானே வருந்தினே நென்றால்; அவற்றைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவல்லவர் வேறு யாவர்?

சிவனது எட்டுத்தோள்கள், இந்திரனது இரண்டு தோள்கள், திருமாலின் ஆயிரத்தோள்கள் இவையெல்லாம் ஒருங்கு கூடினும் அந்த இராமனது ஒரு கிரலின் வலிமைக்கு ஈடுகொடா.

திருமால் கார்த்த விரியார்ச்சனனுக்கு ஒப்பாகான். கார்த்தவிரியார்ச்சனன் தவசியின் தம்பிகளுக்கு ஈடாக மாட்டான். தவசியின் தம்பிக்குக் கார்த்தவிரியார்ச்சனன் ஒரு தாசு. அங்ஙனமாயின் அத்தவசிக்கு ஒப்பாவார் யாவர்? சிவனது வில்லுக்கூட இவனது வில்லுக்கு ஒப்பாகாதென்றால் அப்பாற் சொல்ல என்ன இருக்கிறது? வேதமே பொய்த்தாலும் இராமனுடைய அம்புகள் இலக்குத்தவறமாட்டா.

வில்லினின்று அம்புகள் புறப்படும்போது பிரமனை ஒக்கும். பகைவரை நோக்கி விரைந்து செல்லும்போது திருமலை ஒக்கும். அரக்கரை அழிக்கும்போது உகாந்த கால உருத்திரனை ஒக்கும். எனது செருக்கையே அவை போக்கிவிட்டன என்றால் சாட்சியும் வேறு வேண்டுமா?

அவனது வில் எந்தத்திசையில் இருப்ப தென்பதை இன்னும் யான் அறியவில்லை. அந்த இராமன் காற்றை வாகனமாகக் கொண்டானே; அன்றிக் கூற்றை வாகனமாகக் கொண்டானே; அல்லது நெருப்பையே வாகனமாகக் கொண்டானே; என நோக்கினேன். ஒரு குரங்கின் மேற்கானே ஏறி இருந்தான். அக் குரங்கின் வலிமைக்குக் கருடன்கூட இணையாக மாட்டான்.

போருக்குப் போய் அறிவதற்கு இனி ஒன்றும் இல்லை. போர்க்களத்திலே உடல்பூரித்து நிற்கும் அவன் மேனி அழகையும், வீரச்செயலையும் சிதை கண்டா ளென்றால்; மன்மதனும், நாமும் எல்லோரும் அவளுக்கு நாய்போலவே தோன்றும்.

எனக்கு அழிவு கிட்டியிருக்கும் இக்காலத்தில் திரு மால், பிரமன், சிவன் இவர்களது சிறிய தாழ்ந்த பகையோடு; இராமனது பெரிய சிறந்த பகையையும் மேற் கொண்டு விட்டேன். இதுவே நடந்தது என இயம்பி னான் மாலியவானுக்கு இராவணன்.

9 கேட்ட பாட்டன் தீட்டிய உறுதி (செய்.32-33)

இராவணன் கூறியவற்றைக்கேட்ட மாலியவான்: “அப்பவே சொன்னேனே இராமனது ஆற்றலைப்பற்றி; கேட்டாயா? வினே கோபித்தாய். விபீடணன் கூறிய உபதேசங்களையும் கேட்டாயல்லி சீர்தூக்கி நோக்கி னயில்லை! சென்றாய் போருக்கு அப்போது: இப்போது உன்வார்த்தைக்கு எதிர்வார்த்தை உண்டோ? (இல்லை) எனவே, உனது சுற்றம், வெற்றி, நட்பு, கல்வி, செல் வம், சேனை எல்லாம் அழிந்து போவதை நீ காண் பாய்”. என்றான்.

10 மகோதரன் வந்து மறுத்துரை கூறினான். (செய். 34-42)

மாலியவான் கூறியவற்றை ஒருபுறத்திலே கேட்டுக் கொண்டு இருந்தான் மகோதரன். மாய்கள் புரிவதில் வல்லவன். எழுந்து விரைந்து வந்தான். “என்ன நீ இப்படிச் சொல்வது?” என்று கடிந்தான் அவனை. இராவணனை நோக்கி, “ஒருசெயலை, நல்லதென்றுமேற் கொண்டு விட்டால் வெற்றியாக தோல்வியாக எது நிகழினும் நிகழுக; உயிர் போவதானாலும் மேற்கொண்ட

செயலிலே ஊன்றி நின்றலே உத்தமர்க்குரியது; பின் வாங்கினால் பழியும் பாவமும் வந்து குழும். கைலாயத்தை அசைத்தவனே! சிவனும், திருமாலும் கூட உனக்குத் தோற்று ஒடினரென்றால், கேவலம் இந்த மானிடர் போருக்கு நீ அஞ்சலாமா?

வென்றவர் தோற்பது, தோற்றவர் வெல்வது; உயர்ந்தோர் தாழ்வது, தாழ்ந்தோர் உயர்வது இவையெல்லாம் உலக இயற்கை. அற்ப தவசிகள் இருவரது தவத்தைப் புகழ்கின்றாயே! உனது வல்லமைக்கு எல்லையுண்டோ? தேனியை நீ விட்டால் உனது திறமையும் தொலைந்து போம். விடாவிட்டால் ஆனியை விடுவதுதானே! இவ்வளவுதானே! இதற்கு உன் பெருமையைத் தாழ்த்துவது ஏன்? கவலையை விட்டுவிடு; கணப்பொழுது தாமதித்தாலும் குரங்குக் கூட்டங்கள், இலங்கையும் நாமும் "எல்லாம் பழங்கள் பொருந்திய மரங்கள் என்னுமாறு அழித்து வென்றுவிடும். கடலின் ஒரு சிறிது நீரைச் சூரியன் பருகிவிட்டானென்று சோர்வடைவது ஏனோ? புல்துனி நீர்த்துளிபோன்ற அற்பமனிதரைப் பெரிதாக மதித்தாய்! தம்பி கும்பகருணனை மறந்தாய்! அவனது மேனியைக் கண்டாலே பகைவர்கள் மறைந்து பறந்து விடுவர். அவனை அழைத்துப் போருக்கு ஏவுதி" என்றான்.

மகோதரன் கெடுமதியால் மனம் வேறுபட்டான் இராவணன். அவன் பேச்சில் மகிழ்ந்தான்; தளர்ச்சி நீங்கினான்; ஊக்கமடைந்தான். மனமுந் திரிந்தான். "இறுதியே யியைவதானால் இடையொன்றற்றடையுண்டாமோ?

11 காலதூதரைப் போலவே தேடினர் (செய். 43)

பணியாட்களை நோக்கினான் இராவணன். "கும்பகருணனை அழைத்துவாருங்கள்" எனப்பணித்தான். நால்வர் தூதுவர் விரைந்தனர். எமன் தூதுவர் உயிரைத்

தேடிச் செல்வது போலக் கும்பகருணனைத் தேடிஓடிச் சென்றனர். அன்றைய போரிலே அவன் இறப்பவனாதலால் “தென்றிசைக்-செல்வார்” என்னும் நயம் அறிந்தின்புறற்பாலது.

12 சென்ற தூதுவர் சினவுரை மொழிந்தனர் (செய். 44-56)

சென்ற தூதுவர் கும்பகருணனது அரண்மனையுட்புகுந்தனர். “உறங்குகின்ற கும்பகருண! உங்கள் மாய வாழ்வெலாம் இறங்குகின்றது, எழுந்திரு! எழுந்திரு; எம தூதர் கையிலே ஒரேயடியாகத் தூங்குவாய்; அரக்கர் வாழ்வை அழிக்க உன் அண்ணன் வகைதேடி விட்டான், தானே தீமையைத் தேடிக்கொண்டான்; நீ மாண்டொழிவது நிச்சயம்; எதற்கு இனி உரக்கம்; எழுந்திரு” எனப் பலகூறிப் புரட்டிப்புரட்டி எழுப்பினர். முடியவில்லை. தெரிவித்தனர் இராவணனுக்கு. ‘குதிரைகள், யாளிகளை ஏவி எழுப்புங்கள்’ என்றான் அவன். அவற்றாலும் அவனை எழுப்பமுடியவில்லை. ஆயிரம் மல்லர்களைக் கொண்டு சென்று எழுப்புமாறு பணித்தான். ஆயிரவரும் சென்று வாயிலைத் திறந்தனர். கும்பகருணனது சுவாசத்தினால் அங்கும் இங்கும் போவதும் வருவதுமாக அலைப்புண்டனர். ஒருவரையொருவர் பிடித்துக் கொண்டு நுழைந்தனர். அவனுடைய பேழ்வாயையும் மூக்கையும் கண்டு அஞ்சினர். கைகளிலே தொடப்பயந்து எட்டரின்று சங்கு, தாரை, சின்னம் இவற்றை முழக்கினர். கன்னம், உடற்பொருத்துக்கள், மாப்பு, தலை ஆதியாயிடங்களிற் தாக்கினர். முயற்சி பலிக்காது சோர்வடைந்தனர். இராவணனிடம் உரைத்தனர். மேலும் அதிகமான குதிரைகளைக் கூட்டமாகச் செலுத்தி ஓட்டம்போட்டு எழுப்புமாறு ஏவினான் அவன். வட்டமாக ஓடிச் சுற்றித் திரிதல் முதலான பலவகைச் சாரிகளையும் நிகழ்த்திப்பார்த்தனர். முடியவில்லை. குலம், மழு, வாள் இவைகளைக்

கொண்டு எழுப்புமாறு கூறினான் இராவணன். ஆயிரம் இராக்கதமல்லர்கள் சென்றனர் இரும்புலக்கைகளோடு. ஒங்கி அடித்தனர். இறந்தவன் உயிர்பெற்றெழுந்தாற் போல, ஒரு பக்கம் திரும்பி எழும்பி இருந்தான் கும்பகருணன்.

13 துயிலுணர் கும்பகருணனின் தோற்றம் (செய். 57-58)

கும்பகருணன் எழுந்து இருந்தபோது மூவுலகும் அஞ்சின. திக்கு யானைகள் நடுங்கின. சந்திர சூரியர் திகிலடைந்தனர். பிரமன், திருமால், உருத்திரன் முதலான யாவரும் திடுக்கிட்டனர். அவன் எழுந்து நின்ற தோற்றம், விசுவரூபம் கொண்டு நிலவுலகையளந்த திருமால் போன்று இருந்தது. முடி (தலை) விண்ணைத் தொட்டது. உடல் ஆகாயவெளி முழுவதையும் மறைத்தது. கண்கள் கடல்களினும் பெரியனவாகத் தோன்றின. இவ்வால் என்ன விளையுமோ? எனத் தேவரும் மூவரும் யாவரும் அஞ்சினர்.

14 இறக்க நின்ற முகத்தினை எய்துவான் (செய். 59-61)

இறக்க நின்றமுகம், சாமுகம், (சாமுஞ்சி என்பர்) தாங்கி எழுந்ததும் பசியால் வாடினான். ஊனும் கள்ளும் தேடினான். ஊன் வேட்கையால் கடைவாயை நக்கினான். ஊன் கிடைக்காமையால் இறக்கும் நிலையில் இருக்கின்ற முகங்கொண்டான், தன்முகம் வேறுபட நின்றான். (தான் உறங்கிய மண்டபத்தை நீங்கி ஊனொடு கட்சுடங்கள் உள்ள—முகில்கள் தன்னைக் கடக்கும்படியாக உயர்ந்து விளங்கிய போசனசாலையை யடைந்தான் எனவும் கூறுவர்.) உணவாகக் கொண்டுவந்த அறுநூறு வண்டி உண்டியை உண்டான். பதினாயிரம் குடம் கள்ளை மண்டினான். பெரும் பசிக்குப் பின்னர் உண்ணலாமென்று சிற்றூண்டியாக ஆயிரத்த இருநூறு எருமைக் கடாக்களை மிகளளிதிலே தின்று தனது பசி ஒரு சிறிது நீங்கினான்.

15 பல்வகைப்பாங்குளதும்பகருணன்(செய் 62-69)

தும்பகருணன் இருக்கும்போது இராவணன் எழுந்த நிற்பது போலத் தோன்றும், இரண்டு இராவணனின் உயரம் போல அவன் உயரம். கடலினது அலைபோன்ற அனது புருவங்கள். அவற்றிற்கியைந்த அகன்ற பாரிய நெற்றி குடித்த ஊன் இரத்தம் கடைவாயினின்று ஒழுகக் (குறட்டை விட்டுப்) பெரு நெழுந்துயில் கொள் பவன் இரத்தம்; மாமிசம், எலும்பு. தோல் இவை கீழே சிந்தச் சிந்த வாரி அள்ளி உண்ணுபவன். நூல் நூற்குக்கதிர்க்கம்பிபோன்று-நெற்கதிர் போன்று-சூரிய னைப் போல ஒளிவீசும் வானையுடைய பருத்த கையினன். வயிரம் பதித்த வீரக்கழலையுடைய-கருங்காலிக் கட்டை போன்ற காலினன். பெரும்பசிக்கு இரும்பையும் உருக்கையும் தின்னும் பற்களையுடையன். சூலப்படையைத் தாங்கிய தோளினன், சூல்கொண்ட மேகநிறத்தினன். காலனேடு கூடப் போர்புரியும் செருக்கினன். நிமிர்ந்து வளர்ந்த செம்பட்டைமயிரினன். இந்திரன் பற்களை உதிரச் செய்தவன். அவனது மதிலை இடித்து உடையத் தவன், சிங்க மாமிசம் தின்பவன். ஊன் குறைந்தால் மேலும் புசிக்க அங்காந்த (திறந்த) வாயினையுடையவன். அவன் எழுந்து கின்றால் படுத்த கடல் எழுந்து நிற்பது போன்று தோன்றும். செம்பட்டைமயிர், வடவாழகாக்கினியைக் காட்டும்.

இராவணன் கோபிக்கச் சூரியனும் அக்கினியும் அஞ்சியோடிப் புகுந்த மேருமலையின் குகைகளைப் போன்று, இமைகளுக்குள் அடங்கித்தாங்கும் கண்களையுடையவன். மலைக்குகைபோன்ற நீண்டு உயர்ந்த மூக்கினன். பாம்புகள் உறங்கும் பரந்த செவித்துளைகளையுடையன்.

16 அண்ணன் தம்பியை அணைத்துத் தழுவினான் (செய். 71-72)

இங்ஙனமாகத், தோற்றம், உணவு, வலிமை, செயல் முதலாவைற்றிற் சிறந்த சும்பகருணனுக்கு. 'இராவணன் அழைத்தான்' என ஏவலாளர் இயம்பினார்; மலைபோல அசையாத உறுதி பூண்ட சும்பகருணன் பொம்மென எழுந்து இராவணனு அரண்மனையை அடைந்தான். விழுந்து வணங்கினான் இலங்கேசனை. திரட்சிகொண்ட இருபது தோள்களாலும் அண்ணன் தம்பியை அணைத்துத் தழுவினான். சிற்றமலை ஒன்று நடந்து வந்த மலை ஒன்றைத் தழுவினது போல் இருந்தது அந்தத்தோற்றம்.

17 போருக்கு வேண்டுங் கோலங்கள் புனைந்தான் (செய். 75-78)

இராவணன் சும்பகருணனுக்குப் போர்க்கோலங்கள் புனைந்தான். அருகில் அமர்த்தினான். இரத்தம், கள்ள ஊன் யாவுங் கொடுத்தான். துரைபோன்ற நல்லுடை உடுத்தினான். அணிபல பூட்டி அழகு செய்தான். இந்திரனிடமிருந்து பெற்ற ஐராவதத்தின் நெற்றிப்பட்டத்தை வீரப்பட்டமாக அணிந்தான். வாசனைச் சந்தனம் ஆசையுடன் பூசினான். சிவபிரான் கொடுத்தருளிய கவசத்தை அவனைச் சுற்றி வந்து கட்டினான். சும்பகருணனுக்கு இடத்தோள் துடித்தது. "இவையெல்லாம் என்ன காரணத்திற்காகவோ? அண்ணா!" என்றான் சும்பகருணன். "மானிடர் இருவர்; அவர் மாபெருந்தானையர், நகர்ப்புறஞ் சுற்றினர்; நீ போய் அவர்கள் உயிரையுண்ணுந் தொழிலை;—போனகத் தொழின் முற்றுதிபோ" எனக் கூறினான் இராவணன்.

18 ஆனதோ வெஞ்சமர் போனதோ வான்புகழ் (செய். 79-89)

“போனகத் தொழின் முற்றுதிபோ” என்ற-தன்னைப் போர்க்கோலஞ் செய்த அண்ணனை நோக்கினான் தம்பி. அண்ணா! கொடியபோர் மூண்டு விட்டதோ? சானகியின் சிறைத்துன்பம் இன்னும் நீங்கவில்லையோ? உன்புகழ் போனதோ? அரக்கர்களின் அழிவுகாலம் அண்மி விட்டதோ? முன்னரே சொன்னேனே சீதையைக் கொண்டு சென்று விட்டுவிடும்படி; இன்னும் நீ விடவில்லையா அவளை!. எல்லாம் உன் (தலை) விதியின் விளைவு.

ஐயனே! உலகைப் பெயர்த்தெடுக்கலாம்; அதற்கு வரம்பும் கட்டலாம்; ஆனால் இராமனை வெல்லாம் என்பது சீதையின் மேனியைப் புல்லலாம் (தழுவுலாம்) என்று கருதுவது போலாம். (அவனை வெல்லவும் முடியாது; அவளைப் புல்லவும் முடியாது; முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்டது போல) அண்ணா! புலத்தியன் மரபினுக்குள்ள குலவொழுக்கம் உன்னால் அழிந்தது. நெறியல்லா நெறியிலே-காமாந்தகாரத்திலே ஒழுகும் உனக்கு வெற்றி உண்டாகாது. உனது வலிமை உன் குலத்துக்கே நாசமாயிற்று. நீரின் தன்மை நிலத்தின் இயல்பால் இழிக்கப்படுவது போன்றது நின் தன்மையும். உனது இச்செயலால் (இதுவரை யிழந்த) உலகையும் வெற்றியையும் இந்திரனுக்குக் கொடுத்தாய்! சுற்றத்தார் களைக் கெடுத்தாய்! தேவர்களையும் சிறையினின்று விடுத்தவனாய்! உய்யும்வகை இனி ஒன்றுமில்லை உனக்கு.

அப்போது நீ அறவழியில் நின்றாய். அதனால் வலியும் செல்வமும் அடைந்தாய்! உயர்ந்த மேனியும் உனக்கு அமைந்தது. இப்போது தருமத்தைக் கைவிட்டாய் அதனால் தருமம் உனக்கு அஞ்சி ஒளித்து விட்டது. எனவே அழியப்போகிறாய்! அதனைத் தடுக்க எவராலும் முடியாது.

உனது எதிரிகள் இருக்கின்றார்களே, அந்த இராம லக்குமணர்கள்! அவர்களுடைய நெஞ்சம்; புகுந்தோர் குத் தஞ்சம். அவர்களுடைய கரும்ம் எப்போதும் தரு மமே அவர்களுடைய உரை என்றுமே நடுவு நிலைதவ ருத மெய்யுரை. நமது நெஞ்ச நஞ்சு; புரியும் கரும்ம் பாவம்; உரை நடுவுநிலை தவறிய பொய்யுரை. நாமும் பிழைப்பது ஆகுமோ?

அண்ணா! கடலைத்தாவின அனுமான்; காற்றினும் வலிபடைத்த வானரங்கள்; வாலியைக் கொன்றது போன்ற பல அம்புகள் இராமனிடம் உள்ளன. அவற்றை ஏற்று இறப்பதற்கு நாம் இருக்கின்றோம். ஏது குறை இனி எங்களுக்கு, அறுதியிட்டு உறுதியொன்று உரைப் பேன் கேள்! அதாவது; சீதையைச் சிறைவிட்டு, இரா மனைப் பணிந்து விபீடணனோடு நட்புக்கொள். (இது உய்யும் வழி) இல்லையேல், வரிசை வரிசையாகப் போருக் குப்படைகளை அனுப்பாதே; அப்படி அனுப்பினால் அவர்கள் மடிவதைப் பார்த்து மனம்வருந்த நேரிடும். எல்லாப்படைகளையும் ஒருங்கே அனுப்பிப்போர் புரி தலை செய்யத்தக்கது. (எது விருப்பமோ அதனைச் செய்.) என்று அறிவுரைகள் பலவும் கூறினும் கும்பகருணன்.

19 அறிவுடை யமைச்ச னல்லீ யஞ்சின

(செய். 90-93)

உன்னை யான் அழைத்தது சாத்திரங் கூறவல்ல; அற்பத் தொழிலையுடைய மனிதரைக் கொல்ல, நீயோ வெனில் ஆலோசனை கூறுகின்றாய்! அதற்கு நீ அறி வுடைய அமைச்சனல்ல. வீரம் மிகுந்த போருக்கு அஞ்சி னாய்! பின்வாங்கினாய்! வீணானது உனது வீரம்! ஊனும் கள்ளும் உண்டு முடித்தாய்! போ! போ!! போய்த் தூங்கு; இரவும் பகலும் தூங்கு அந்த மானிடரையும்

குரங்கையும் கும்பிட்டு உயிர் வாழ்தல் உம்பிக்கும் உனக்குமே உரியது. எனக்கு அது முடியாது. எழும்பு? போ! என்று கடிந்து கூறிலான் இராவணன். தானே போருக்குச் செல்ல முற்பட்டான்.

20 இறுதியான உறுதிமொழிகள் (செய் 94-99)

இராவணன் செயலை நோக்கினான் கும்பகருணன். அவனது பொன்னடியை வணங்கினான். அண்ணா! யான் கூறியவற்றைப் பொறுத்துக்கொள். இறுதியாக மிகவும் உறுதியாய் ஒன்று இயம்புகின்றேன் கேள்.

இராமனை நான் வென்று திரும்புவேன்; என்று சொல்லமாட்டேன். சதி செய்யும் விதி எனக்குப் பின்னாலே நிற்கிறது; நான் இறந்தேபோவேன்; அதன் பின்னராவது சீதையை விட்டுவிடு; அதுவே நல்லது; மேலானது. எனக்குப் பின் இந்திரசித்தனை நீ விட்டால், இராமன் தம்பியால் அவனும் இறத்தல் நிச்சயம்; உனது இராக்கதப் படைகள் அவன் முன்னாலே, காற்றிலகப் பட்ட சாம்பர்போல ஆவர். உனது கதியும் அதோகதி தான். ஆதலின் எதையும் ஆராய்ந்து செய்வதைச்செய்.

என்னை அவர்கள் வென்றால் உன்னையும் வெல்வார்கள். இது சத்தியம். பின்னர்த் தனியே நின்று நீ தவித்தல் தவறு. சீதையை விட்டாயானால், அது நீ புரிந்த தவப் பயன் தான். அன்றுமுதல் இன்றுவரை யான் புரிந்த குற்றங்கள் அத்தனையும் பொறுத்தி! இனி நின் முகத்தில் யான் விழித்தல் இன்றோடு முடிந்தது, நல்விடை பெற்றேன்; போகின்றேன் போருக்கு என்றான். விடைதா! எனக்கேட்டுப் பெற்றுச் செல்லாது போய்விட்டான். இராவணன் இருபது கண்களிலும் (சகோதரபாசம்) இரத்தக்கண்ணீர் விட்டழுதான்.

21 போருக்குப்போன கும்பகருணன் (செய்.99-108)

கும்பகருணனோடு பெரும்படையொன்றை அணுப்பிரிவுடன் இராவணன். அப்படை எழுப்பிய தூளிப்படலம் விண்ணை மறைத்தது. தேர்ப்படை, யானைப்படை, முன்னணிப்படை இவற்றில் விளங்கும் கொடிகள்; அப்படைகளால் சுவர்க்கத்தில் எழுப்பப்பட்ட தூசியைத் துடைப்பனபோன்று விளங்கின.

படைகள் தாங்கிய படைக்கலங்கள் ஒன்றுடனொன்று தாக்குதலினை லெழுந்த தீப்பொறிகளும்; படைத்தலைவர்களின் பறக்கும் பொறிகளும் எங்கும் பரவுதலினால், விண்ணிலுள்ள மேகங்கள் எல்லாம் கருகிவிழ்ந்தன.

தேர்ப்படைகள், யானைப்படைகள், காற்றெனக்கூறும் சூதிரைப்படைகள் நெருங்கிச் செல்வதனால், பின்னாகச் சென்ற சேனைகள் பூமியிற் செல்லல் அரிதென்று அந்தரத்திற் பாய்ந்து சென்றன. இங்ஙனமாக

சிங்கங்கள் ஆயிரம், யானிகள் ஆயிரம், மதயானைகள் ஆயிரம், பூகங்கள் ஆயிரம் பூட்டப்பட்ட பாரிய தேரிலே கும்பகருணன் ஏறினான். சேனைகள் அவனது சேமப்படைகளைச் (செய் 105) சுமந்து சென்றன.

குடங்குடமான கள்ளுக்காவடிகளையும் வெந்த ஊனையும் ஆயிரம் வண்டிகளில் எடுத்துக் கொடுத்துக்கொண்டு ஏவலாளர் சென்றனர். இருள்நிறைந்த பெரிய குகையினுள்ளே போடுவதுபோல யாவரும் திடுக்கிடுமாறு மாந்திக்கொண்டு சென்றனர்.

“இவன் குரங்குப்படைகளைமாத் திரம் கொண்டு மீள் பவனல்லன்; இவனது உணவுக்கு உலகப் பிராணிகளே போதா; உலகம் முழுவதையுமே இவன் அழிப்பான்;

இயமன்கூட இதனை உணர்ந்துவிட்டான்; இனித் தப்ப வழியில்லை" என்று தேவர்களும் அஞ்சி ஓடுமாறு புறப்பட்டான் கும்பகருணன்.

22 ஏந்தலை யேந்தெழி விராமன் நோக்கினான் (செய். 109-111)

வெகுவேகமாகச் சென்ற கும்பகருணனை உற்றுப் பார்த்தான் அழகின் மேம்பட்ட இராமன். ஆதிசேடனுடைய ஆபிரந்தலைகளினின்றும் வழுவில்லவுலகத்தோடு வந்த மேருமலைபோலத் தேர்மீது பொலிவுடன் வந்தான் கும்பகருணன். தேர் செல்லும வேகத்தால் அவன் யாவன்? என அறிய முடியவில்லை இராமனுக்கு. கால்முனைத்த ஒரு மேருமலையோ? யாராயிருக்கலாம் இவன்? என எண்ணினான்.

23 அழுங்கலில் சிந்தையாய் ஆர்கொ லாமிவன்? (செய். 112-113)

விபீடனா! இவனுடைய ஒரு தோளிலிருந்து மறு தோள்வரை தொடர்ந்து பார்ப்பதானால், நாள் பல செல்லும்; பூமியின் (தேரின்) நடுவிலே நிற்கும் கால்முனைத்த ஒரு மலையோ? அன்றி ஆள்தானோ? இவனது உடலின் இருளானது சூரிய லொளியைக்கூட விழுங்கிவிட்டது. பயங்கரமான இவனது தோற்றத்தைக்கண்டு நமது வானரப்படை நிலை கலங்கி ஓடுகின்றது. இவன் யார்? தன்து சொந்தவடிவை மறைத்து வானரப்படை அஞ்சும்பொருட்டாக இந்த வடிவங்கொண்டு இராவணனே வந்தானோ? ஒன்றுமே புலப்படவில்லையே! விரைவில் கூறுதி என்ருன் இராமன்.

24 கால னன்ன கழற் கும்ப கருணன் (செய். 114-126)

விபீடணன் சொல்லுகின்றான் இராமனுக்கு, ஐயனே! இவன் புகழ்நிறைந்த இராவணன் தம்பி; எனக்கு மூத்தவன்; இயமனை ஒத்தவன்; பெயர் கும்ப கருணன்; திருமாலோடு ஒத்த செயலையுடையவன்; திருமால் யோகரித்திரை யொழிந்து எழுந்தால் அரக்கர் அழிவர். இவனும் தனது நெடுந்துயிலொழிந்து விழித்தால் தேவர்கள் அழிவர். ஊழிகாலம் தூங்குந் தன்மை உடையவன். பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்டவனே! இவன் யமனுக்கு யமன்; காற்றினும் விரைந்து செல்லும் நடைபினன். சூலாயுதம் ஒன்றினாலே தேவரை யெல்லாம் வென்றவன். தன்னுடன் போருக்கு வந்த இந்திரனை ஐராவதத்தோடு சேர்த்துக் கிறுகிறுவென்று (இந்திரன்) கீழிறங்காவண்ணம் சுழற்றினவன்.

மேலும் இவன் நெருப்பையும் காற்றையும் பிடித்தப் பிழிந்து சாறு எடுப்பான். மீன்கள் இறக்குமாறு கடலிலே நடந்து கரையேற வல்லவன். மனவுறுதிகொண்டவன். உயர்ந்த தவத்தினால் சிறந்த வரம் பெற்றவன். இன்றுவரை இவன் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அதனாற் தான் உலகம் பிழைத்தது. இவனிடத்தில் ஒரு சூலம் உண்டு. அது தேவர்களை அழித்த பெருமையுடையது. அதனை அவனுக்கு அவன் தவத்தின் பெருமையினால் சிவபெருமான் கொடுத்தார்.

தேவர்கள் இவனுடன் பொருதால் அவர்களுடைய முதுகையன்றி வேறிடத்தை அவன் பாரான். சீதையைக் கவர்ந்தது அரியாயம் என்று இராவணனுக்கு இருமுறை நற்புத்தி இடித்துக் கூறினவன். இவன் அறிவுரைகளை அவன் கேட்கவில்லை, எனவே அவனை வெறுத்து உன்னை எதிர்த்துப் போருக்கு வந்துள்ளான். சீதை

யைக் கவர்ந்ததும் போதாமல் போருக்கும்போதல் முறையன்று, என்றுகூடப் புத்திமதி கூறினவன். மிகவும் நல்லவன்; நடுவுநிலைமை தவறாதவன்; இயமனோடு போராட இன்று வந்திருக்கின்றான் என்றான்.

25 கும்பகருணனைக் கூட்டுவோம் நம்மொடு

(செய். 127)

இங்ஙனம் விபீடணன் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் சக்கிரீவன். அவன் “கும்பகருணனை இன்று கொல்வதால் பயன் ஒன்றும் இல்லை; முடியுமானால் நம்மொடு சேர்த்துக்கொண்டு, ஏனைய அரக்கரை எதிர்ப்போம்; கும்பகருணனும் உயிர் பிழைப்பான்; விபீடணனும் இடர் நீங்குவான்; என்றான், “நயமான வார்த்தை தான்” என்றான் இராமனும்.

26 இராமனை விட்டு இங்கேன் வந்தாய்!

(செய் 128-130)

அரக்கர் குலம் அழிந்துவிடப்போகின்றதே யென்று விபீடணனுக்குப் பெரிய வருத்தம். வானரப்படையை நீங்கி இராக்கதப்படையைச் சேர்ந்தான். பணியாளர் கும்பகருணனுக்கு இதனைக் கூறினர். அவனுக்குப்பெரிய சந்தோஷம். ஏன்? தான்மடியமுன்னர் ஒரு முறையாவது தம்பியைப் பார்க்க முடிந்ததேயென்று. அண்ணன் என்ற மரியாதை, நடுவுநிலை, அன்புள்ளவன் என்பது கருதி விபீடணன் கும்பகருணனுடைய பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான். வணங்கியவனாகிய விபீடணனை உச்சிமோந்து இறுகத் தழுவினான் கும்பகருணன். “எங்களை விட்டு நீ சென்றாய்; அதனால் உயிர் பிழைத்தாய்; எனமகிழ்ந்த மகிழ்ச்சி கெடுமாறு-மனத் தெளிவு இல்லாதவர்போல இராமனை விட்டு ஏன் இங்கு வந்தாய்!

27 அமுதுண்பாய் நஞ்சுண்பாயோ (131-138)

மேலும் விபீடணனைநோக்கி; நீ இராமனிடம் அபயம் பெற்றமையையும்; இம்மை மறுமை இரண்டினும் உனக்கேற்பட்டுள்ள புகழின் மேன்மையையுங் கேட்டு நான் மனம் மகிழ்ந்தேன். காலனுடைய வாயிலே நின்று விளையாடுகின்ற நம்மிடத்து நீ வரக்காரணம் யாது? அமுதத்தை உண்டு கொண்டிருக்கின்ற நீ நம்மிடம் வந்து நஞ்சை உண்பாயோ?

அழிந்துபோன எங்கள் குலத்தியல்பும் தூய்மையும் உன்னால் அழியாத நிலைமையைடைந்ததென மகிழ்ந்தேன். நீயோ திரும்பி வந்தாய். அதனால் என்மனம் வருந்துகின்றது.

அடைக்கலம் புகுந்த உன்னை ஒருபோதும் விட்டு நீங்க ஒருப்படார் இராமலக்குமணர்கள். வரபலத்தினால் மரணபயம் நீங்கப் பெற்றாய்! இராமனைப்பற்றுக் கோடாகக் கொண்டதனால் பிறப்பாகிய இழிவும் நீங்கினாய்! இராமனாலே பாவங்களுக்காரணமாயுள்ள அறியாமை, திரிபுணர்ச்சி ஐயம் என்பனவற்றை அடியோடு போக்கினாய்! பிறர் மனைவியை விரும்பும் எங்களை உறவினரெனக் கொள்ளலாமோ?

பிரமதேவன் அருளினாலே நீதி, தருமம், கல்வியாகிய செல்வங்களைப் பெற்றாய். அழிவினா ஆயுளும் பெற்றாய். எனினும் அரக்கர்குல (சாதி)த் தன்மை உன்னை விட்டு நீங்கவில்லைப் போலும்,

எங்களைக் கொல்லும் பொருட்டுக் காத்திருக்கின்றான் இராமன். அவன் தம்பியும் அங்ஙனமே நிற்கின்றான். வானரங்களும் அப்படியே. ஏன்? இயமன் கூட ஆயத்தமாக இருக்கின்றான். இராக்கதர் நாங்கள் இரா

மன் கணையால் இறந்துபடுவோம்; இது நிச்சயம். அயோத்தி மன்னனுக்கு நீ அடைக்கலமாகிப் பிழைக்கா விட்டால் எங்களுக்கெல்லாம் எள்ளுந் தண்ணீரும் இறைப்பவர் யாவர்? காட்டுதி, அண்ணா! மீண்டு நீ போதல் வேண்டும். இப்போது இலங்கைக்கு வர அவசியமில்லை; அது புத்தியானதுமல்ல. தக்கதுமல்ல. அரக்கரெல்லாம் அழிந்தபின்னர் இராமனுடன் எப்போது மழியாத பெருஞ் செல்வமெய்தி வாழவேண்டும். இப்போது போ! போ! விரைந்து போ! என்றான்.

28 விபீடணன் விரும்பி விளக்கிய விரிவுரை (செய். 138-153)

போ! போ! எனக்கூறிய கும்பகருணனை விபீடணன் நோக்கி அண்ணா! ஒரு விண்ணப்பம்; அஞ்ஞானம் நிரம்பிய எனக்கு அருள்சுரந்த இராமன், நீ வந்தாலும் அருள்பொழிவான். அபயமும் அளிப்பான். பிறவி நோய்க்கு மருந்துமாவான், வண்டிச் சக்கரம் போல மாறி மாறிவரும் பிறகிப்பினியைப் போக்கி முத்தியையும் அளிப்பான். அவன் எனக்குத் தந்த இலங்கையரசையும் நான் உனக்குத் தருவேன். நானும் பணிவாக நடப்பேன். என்கவையும் திரும், இதனினும் மேம்பட்ட உறுதி உனக்கு ஒன்றும் இல்லை. உன் தம்பியாகப் பிறந்த என் துன்பத்தைத் துடைத்து எங்கள் மரபையும் மேம்படுத்துவாயாக அண்ணா! நீதியைத் தருமத்தோடு அறிந்தவன் நீ, இராமனைப் பகைத்துத் தப்பிப் பிழைத்தல் அரிது. பிழைத்தாலும் அடைக்கலம்புக வேறு இடமில்லை, சாதலே நிச்சயமானது. வேதநூன் மரபுக்கேற்ற ஒழுக்கத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமல்லவா? அறத்தைக் கடைப்பிடிப்பவர் அறமல்லாதவற்றை (செய் 142) உறவினர் செய்தால் அவர்களைக் கைவிடல் வேண்டும். தருமச் செயல்களைக் கொண்டவர்கள் துன்பந்தரும் சுற்றத் தெடர்புகளை (செய் 143) நீக்கி விடுவர். அச்செயல் அவர்களுக்கு வீடுபேற்றை அளிக்குமன்றோ?

பாவச் செயல்களைச் செய்த ஒருவனோடு அதனைச் செய்யாதவர்களும் சேர்ந்து மடிவது மேன்மையாமோ? அறத்தினை நோக்கித்தானே பாவஞ் செய்த தாயைப் பரசுராமன் கொன்றான். தீத்தொழில் புரிந்ததனாலேயே பிரமனது ஒருதலையை அறுக்கச் சிவபெருமான் மனம் ஒருப்பட்டார்.

உடம்பிலே தோன்றிய கட்டிப்புண்ணை அறுத்து- அழுக்கைத்துடைத்துக்-காரத்தினாலே சுட்டு-வேறு மருந்திட்டுப் புண்ணை ஆற்றித் துன்பந்தீர்வர் உலகத்தார். கடல் நீரிலே வாசனைப் பொருளைக் கரைத்து வீணாகுவது அறிவுடையோர் செயலாகாது. அதேபோலப், பாவியாகிய இராவணனுடைய பக்கவிலே நல்லவனாகிய நீ சேர்ந்து நாசமாவது நன்றன்று.

உனது தமையனைக் காக்கவும் முடியவில்லை. தருமத்தைக் காக்கவும் வழியில்லை. செய்யக்கூடியது இது தான்; திசைகளைக் கொண்ட தேவர்கள் சிரிக்கப் போரிலே ஆவிபோக்கலாம்; பின்னர் அதர்மத்திற்குத் துணைபுரிந்தமையின் நரகையடையலாம்.

போரிலே மேலுலகங்களை வென்றும் அங்கு வாழ்ந்தாயுமில்லை. மீண்டும் மண்ணிலே வாழ்விரும்பினாய். விரும்பியும் அன்றுமுதல் இன்றுவரை வீணே உறங்கினாய்; இதுவரை நல்வாழ்வு வாழ்ந்தாயில்லை. இப்போது தருமம் கெடுமாறு உயிரைவிட்டு நீ அடையப்போவது என்ன? நரகந்தானே. நீ விட்டுணுவின் அம்சமான இராமனோடு சேர்ந்து கொண்டால் உனது நித்திரை ஒழியும், செல்வம் சிறக்கும்; ஆயுள்பெருகும்; அரசனுமாவாய்; அதற்கேற்ற காலமும் வாய்த்தது.

மூவர்க்குத்தலைவனான விட்டுணுமூர்த்தி இராம வடிவங்காட்டி-அறங்காக்க வந்து நின்றார். அவரோடு சேர்ந்தால் இராவணன் இறந்தாலும் சந்ததி (செய். 151)

யாவது பிழைக்கும். முனிவர்களும் கருணை கொள்வார்கள். மூவுலகத்திலும் உனக்குப் பகைவர் இரார். மரணத்திற்குக்கூட நீ அஞ்சி வருந்தவேண்டியதில்லை. தேவரும் துணைவராவார். கனிதோன்றுங் காலத்திலே அதனைவிட்டுப் பூக்களைப்பறிக்கக் கருதலாமோ?

இராமன், தன்னிடத்தள்ள இயல்பான கருணையாலும், என்மீது வைத்த அன்பாலும் தன்னோடு உன்னைச் சேர்த்துக் கொள்ள-என்னை அனுப்பினான். ஆதலின் தருமத்தொடு மாறுபடாது இராமபிரானைக்காணவருவாயாக". என்று பல நல்லுரைகளை விளக்கிக்கூறினான்.

29. கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் கூற்றையுங் கொண்டேன் (செய். 154-166)

இவ்வாறு நல்லுரைகள் கூறிய தம்பியைக் கும்பகருணன் எடுத்துத் தன்மார்போடணைத்தான். தழுவினான். கொடும்பார்வையுடைய கண்களிலே செந்நீர் வடிய; "தம்பி! நீரிலே தோன்றும் வடிவ (நீர்க்குமிழி)

வாழ்வனை விரும்பி, என்னைப் பேணி வளர்த்த அண்ணன் பொருட்டு உயிர் விடாமல் அந்த இராமனிடம் போகமாட்டேன். நீ எனது துயரத்தைப் போக்குவதானால் விரைவில் இராமனிடம் சென்றுவிடு.

பிரமனது வரத்தினாலே அளவிலாத தருமத்தை மேற்கொண்டாய்; நீண்ட ஆயுளைப் பெற்றாய்! இராமனிடத்திலே இலங்கையரசு பெற்றாய்! அதனால் உலகுக்கும் அரசனாய்! ஆதலின் இராமனைச் சேர்ந்து வாழ்தலே உனக்கு ஏற்றது. பிரிந்து மரணமடைதல் எனக்கு ஏற்றது.

அரசன் தீச்செயலைச் செய்யக் கருதினால்; செய்தால் திருத்த முடியுமானால் திருத்தலாம். முடியாதாயின் இறந்து படுதலே சிறந்தது, மூவுலகையும் ஆண்ட என்

அண்ணன்மீது இராமன் அம்புகளைச் செலுத்தினால்—
சேனைகள் உறவினர்கள் யாவரோடும்—தம்பியை மாத்திர
யின்றித் தேவரும் பிறரும் காணுமாறு தனியே அவன்
தரையில் மாண்டு கிடப்பாரே?

கயிலையைப் பெயர்த்த அவனது தோள்கள் காலன்
பாசத்தாற் பிணிக்கப்படும்போது தம்பியுமின்றி—முன்
னரே தனக்குத்தோற்ற—யமனிதம் செல்லுதல்
நல்லதாமோ?

யமனையும் வலியடக்கி வென்ற வீரன் நான். அம்
பினாற் துணைக்கப்பட்டதுபோன்ற நெஞ்சினே (உள்
ளத்தோடு) அந்த இராமனைக் கும்பிட்டு வாழ ஒரு
போதும் ஒருப்பேன். அனுமன் (செய் 161) முதலான
வீரரையும் வானர வெள்ளத்தையும் வென்று, மூடுபனி
(பகை)யைப் போக்கி உலகை வளஞ் செய்யும் சூரியனே
போலப் போர்க்களத்திலே சுற்றித்திரிவேன் பார்!

திருப்பாற் கடவிலே எழுந்த நஞ்சைக்கண்டு தேவர்
கள் ஓடியமை போல; வானரப்படைகள் பறந்தோடும்
படி சூலத்தைக்கொண்டு உலாவுவேன். அப்பொழுது
ஒருகடலானது மற்றொரு கடலைத்தொடர்ந்து தூரத்தும்
காட்சிதோன்ற—நீலக்கடலும், தன்னிடம் விட்டுப்
பெயர்ந்துஓடும். காற்றும் நெருப்பும் நிலைகெட்டு ஓடும்,
உலகம்கூட நிலைகலங்குமாறு காற்றாடி போலப் பகை
வர் நடுவே சுழன்று திரிவேன் பார்!

போர்க்களத்தில் என்னை எதிர்த்து நிற்கும் கருமலை
(இராமன்)யும் பொன்மலை (இலக்குமணன்) யும் தவிர
ஏனையோரையெல்லாம் உயிருடனே திரியவிடாது
அழித்தே விடுவேன். வீணை நீ காலந்தாழ்ப்பதில் பயன்
எதுவுமே இல்லை. இவ்விடத்தைவிட்டுப் போ! ஈமக்
கடன்களைப் புரிந்து நாம் நரகத்தை அடையாவண்ணம்
காப்பாயாக!

மேலும், தம்பி! ஆகவேண்டிய காலத்தில் ஆக வேண்டியது ஆகியே தீரும். அழியவேண்டியதும் அது போலவே அழிந்து சிந்துண்டு போகும். உன்னைப்போல இதனை உணர்ந்தவர் வேறு யாவர்? ஆதலின் துயரங்கொள்ளாதே. எங்களைக்குறித்து இரக்கப்படாதே. சென்று வருவாயாக" என்று தேற்றினான் விபீடணனைக் கும்பகருணன்.

30 உடன்பிறப் பின்னொடு ஒழிந்தே விட்டது (செய். 167-168)

இங்ஙனம் தேற்றிய கும்பகருணன்; விபீடணனை மார்போடு மீண்டும் அணைத்துத் தழுவினான். நினைத்து நினைத்து வருந்தினான். நீர் நிறைந்த கண்களால் இரக்கி நெகிழ்ந்து நீண்ட நேரம் பார்த்தான், “உடன்பிறப்பு இன்றோடு ஒழிந்தது” என்று கூறிக்கட்டித் தழுவினார். கரத்தையும் விட்டான். விபீடணன் கும்பகருணன் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான். விபீடணனுடைய கண், முகம், மனம், வாய் யாவும் ஒடுங்கிவிட்டன. மேலும் இவனோடு உரைதொடுப்பதில் பயனில்லை; திரும்பிப் போதலே விரும்பத்தக்கது; எனக்கருதினான். கும்பகருணனைக் கரங்கூப்பி வணங்கினான். கும்பகருணனது சேனையும் கூப்பிவணங்கினான். இராமபிரானிடம் திரும்பினான் விபீடணன்.

31 உள்ள நீரெலாம் உதிர நீரானது (செய். 169)

விபீடணன் போவதைப் பார்த்த கும்பகருணன், “வஞ்ச வாழ்வினையுடைய எம்மை இவன் கைவிட்டான், அதனாலே இரக்கத குணத்தையும் விட்டான். பிள்ளைத் தன்மையையும் விட்டுப் பேரறிஞனாகியும் விட்டான்; இவ்வளவு பெருந்தன்மையன் ஆயினானே” என ஆச்சரியப்பட்டான். சகோதரபாசமல்லவா! கண்ணீரெல்லாம் இரத்தமாக மாறி ஒழுகுமாறு நின்றான்.

32 பெய்திற னெல்லாம் பெய்து பேசினேன் (செய். 170)

விட்டணன் இராமனை யடைந்து, “எந்தையே! உய்தி யடையும் விதியுள்ளவர்களுக்கல்லவோ உள்ளம் தரும வழியிலே செல்லும்; பேசும்திறமைகள் எல்லாம் செலுத்தி நன்கு பேசினேன். அவனோ சிறிதாவது மனம்மாறினா னில்லை. குல அபிமானத்தைக் கொஞ்சமாவது கைவிட்டா னில்லை” என இயம்பி நின்றான். அதனை உளங்கொண்ட இராமன் தனது சடைத்தொகுதியைச் சிறிது துளக்கி “விதியை வெல்வார் யாவர்”? என்றான்.

33 ஊழ்வினை யொருவரால் ஒழிக்கற் பாலதோ.

இங்ஙனமாக, வானரப்படைகளே முற்றுக்கையிடுவது போல இராக்கதப் படைகள் திரண்டு வந்தன. இரு படைகளுக்கும் கோரயுத்தம் நடந்தது. குருவிக்கூட்டங் கள் மலைமீது மோதுவது போலக் குரங்குப் படைகள் கும்பகருணன் மீது மோதின. இலக்குமணன் தன் அம்புகளாற் கும்பகருணனுடைய சேனைகளைக் கொன்று குவித்தான். சுக்கிரீவன் கும்பகருணனோடு போர்புரிந்து மூர்ச்சையடைந்தான். மூர்ச்சையடைந்த சுக்கிரீவனை இலங்கைக்குத் தூக்கிச் செல்ல முயன்றான் கும்பகரு ணன். அதனைக்கண்ட இராமன் ஒரு அம்பு செலுத்தி னான். அதனால் கும்பகருணன் மூர்ச்சையானான். மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்து இராமனுடன் பெரும்போர் புரிந் தான். இராமன் அவனது தோள்களை அறுத்து வீழ்த் தினான், தோளற்ற கும்பகருணன் தன் கால்களினாலே வானரங்களைப் பொருது கலக்கினான். இராமன் அவ னுடைய கால்களையும் அம்பால் அறுத்தான். பின்னர்க் கும்பகருணன் வேண்டிக்கொண்டபடி அவன் தலையையும் அறுத்தான். மலைபோன்ற அவன் தலையானது கடலிலே வீழ்ந்து மூழ்கியது.

“ஊழ்வினை யொருவரால் ஒழிக்கற்பாலதோ”

வரலாற்றுக் கதைகள்

1 வாரணம் பொருத கதை (செய். 1)

இராவணன் தன் ஓட்சியின்போது திக்குவிசயஞ் செய்தகாலத்தில் திக்குயானைகளோடு பொருதான். யானைகள் அவன் மார்பிலே தந்தங்களாற் குத்தின. கொம்புகள் முரிந்து அவன் மார்பிலே அழுந்திக்கிடந்தன. அவற்றிலே அவன் பொன்னும் மணியும் புனைந்த “வாரணம் பொருத மார்பன்” என்னும் புகழுடன் வாழ்ந்தான். முத ஓட் போரிலே இராவணனோடு அனுமான் வீரவாதம்பேசி அவனது மார்பிலே ஓங்கி ஒரு குத்துவிட்டான். இராவணன் மார்பிலே அழுந்திக்கிடந்த யானைத் தந்தம் முதுகின் வழியாக வெளியே வீழ்ந்தது. என்பதாம்.

2. மலையை எடுத்த கதை (செய். 1)

முன்னொரு காலத்திலே இராவணன் குபேரனை வென்று அவனுடைய விமானத்தைக் கவர்ந்துகொண்டி ஆகாய மார்க்கமாக விரைந்து சென்றான். விமானம் சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் கயிலாயமலைக்கு எதிரே வந்து மேற்செல்லமுடியாது தடைப்பட்டது. அப்பொழுது நந்திதேவர் எதிரே வந்து “இது சிவபெருமான் எழுந்தருளியிருக்கும் மலை; இதற்கு மேலாகச் செல்லும் வலிமையை உன் விமானம் இழந்தது” என்றார். இராவணன் கோபங்கொண்டு சிவபெருமானது பெருமையையும் மறந்து கையைப் பெயர்த்தான். மலை நிலைபெயர்ந்தது. முனிவர்கள் முதலானோர் அச்சமடைந்தனர். பார்வதி அச்சமடைந்து பிரானைத் தழுவிக்கொண்டார். சிவபெருமான் தமது திருவடிப் பெருவிரல் துனியினாலே மலையோடு அவன் செருக்கையும் ஒன்று சேர்த்து அழுத்தினார். மலையின்கீழ் அகப்பட்ட இராவணன் கதறி அழுதான். அத்தருணம் மலையை வலம் வந்த வாகீசமுனிவர் இதனைக் கண்டார். அவர் அவன்மேல் இரங்கிச் “சங்

கரா சாமவேதப்ரியா” என்று சொல்லிக்கொண்டு அப்பாற் சென்றார். இக்குறிப்பையுணர்ந்த இராவணன் சாமகீதம்பாடி இறைவனைத் துதித்தான். அவனது இன்னிசைக்கு இறைவன் மகிழ்ந்து நீண்ட ஆயுளும் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய, சிறந்த வானும் கொடுத்து இராவணன் என்னும் பெயருமிட்டருளினார். எ—ம்.

3. நாரத முனிவருக்கு நயம்படவுரைத்த கதை (செய். 1)

இராவணன் திக்குவிக்ஷயஞ் செய்தகாலத்து அயோத்தியை யாண்ட அநரண்ணியன் என்ற அக்ரனோடு கடும் போர் புரிந்தான். நாரதமுனிவர் “பசி, பிணி, மூப்பு இவற்றினால் வருந்தி எமன் வாய்ப்பட்டிற்சுகும் அற்ப மானிடரோடு பொருதல் உனது வீழ்த்தக்கும் ஆண்மைக்கும் அழகாகாது; எமதருமனை எதிர்த்துப் பொருதலே உண்மைமக்கேற்றது” என்று தடுத்தார்.

நாரதமுனிவர் இசையில் வல்லவர். யாவரும் அவரது இசைகேட்டு மகிழ்ந்தனர். அவர் மகிழுமாறு இசை பாடினார் இல்லை. அத்தகைய நாரதரும் மகிழுமாறு இசைபாடிய நாவன்மையை உடையவன் இராவணன். இத்தகைய யாழ்வல்லோகைய இராவணன் “எம்பெருமானே! இவ்விழிந்த மானுடரோடு நான் போர்புரியேன்” என்று நாரதர்; கூறியமைக்கு அமைந்து “இயமனோடு போர் புரிவேன்” என்று வீரவார்த்தை கூறியவன்; இராமனோடு நிகழ்த்திய முதலுட்போரிலே வலிகெட்டு நின்றபோது; இராமன் அவன் கருத்தை யறிய விரும்பி வினாவியவற்றிற்கு வீரமொழி கூற அவனது நாவொழிவில்லை எ—ம்.

4 கூனியின் கூன்போன கதை (செய். 17)

இளம்பராயத்திலே இராமன் வில்லிலே மண்ணுண்
டையை யிட்டுச் செலுத்தி விளையாடினான். ஒரு முறை
மண்ணுண்டை யொன்றைக் கூனியின் கூனிலே யடுமாறு
விளையாட்டாகச் செலுத்தினான். கூனியின் கூனல்
நிமிர்ந்துவிட்டது. (அதுபோலவே - விளையாட்டாகவே
பெரிய சேனைகளையும் அழித்து எனது முதுகிலே பெரிய
அவமான த்தையும் சூழ்த்தினான்.) எ-ம்.

5 கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் கதை (செய். 25)

சூரியகுலதிலகனாகிய இவன் கேகயநாட்டரசனாகிய
கிருதவீரியன் மைக்கன். திக்குவிசயஞ்செய்து அசுரரை
வென்றிச் செருக்கிலே இராவணன் இவனையும் வெல்லக்
கருதி; இவனது இருப்பிடஞ்சென்றான், அங்கு அவனைக்
காணாமையால் அஞ்சுகயுள்ள நமுகையாற்றங்கரையிலே
சென்று சிவபூசை செய்துகொண்டு இருந்தான்.

ஆற்றின் மறுகரையிலே கார்த்தவீரியன் மனைவிய
ரோடு நீராடி விளையாடிக்கொண்டு இருந்தான். நீராடிமுடி
ந்ததும் தன் ஆயிரங்கைகளாலும் ஆற்றநீரை உடைத்து
விட்டான். நீர்பெருக்கெடுத்த இராவணனது சிவபூசை
யைக் குலைத்தது. கொடிய வெங்கோபங்கொண்ட இரா
வணன் கார்த்தவீரியனோடு போர்புரிந்தான். கார்த்தவீரி
யன் இராவணனைத் தோற்கடித்துச்சிறையுமிட்டான். பின்
னர்ப்புலத்தியர் வேண்டுகோளுக்கமைந்து இராவணனை
விடுதலை செய்தான் எ-ம்.

6 முப்புரமெரித்த கதை (செய். 36)

தாரகாக்கன் கமலாக்கன், வித்தியுன்மாலி என்னும்
திரிபுரத்தவர்கள் பொன், வெள்ளி, இரும்பினூற் கோட்
டைகள் கட்டி அவற்றுள் இருந்துகொண்டு அக்கோட்
டைகளுடனே திரிந்து தேவர்களை வருத்தி வந்தனர். துய

ரந்தாங்க முடியாத தேவர்கள் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டனர். சிவபெருமான் நிலத்தைத் தேராகவும்; பிரமனைச் சாரதியாகவும்; திருமலை அம்பாகவும், மகாமேருவை வில்லாகவும் கொண்டு முப்புரங்களையும் எரித்தழித்துத் தேவர்கள் துயரந் தீர்த்தார். எ-ம்.

7 முவுலகங்களையும் ஓரடியால் அளந்த கதை (செய்: 36)

மாவலிச் சக்கரவர்த்தி கொடையிற் சிறந்தவன். கொடைச் செருக்குடையவன். திருமால் அவன் செருக்கையடக்கவேண்டி; வாமன (குறள்) வடிவெடுத்துச் சென்று, மூன்றடி மண் பெற்று-நெடியோ லுக் வளர்ந்து உலகம் முழுவதையும் தன் ஒரு அடக்கீழ் அடக்கினன் எ-ம்.

8 இந்திரனைக் கையால் எற்றிய கதை (செய், 66)

கும்பகருணன் தன்னுடனெதிர்த்துச்சினங்கொண்டு பற்களை நெருடி கின்ற இந்திரனை அண்டச் சுவரில் அடியுண்டு சிதையுமாறு மோதினவன். மோதின மோது தலினாலே இந்திரனது பற்கள் உதிர்ந்தன. அவனது மதிலும் உடைந்து பூவுலகில் விழுந்தது. எ-ம்.

9 வேதவதி சாபமிட்ட கதை (செய், 80)

இவள் குசத்வஜன் என்னும் முனிவரின் மானஸபுத்திரி. திருமாலுக்குத் தேவியாக வேண்டுமென்னும் விருப்புடன் தவம்புரிந்துகொண்டு இருந்தவள். திக்குஷியஞ் செய்த இராவணன் இவளைக்கண்டு மோகங்கொண்டு வலோற்காரஞ் செய்தான். வேதவதி கோபம் பொங்கி “அடாபாவி! நீ என்னை அவமானஞ் செய்யஎண்ணினாய்; ஆதலின், நான் யோனிவாய்ப்படாது உலகத்திலே பிறந்து உன் சந்ததியையே அழிப்பேன்” என்று சாபமிட்டுத் தீயிற்பாய்ந்து உயிர்துறந்தாள். இவளே சிதையாகப் பிறந்தாள் என்பர்.

10 நந்தி சாபமிட்ட கதை (செய். 80)

குபேரனை வென்று அவனது விமானத்தைக்கவர்ந்து இராவணன் வரும்போது சரவணப்பொய்கையருகே விமானம் தங்கிவிட்டது. அது தங்கிய காரணத்தை இராவணன் ஆராயும்போது நந்திதேவர் தோன்றி “இது சிவனது இருக்கை, கடத்தல் கூடாது” என்று நல்லுரை கூறினார். அதனை மதியாது இராவணன் நந்திதேவரைக் ‘குரங்கு முகன்’ என்று இகழ்ந்தான். கோபங்கொண்ட நந்திதேவர் “உன் நகரம் குரங்கால் அழிக” எனச் சாபமிட்டார் எ—ம்.

11 திட்டிவிடத்தின் கதை (செய். 80)

இது கண்ணிலே நஞ்சுடைய ஒருவகை நாகபாம்பு. கண்ணூற் சினங்கொண்டு ஒரு உயிரை இது பார்த்தால் அவ்வுயிருடைப்பொருள் உடனே இறந்துபடும் எ—ம்.

12 சும்பகருணன் நெடுந்துயில்கொண்ட கதை (செய். 116)

பிறவியிலேயே வலிமை மிக்கவன் சும்பகருணன். அதனால் அவன் தேவர் முதல் யாவரையும் வருத்திக் கொன்று வந்தான். பிராணிகளையெல்லாம் தின்றுவந்தான். அதனைத் தாங்கமாட்டாத தேவர்கள் யாவரும் பிரமதேவனிடஞ் சென்று முறையிட்டனர்.

பிரமதேவர் “சும்பகருணன் என்றும் இறந்தவன் போல உறங்கிக் கிடக்க” எனச் சாபமிட்டனர். பின்னர் இராவணன் சென்று ஆறுமாதம் உறக்கமும் ஒரு நாள் விழிப்புமாகுமாறு பிரமதேவரிடம் சாபத்தை மாற்றினான் என்பது.

மேலும், சும்பகருணன் முதலானோர் பிரமணை நோக்கி நெடுங்காலம் தவம் புரிந்தனர். சும்பகருணன் பிரமணிடம் நித்தியத்துவம் பெற விரும்பினான். இதனால் அச்சங்கொண்ட தேவர், அவன் நித்தியத்துவம் கேட்கும் போது, சரசுவதியின் அருளால் நித்திரத்வம் வேண்டுமெனக் கேட்குமாறு செய்தனரெனவும்; ஊக்க வரங் கேட்க விரும்பியவன் தூக்க வரங் கேட்டானெனவும் கூறுவர் எ—ம்.

13 இந்திரனைச் சுழற்றிய கதை (செய். 118)

ஐராவதம் இந்திரனுக்குரிய வெண்ணிற யானை. இதற்கு நான்குகொம்புகள் உள்ளன என்பது புராணக் கொள்கை. இந்திரன் ஐராவதத்தின் மேலேறிக் சும்பகருணைபோலப் போருக்குவர - அவன் அதனைப் பிடித்துக் கறங்கு (காற்றடி) போலச் சுழற்றினான். அப்பொழுது கீழே விழுந்துவிடாமலிருக்கும்பொருட்டு இந்திரன் ஐராவதத்தை இறுகப் பற்றிப் பிடித்துச் சுழன்றுகொண்டிருந்தான் எ—ம்.

14 பரசுராமன் தாயைக்கொன்றகதை (செய் 144)

இரேணுகை சமதக்கினி முனிவருடைய மனைவி. இவர்களுக்கு உருமண்ணுவா, சுசேணன், வசு, விசுவாவசு, பரசுராமன் எனப் புதல்வர் ஐவர்.

இரேணுகை, முனிவரின் அக்கினி காரியத்துக்கு நாடோறும் வைகறையில் நீராடித் தண்ணீர் மொண்டு கொண்டு சென்று கொடுப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் நீர் கொணரக் கங்கைக்குப் போனாள். அங்கே தம் மனைவியரோடு நீர் விளையாட்டு நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்த சித்திரதரன் என்னுள் கந்தருவனைக் கண்டு அவனழகில் மயங்கி நின்றாள். அதனால் சிறிது தாமதித்து மீண்டாள், இரேணுகை

கையின் தீய எண்ணத்தை, யோகத்தாலறிந்த முனிவர் அவனைக் கொல்லுமாறு தம் புதல்வர்களை ஒவ்வொருவராக ஏவினார். நால்வரும் மறுத்தனர். பரசுராமன் “தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை” என்று எண்ணித் தன் தாயையும் சகோதரரையும் கொன்றான்.

பின்னர் முனிவர் பரசுராமனுக்குக் கொடுத்த வரத்தின் மூலம் இறந்த தாயையும் சகோதரர்களையும் உயிர் பெற்றெழுமாறு செய்தான் எ—ம்.

15 பிரமன் தலையறுபட்ட கதை (செய் 145)

முன்னொருகாலத்திலே பிரமாவும் திருமாலும் “யாமே பரம்பொருள்” எனத் தம்முள் மாறுபட்டனர், பிரமன் “யானே பரம்பொருள்” என்னத்; திருமாலும் உன்னைப் படைத்தமையால் யானே பரம்பொருள்; என்றனர். சிவபெருமான் இவர்கள் மாறுபாட்டை நீக்கவேண்டி இருவருக்கும் மத்தியில் சோதிவடிவாய்த் தோன்றியருளினார். அச்சோதியின் மத்தியில், சிவபெருமான் தேவியாரோடு கைலையில் வீற்றிருக்குங் காட்சியைத் திருமால் உணர்ந்து சிவனை வணங்கினார். மாயை நீங்காத பிரமன் தனது உச்சித்தலையிலுள்ள வாயினால் சிவனை இகழ்ந்தான். அப்போது சிவபிரான் திருவருளினாலே வைரவக் கடவுள் தோன்றிப் பிரமனது உச்சித் தலையை நகத்தாற் கிள்ளி எறிந்தார் எ—ம்.

கதாபாத்திரங்களின் பெயர்கள்

இராமன்:— இராகவன் (4); தாபதன் (23, 25); காகுத்தன் (22, 150); வீரன் (26); குரங்கின்மேற்கொண்டு நின்றான் (29); ஆரியன் (114); ஏற்றியவில்லோன் (136); அயோத்தி வேந்தன் (137); திருவுறைமார்பன் (139), தேவர்க்குந்

தேவன் (150); வேதநாயகன் (153); கார்க்கோலமேனியான் (155); தும்பியந்தொடையல் வீரன் (158); கொய்திறச் சடையின் கற்றைக் கொந்தளக் கோலக்கொண்டல் (171).

கீதை:— பண்ணிறை பவளச் செவ்வாய்ப் பைந்தொடி (10); வேனகு நெடுங்கட்செவ்வாய் மெல்லியல் (11); வேயெனத் தகைய தோளி (30); தேவி (38); திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செல்வி (80).

இராம லக்ருமணர்:— தாபதர் (15); புன்றவரிருவர் (37); புன்னுணைப் பனிநீரன்ன மனிசர் (மனிதர்) (40); மானிடரிருவர் (92).

சீவபெருமான்:— முனையமை திங்கள் சூடு முக்கணன் (16); பேயிருங்கணங்களோடு சுடுகளத்தறையும் பெற்றி, ஏயவன் (24); மழுவாளங்கை ஈசன் (31); திரிபுரமெரியவாக் கோர் தனிச்சரந்தரந்த செல்வன் (36); பொருப்பினான் (58); ஆலமுண்டவன் (122); கண்ணுதல் (145); பிணையொன்று கண்ணைப் பங்கன் (159).

தீருமால்:— மாயிருஞாலமுற்றும் வயிற்றிடை வைத்த மாயன் (24); செங்கண்மால் (25); அரி (27); மாயன் (31); புவனமூன்றும் ஓரடியொடுக்கிக்கொண்டோன் (36); மண்ணினையளந்து நின்றமால் (57); புணரிமேலான் (58).

பிரமன்:— அயன் (27); மலருளோன் (31); பூவுளான் (58); ஆதியங்கடவுள் (135); வேதியர் தேவன் (135, 165); கமலத்து முனைத்த தாதை (145); மலரின் மேலிருந்த வள்ளல் (156).

இராவணன்:— கிடந்தபோர் உலகம் மூன்றுங் காக்கின்ற காவலாளன் (2); கோளொத்த சிறைவைத்தாண்ட கொற்றவன் (4); நெடுவயிரத் தோளான் (11); பொலங்கழலிலங்கை வேந்து (12); கவையுறு நெஞ்சன் (14); காந்

திக்கனல்கின்ற கண்ணன் (14); அமுதினை நக்கினாலும் சுவையறப் புலர்ந்த நாவான் (14); செந்தியுரிப்புறச் சிவந்த மூக்கன் (14); விளங்கொளி அலங்கல் வேலோன் (32); ஓய்வுறு சிந்தையான் (34); கயிலையை வெருவல் கண்டான் (36); மன்றலந்தொங்கலான் (49); கொய்மலர்த் தொங்கலான் (54); இலங்கையர் வேந்தன் (57); திக்கடங்கலும் வென்றவன் (68); நின்ற குன்று (72); கருத்திலா இறைவன் (157); மூவுலகையாண்டான் (158).

கும்பகருணன்:— ஓங்கலே போல்வான் (41); குன்றினு முயர்ந்த தோளான் (43); நம்பி (43); கிரியனன் (44); மன்றல்தங்கு மாலை மார்பன் (47); குன்றென வுயர்ந்த தோளான் (49); மட்டற உறங்குவான் (53); இடைபேரா இளையான் (55); படைபேராவரும்போதும் பதையாத உடம்பான் (55); தொடைபேராத்துயிலான் (55); துயில் கின்ற மன்னவன் (56); இலங்கையர் வேந்தன் பின் னோன் (57); சீறுகின்ற முகத்திரு செங்கணன் (60); உருமை ஏற்றைப் பிசைந்தெரி யூதுவான் (61); கதிரவாள் வயிரக் கழற்காலினன் (63); கதிரவாள் வயிரப்பனைக் கையினன் (63); இரும்பசிக்கு மெயிற்றினன் (64); அருங்களில் திரிகின்றதோர் ஆசையான் (64); சூலமே கந்து இருத்திய தோளினன் (65); சூலமேகமெனப் பொலி தோற்றத்தான் (65); கழற்பொரு காலன் (65); செம்மயிர்க் கற்றையான் (65); இந்திரன் எயிறு அலைத்தகர தலத்து எற்றினன் (66); அயிறலைத்தொடர் அங்கையன் (66); அகல்வாயினன் (66); உம்பர்க்குமுயிர்குடர் கிடந்து அடங்கா நெடுங்கோளினன் (67); கனல்போல் மயிர்ப்பங்கியான் (67); மேருப்புழை யெனத்தொக்கடங்கித் துயிறரு கண்ணினன் (68); முழையென்றுயர் மூக்கினன் (69); படர்செவிப் பாழியான் (69); குன்றன கொள்கையான் (70); நீணெடுங் காலொடும் சென்றகுன்று (72); விடமெழுந்ததுபோல் விண்ணினத் தொடவுயர்ந்தவன் (76); வன்னெடுஞ் சூலத்தை வலத்து வாங்கினன் (94); பிறையுடை

எயிற்றவன் (106); ஏந்தல் (109); இலங்கைவேந்தன்பின்
 னவன் (114); காலனன்ன கழற்கும்பகருணன் (114);
 கூரிய சூலத்தான் (114); ஊழிநாளு முறங்குவான் (116);
 காலனொயிர்க்காலன் (117); காலின்மேல் நிமிர் காலினன்
 (117); சூலமே கொடுசூடினன் (117); ஒங்கல் ஒன்றினை
 உம்பர்கோன் தூங்கலின்று சுழற்றினன் (118); தியொடு
 காலையும் பிழிந்து சாறுகொள் பெற்றியான் (119); ஆழி
 நீர் காலின் ஏறுவான் (119); ஊனுயர்ந்த உரத்தினன்
 (120); மேல்நிமிர்ந்த மிடுக்கினன் (121); வானுயர்ந்த வரத்
 தினன் (120); சூருளோர் காலமுண்டது சூலம்கைக்கொள்
 வான் (122); சிந்தையாற் களிக்கின்றான் (129); மழையின்
 நீர்வழங்கு கண்ணன் (130); புண்ணுறு புலவுவேலோன்
 (145); மடலுடை அலங்கல் மார்பன் (146); வெம்புண்
 நீர் சொரிய நின்றான். (154).

வீபீடனன்:— கவிஞரின் அறிவு மிக்கான் (131); சூமரன்
 (132); தீமை இம்மையே தீர்ந்த செல்வன் (134); பொற்
 றோள் தம்பி (154); தார்க்கோலமேனி மைந்தன் (155);
 என்றுமுளான் (166); வென்றிவெந்திறலினன் (166);
 குணங்களாலுயர்ந்தான் (168); எய்திய நிருதர்கோன்
 (170).

3 மலரும் மாலையும்

1 அன்பின் வெற்றி

இது ஒரு சரித்திர கவிதை. மலரும் மாலையிலும் 22-ம் பகுதியாக அமைந்துள்ளது.

கதைச் சுருக்கம்

மீராபாய் இராசபுதனத்துள்ள சிற்றரசனொருவனது மகள். 1601-ம் ஆண்டிற் பிறந்தாள். குழந்தைப் பருவத்திலே அவள் வினையாடிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தாயார் 'இவரே உன் மாப்பிள்ளை' என்று ஒரு கிருஷ்ண விக்கிரகத்தைக்காட்டி வினையாட்டாகக் கூறினாள். மீரா உண்மையாகவே கண்ணனை நாயகனாக நினைத்து அன்பு செய்கிறாள். ரவிதாஸ் என்ற சாதுவினுடைய கிரிதர கோபால விக்கிரகத்தை அவள் பெற்று அன்போடு பூசித்து வந்தாள். அந்தக் கிரிதர கோபாலன் தன்னை மணந்ததாக ஓரிரவு கனவு கண்டாள். பொழுது புலர்ந்ததும் தான் கண்ட கனுவைத் தாயிடங் கூறினாள். இங்ஙனமாக,

மீராவின் அழகும் புகழும் இசைத்திறனும் நாடெங்கும் பரவின. அவளைப் பார்க்கவும், பாட்டைக்கேட்கவும் விரும்பினாள்; மேவாட் மகாராணனின் மூத்த குமாரனை போசராசன், தலைநகரமாகிய சித்தேரினின்றும் மாறுவேடத்தோடு வருகிறான். மீரா நந்தகுமாரனை வந்தனை புரியும்போது அவள்பாடலிலும் அழகிலும் ஈடுபட்டு அவனை மணந்து செல்கிறான். கோபால விக்கிரகத்தையும் கொண்டு செல்கின்றாள் மீரா. மாமியார் சத்திவழிபாடு உடையவள். மீரா செய்யும் விஷ்ணு பூசை அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவள் கோபாலவிக்கிரகத்தைப் பிடுங்கி யெறிகிறாள். மாமியார் செயலால் மீரா வருந்தினாள்.

அவள் தயரை நீக்கும்பொருட்டுத் தன்னரண்மனையிலேயே கோயில்கட்டுகிறான் போசராசன். சும்பாபிஷேக தினத்தன்று மீரா ஹரிபஜனை செய்கிறாள். பஜனையில் மனஞ் செலுத்திக் கணவனை மறந்துவிடுகிறாள். போசராசன் இதனால் பெரிதும் கவலையடையிறான்.

தான் வைத்த நைவேத்தியத்தை உண்ணும்படி விக் கிரகத்தை மீரா ஒருநாள் வருந்தி வேண்டுகிறாள். விக் கிரகம் உண்டதைக் கண்டு ஆனந்தங் கொண்டாள், பேசினா யாடுகிறாள். போசராசன் சந்தேகங்கொண்டு “யாரிடம் பேசுகிறாய்” என்கிறான். அவள் “கிரிதரனே தன் நாயகன்” என்று விக் கிரகத்தைக் காட்டிக் கூறுகின்றாள். இதனால் கவலை கொண்ட போசராசனுக்குக் கனவிலே தேவி தோன்றி ஆறுதல் கூற அவனும் விஷ்ணு சேவையில் ஈடுபடுகிறான்.

மீரா மதுயாமினி விரதத்தை மேற்கொண்டு வீதிகள் தோறும் பஜனைகள் செய்கிறாள். இதனைக் கண்டு வெறுப்புக் கொண்ட போசன்; அவளை நாட்டைவிட்டு அனுப்புகிறான். மீரா, காட்டுவழியே சென்று தன் வீட்டையடைகிறாள்.

பின்னர்த் தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்படுகிறாள். தீர்த்த யாத்திரையிலே சாது ரவிதாசர் கண்டு, கணவனை வழிபடுமாறு கூறுகிறார். அவள் கேட்கவில்லை, ஒரு முறை சமாதானிலையில் கண்ணனது திருமுகதரிசனத்தைக் காண்கிறாள். அது கணவனை ஞாபகமூட்டுகிறது. சித்தாருக்கு மீண்டு பத்து வருடம் போசனோடு இல்லறம் நடாத்துகிறாள்.

பின்னர் ஒரு போரிலே போசராசன் இறக்க, அவன் தம்பி உதய சிம்மன் ராணாவாகிறான். மீராவின் பக்தியைக் கண்டு அவளைக் கொல்ல முயல்கிறான். அவனது முயற்சிகள் வீணாகின்றன. உதய சிம்மனிடமிருந்து தப்பி

நாட்டை நீங்கிய மீரா, கிரிதரனுடைய கிருபையை நினைந்து பாடுகிறாள். பிருந்தாவனத்துக்கு வந்து சேர்கின்றாள். அங்குகண்ணன் கோயிற்கதவு அடைபட்டுக் கிடக்கிறது. எவராலும் திறக்க முடியவில்லை. “இவளே கதவைத் திறக்கப்பாடுவாள்” என்று, அவளை ஒருவர் அழைத்துச் செல்கிறார். அவள் பாடலால் கதவு திறக்கப்படுகின்றது. கண்ணனைக் கண்டு ஆனந்தங் கொண்டு தரிசிக்கிறாள். உதயசிம்மன் மீராவை அழைக்கப் பக்தர்களை அனுப்புகிறான். அவள் செல்ல மனமின்றித் தன்னையேற்றுக் கொள்ளும்படி கண்ணனை வேண்டுகிறாள். விக்கிரகம் இரண்டாகப் பிளக்கிறது. மீரா அதனுள் மறைகிறாள்.

அன்பின் வெற்றியால் 61-ம் வயதில் பரமபுதம் அடைந்தாள். தமிழ் நாட்டில் ஆண்டாள் சரித்திரம் போன்றது, வடநாட்டு மீராபாய் சரித்திரமும்.

1. கண்ட கனவைத் தாயிடம் கூறினாள்.

அன்னையே! தாயே! நெற்றிரவு ஜெகதீசன் என்னை மணக்க நீண்டகனவொன்று கண்டேன். அதனை ஒளியாமற் சொல்கின்றேன் கேளம்மா! ஆலமரங்கள் அடர்ந்த வளர்ந்த ஒரு சோலை; அதன் நடுவிலே நீலமணிகீர் நிறைந்த ஒரு குளம்; பெண்கள் சேர்ந்து சந்தனம், குங்குமம், மஞ்சள் பூசி மங்கல நீராட்டினர்.

மாவிலை முதலியவற்றால் அலங்கரித்துத் துளசிமாலை தூக்கிப் பூரணகும்பங்கள் வைத்துப் புரோகிதர் ஒருவர் வந்து வேதமோதத்-திருமணப்பந்தரின் கீழ் - உலகையளந்த நெடுமால் ஜம்பத்தாறுகோடி மக்களின் மத்தியிலே என்கையைப் பிடித்தான். முன்செய்த தவப்பயனால் கிரிதரகோபாலனே என்கணவகை வந்தான். நேற்று இரவு மணமும் நிறைவேறியது. துன்பம் பறந்தது, சுகம் பிறந்தது; என் அம்மா! இங்ஙனமாகக் கனக்கண்டேன் நான்.

2. நந்த குமாரனை வந்தனை புரிந்தாள்

தினந்தோறும் நீராடினால் திருமால் அருளைப் பெறலாமெனின் தவனைகளும் மீன்களும் நீராடுகின்றனவே; அவைகள் அந்தவரத்தையடைய வேண்டாமோ? காய்கனிகளையருந்துவதால் கண்ணன் திருவடியைப் பெறலாமெனின்; மரக்கொம்பர்களில் வாழும் குரங்குகளும் அந்தப் பேற்றைப் பெறவேண்டாமோ? வாடுகின்ற புல்லைத் தின்பதனால் மாயன் கிருபையைப் பெறலாமெனின்; ஆடு, மாடு, மான்களெல்லாம் அந்த அரிய பதவியையடைய வேண்டாமோ? மாதரின்பத்தைத் துறப்பதனால் இறைவன் திருவடியைப் பெறலாமெனில்; உலகத்திலுள்ள அலிகளெல்லாம் அந்தச் சிறந்த பாக்கியத்தை யடையவேண்டாமோ? தினமும் பால்க்குடிப்பதனால் பரமன்பதத்தையடையலாமெனில்; உலகத்திலுள்ள குழந்தைகளெல்லாம் அந்த நல்ல கதியையடையவேண்டாமோ? (இவற்றினால் அடைதல் முடியாது) உண்மையன்பு உடையவர்கள் தான் உலகளந்த பெருமானாகிய திருமலை மிகவும் அணிமையாகக் காண்பர். உண்மையன்பில்லாதவர் காணமாட்டார்; அவர் ஒருபோதும் காணமாட்டாரே, என்மீரா நந்த குமாரன் புகழைப் பாடுவாளாயினள்.

3. மாமியார் செயலால் வருந்திய மீரா

போசராசன் மீராவை மணந்து தன் நகருக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். அங்கும் அவள் கிரிதர கோபால விக்கிரகத்தை வழிபடுகின்றாள். வெறுப்புக் கொண்ட மாமியார் விக்கிரகத்தைப் பிடுங்கி எறிகிறாள். மீரா வருந்துகிறாள் மேல்வருமாறு.

“கண்ணனைக் காணாமல் எனது காதல் அளவு கடந்து விட்டது. பெண்ணழகை இழந்தேன்; பெரிய

பைத்தியக்காரியாகினேன். புண்ணை உண்டானவேதனை யைப் பொறுத்தவரும், புண்ணை உண்டாக்கியவருமன்றி, இப்பூமியிலே மற்றோர் அவ்வருத்தத்தை யறிவாரோ? (இல்லை) விடத்தையுண்டு வருந்துபவர்போல, மிகுந்த அப்புண்ணின் கொடுந்தன்மையை வேறுயாரும் காண்பார்களோ? (இல்லை). என் நெஞ்சத் துயரம் எல்லாம் நீங்கும்படியாக மேகவண்ணவாகிய நிருமால் வந்து, "அஞ்சேல்!" என்று அபயமளித்துத் தஞ்சம் புரிந்து ஆட்கொள்வது எந்தநாளோ? எனதன்பரது படுக்குமிடம், ஆகாயமாம், நான் படுக்குமிடம் இங்கே ஈட்டிகளின் மேலாகும். இங்ஙனமாகக் கொடிய விதியானது எனக்கு வகுத்தவழி இதுவேயானால், நெடிய இன்ப நலங்களை யெல்லாம் எவ்வாறுதான் நான் அடைவேனோ?

நீடித்த எனது உள்ளத் துயரைப் போக்கும் வைத்தியனை நாடு, நகர், நாற்றிசைகளிலுமுள்ள காடு, மலை, கானல் விளங்கும் பெரிய வெளிகள் எங்கும் தேடி அலைந்தும் காணவில்லை. காணமுடியவில்லை.

நீக்கி விடுதற்கரிய தன்மையள், அன்றித் தனிமையானவள் இவள் என்று எண்ணி, எனது உள்ளங்கவர்ந்த கள்வன் (மாயன்) என்னெதிரே நின்று வட்டிலிலே அமுதத்தைத் தருதற் பொருட்டு வந்தாலன்றி எள்ளளவாவது எனது உள்ளத்துயரம் நீங்கி விடுமோ?" (நீங்காது)

4. உண்டதைக் கண்டாள் ஆனந்தங் கொண்டாள்

மீராவின் துயரத்தைக்கண்ட போசராசன்; அரண்மனையிலே கட்டுவித்த கோயிற்கும்பாபிஷேக தினத்தன்று பஜனை செய்தாள். ஒருநாள் விக்கிரகத்துக்கு நைவேத்தியம் வைத்து அதனை உண்ணுமாறு வேண்டினாள். விக்கிரகமோ உண்ணவில்லை. உடல் சோர்ந்து

வருந்தினான். இந்நிலையில் நைவேத்தியத்தை விக்ரகம் உண்டது. அவளுக்குப் பெரிய ஆனந்தம்! விக்ரகத்தோடு ஆனந்தமாகப்பேசி விளையாடினான். போசனுக்குச் சந்தேகம் உண்டானது. “யாரிடம் பேசுகிறாய்” என்றான் கோபத்தோடு; மீரா கிரிதரனைக் காட்டி; ‘நந்தகுமாரனே எந்தன் நாயகன்’ என்று கூறிவருணிக்கிறான் பின்வருமாறு.

“நந்தகுமரன் அழகைக் கண்ட நாள் முதலாக இந்த உலகம், மேலுலகம்எல்லாம் எனக்குவேம்பாயிற்று. முதன்மையான மயிலின் தோகையானது அவன் முடியிலே இரத்தினம் போலப் பிரகாசஞ் செய்யுமே! அழகிய திலதமானது ஈரேழுலகங்களையும் அடிமை கொள்ளுமே! கண்கள் கெண்டையையும், வண்டையும், மாணையும் மறந்து போகப் பண்ணும்! அவனுடைய வாயிதழ் கொவ்வைக் கனியைக் காட்டும். குற்றமற்ற மாதுளம் விதைகள் பல்லுக்கிணையாகும். அவனது மூக்குக்கு உவமை எங்கே தேடுவேன்? (தேடவே முடியாது) அழகிய பொன்னுலாகிய காதணிகள் மேலாட, அரையிற் கட்டுங் கயிற்றிலேயுள்ள சதங்கைகள் இசைபாட, நம்பிராகிய கண்ணன். நடிகளும் வந்து நின்று நடனம் புரிகின்றான். தேவர்களும் சூதிக்கும் அந்த உத்தமனுடைய அவயவங்களின் அழகுக்கு இந்த உலகத்திலே என்னையே அர்ப்பணஞ் செய்தேன்” என்று ஆடிப்பாடி ஆனந்தக்கொண்டான் மீரா.

5. வீதிகள் தோறும் பஜனைகள் புரிந்தாள்

மீராவின் செயல்கள் பிடிக்கவில்லை போசராசனுக்கு. வெறுப்படைந்தான். “காலக்கிரமத்தில் மீராகனிந்த அன்புடையளாவாள்” என்றொரு கணவு கண்டான். மீரா மதுயாமினி என்ற வீரதத்தை மேற்கொண்டு வீதிகள் தோறும் பாடித்திரிந்தாள், மைத்

துணி ஊதாரபாய் அதனைத்தடுத்தாள். தடுத்தும் மீரா உறுதியுடன் வீதிகளிற் பாடித்திரிந்தாள். அவள் பாடலின் கருத்துக்கள் வருமாறு:

‘கிரிதரணே யன்றி என்றுமே எனக்கொருதனை இல்லை; குன்றைக் குடையாகப்பிடித்த தலைவனே எனது கண்கண்ட தெய்வம்; குலம், குடிப்பெருமை எல்லாம் விட்டுவிட்டேன்; நல்லதிருக்கூட்டத்தை நாடினேன்; நாணையுமிழந்தேன், எவரையும் இனிநான் மதிக்கவே மாட்டேன், கண்ணீர்த்துளி விட்டு அன்புக்கொடி வளர்த்தேன்; சுகமென்னுங் கனியை அது தந்தது.

பத்தரெல்லாம் இதனைக்கண்டு மனம் மகிழ்ந்தார். பாமரர் அறியாமையால் வருந்தினார். யானையின் துன்பத்தைக் காத்த கருணையாளனே! பாம்பணையிலே பள்ளி கொள்ளும் பரந்தாமா! என் சித்தமியை குடிகொண்ட ஞானவடிவே! தேவகி பெற்ற திருமைந்தா! நித்தமுமே மீரா உன் அடிமை. நீ அவளை ஆண்டருள வேண்டும்.’ என்பதாம்.

6. காட்டு வழியே வீட்டை யடைந்தாள்

மீராவின் இச்செயல்களால் மிகவுங் கோபங் கொண்டான் போசராசன், அவளை நாட்டை விட்டுத் துரத்தினான். அவள் காட்டின் வழியே பாடிச் செல்கின்றாள். “எத்திசைகளிலும் மேகங்கள் எழுந்து மின்னி இடித்து முழங்கிப் பெருமழை பொழியக் கண்டோம்; தாவி வருகின்ற குளிர்ந்த வாடைக்காற்று வீசக் கண்டோம். பூங்குயில்கள் உள்ளம் மகிழ்க் கூவக்கண்டோம்; (ஆனால்?) நந்தகுமாரன் இன்னம் வரக்கானோம்.? பத்தியோடு பணிகின்றேன் கிரிதரனே! உன்பாதமன்றி வேறுதுணையை நான் அறியேன் ஐயா!” என்று மனங்கனிந்து தன்னை மறந்து பாடிக்கொண்டு தன் தந்தையின் இல்லத்தைச் சென்றடைந்தாள்.

7. சாது ரவிதாஸ் போதனை பண்ணினார்

தந்தையின் இல்லத்தையடைந்த மீரா; தீர்த்த யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டுக் கூர்ச்சர தேசத்தையடைந்தாள். அங்கு சாதுரவிதாசரைக் கண்டு பணிந்தாள். ரவிதாசர் “கணவனே கண்கண்டதெய்வம்” என்று அறிவுரைகள் பல கூறினார். அவள் அவற்றைக்கேட்க வில்லை. அவர் முன்னிலையிலே; “காசியிலே இறப்பதால் பயன் இல்லை; காவியுடுப்பதெல்லாம் பொய்வேடம்; ஆசையை வேரோடு அறுத்தல் வேண்டும்; அழிந்தே போகும் இவ்வுடம்பிலே பற்று வைத்தல் ஆகாது; உலகத்திலே அழியாத பொருள் ஒன்றுமேயில்லை. பெரியவர், சிறியவர் யாவருக்கும் மரணம் ஒன்று. மலபந்தமுள்ள சமுசார வாழ்க்கை, மாலைக்காலம் வரப் பறந்து செல்லும் பறவைகளின் விளையாட்டுப் போன்றது. முத்திரெறியையோராது யோகியாகி மூச்சடக்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் மீண்டும் உலகிலே பிறவியெடுப்பார்கள். இது சத்தியம். இந்த உண்மை எந்தநாளும் பொய்யாகாது. பத்தியொடு கைகூப்பி வணங்குகின்மேன் பகவானே! உன்பாதமல்லால் வேறுதனையொன்றும் எனக்குஇல்லை. நித்திய மானவனே! எமனுடைய பாசக்கயிறு என்னைத் தீண்டாமலிருக்க நீ என்னை ஆண்டருளவேண்டும்” என்று பகவானைப் பாடிப் பராவினார்.

மீராவின் கருத்துக்களை யுணர்ந்த ரவிதாசர் சுவதருமத்தைக் கடைப்பிடிக்குமாறு மீண்டும் அவளுக்குக் கூறினார். மனைவாழ்க்கையில் அவளது மனம் ஈடுபடவில்லை. கண்ணையே எண்ணி யெண்ணிக், கண்ணை! இரவும் பகலும் எந்த நேரத்திலும் உன்னைக் காணாதிருக்க மனம்வருவதில்லை; நீ வரும் வழியில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் சொரிந்து நிற்பேன்; குலம் குடிப்

பெருமையெல்லாம் மாயை என்ற உண்மையை உள்ள படி உணர்ந்து கொண்டேன்; குருவுபதேசத்தினால் மனப் பேயை அடக்கினேன்; ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த உனது பாதங்களையே அடைக்கலமாகக் கொண்டு கும்பிட்டேன்; உன்னைக் காணாமல் என்கண்கள் கலங்கும்; கணப்பொழுதாயினும் மனதில் அமைதியில்லை. உறக்கமில்லை. ஒவ்வொரு இராப்பொழுதும் ஒவ்வொருயுகமாய்க் கழிசின்றது! என்னை நண்ணிநின்று வாள்போல அறுக்கும் இவ்வருத்தங்களை யாரிடஞ் சொல்லி நான் ஆறுதலடைவேன்; நினைந்து நினைந்து மிகவும் வருந்தி உருகுகின்றேனே! என் தலைவனே! என்னை ஆண்டருளும் பொருட்டு எழுந்தருளுவது எந்நாளோ? என்று வருந்தி வணங்கினாள்.

8. சமாதி நிலையிற் தரிசனம் பெற்றாள்

சமாதி நிலையில் மீரா கண்ணன் தரிசனம் கண்டாள். அப்போது அவள் மேல்வருமாறு பாடினாள். "கரிய முகலைப்போன்ற திருமேனிப் பொலிவுடைய நந்தகுமாரனே! என்கண்களிலே குடியிருப்பாய் நந்தகுமாரனே! மார்பினிலே வைஜயந்தி (துளசி) மாலை யணிந்திருக்கின்ற உன்வடிவழகினிலே நான் மயங்கினேன்; அரிய அமுதமூறும் உன்செவ்வாயிதழ்கள் மீது விளங்கும் வேயங்குழலின் அழகினுக்கு ஓர் எல்லையுமுளதாருமோ? (இல்லை என்றபடி) பொருந்திய மணிகள் ஒருங்கு சேர ஆடுகின்ற அரைஞாண்டுகளே பாதகிண்கினிகள் நாதஞ் செய்ய (எனக்கு) வந்து அருள்புரிவாய்! மண்ணவரும் விண்ணவரும் பணிந்து வணங்கும் நந்தகுமாரனே! எக்காலத்தும் அடியவர்களை ஆட்கொண்டருளும் ஈசன் நீயன்றே நந்தகுமாரனே!"

9. கிரிதரனுடைய கிருபையைப் பாடிஞள்

கிரிதரன் கிருபையால் “(விடம்) நீங்காத பாம்புகள் நிறைந்த கூடையும் ஒரு சாளக்கிராமம் (வட நாட்டிலுள்ள ஒரு விட்டுணுதலம்) ஆகிவிடும்; அழகிய கிண்ணத்திலுள்ள கொடிய நஞ்சும் அமுதமாகி இனிமையைத் தரும்; வலிமையில் மேம்பட்ட சூலப்படைகளும் மலர்ப்படுக்கையாக மாறிவிடுமே; நீலநிறத்தையுடைய திருமால் தம் அடியார்களின் உள்ளங் கலங்காவண்ணம் காத்தருள்வான்”. என்று கிரிதரனுடைய கருணையை நினைந்து பாடிஞள்.

10. கதவினைத் திறந்தாள் கண்ணனைக்

கண்டாள்

பாடிக்கொண்டு வந்த மீரா பிருந்தாவனத்தை அடைந்தாள். அங்கு கோயிற் கதவு அடைபட்டுக் கிடந்தது. கோயில் வாயிலில் நின்று; (கண்ணா!) உன் அடிமையாக என்னை அமர்த்திக் கொள்வாயாக; உன் நந்தவன வேலைகளை அழகாகச் செய்வேன்; விடியற்காலையி லெழுந்து உன்னை வணங்குவேன்; அழகு பொலிய உனது கதைகளைப் பாடுவேன்; இவற்றிற்குக் கூலியாக உன் திருக்காட்சியளித்தால் போதும், மேற்கொண்டு செல்லுதற்கு உனது நாமதோத்திர செபம் போதும்; பக்தியே பெரிய செல்வமல்லால் எனக்கு வேறில்லை. நித்தியமானவனே! மலமற்றவனே! உவமையில்லாதவனே!

ஒப்பில்லாத யோகியர், பெரியதவ சிரேட்டர்கள்; கருடக்கொடியையுடைய கண்ணன் பாதங்களை மறவாத பத்தி நிறைந்த செல்வர் முதலானோர்; பவகைப் பேறுகளையும் பெறும்பொருட்டாகப் பெருமைமிக்க சிறந்த

பிருந்தா உனத்திலே இன்று கூடி நின்றார்கள்; அரிய வேதங்களுக்கும் எட்டாத ஆதிநாதனாகிய திருமால் அர்த்த ராத்திரியில் அன்பாகிய நதிக்கரையில் வந்து நினைத்தற்கரிய கண் கொள்ளாக்காட்சி தருவான்; மனமே! கலங்காமலிருப்பாயாக” என்று பாடினான். பாட்டு முடிந்தது. கதவு திறந்தது. கண்ணனைக்கண்டான், ஆனந்தங்கொண்டான். அங்கே இருந்தான். காலங்கடந்தது. சித்தேர் இராச்சியம் சீர்குலைந்தது அவள் பிரிவினால். மீரவை அழைக்க ஆளனுப்பினான் உதய சிம்மன், மீண்டு செல்ல மனமில்லை மீராவுக்கு.

11. கண்ணனை வேண்டி நற்கதி யடைந்தாள்

தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி கண்ணனை “எக்காலத்தம் எனனை நீயே ஏற்றுக்கொள்; எனக்குத்துணை வேறு எவரும் இல்லை; வருந்துகின்ற பசிக்கொடுமையும் எனக்கில்லை; கண்ணுறக்கமும் சிறிதுமோ இல்லை; வருந்திய எனது உடலும் தேய்ந்து குறுகித் துரும்புபோல ஆகிவிட்டது; இதனை நீ காணவில்லையோ? நன்மையே தருகுவாய்! என்னைக்கூடி இடையில் (விட்டுப்) பிரியாது அருள்வாயாக” என்று வேண்டினான். பாடி நின்று உருகினான். இரண்டாய்ப் பிளந்தது கோபால விக்ரீரகம். அதனுட் சென்றான். அமரபதமடைந்தான். அன்பின் வெற்றி கண்டான்.

2. சந்திரன்

இது நாற்பத்தைந்தாம் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. இயற்கை யின்பத்தை எடுத்து இயம்புவது. வானத்துச் சந்திரனின் தேய்தல், வளர்தல்; அமாவாசை பெளரணிமை; கிரகணம் உண்டாதல்; தாமரை கூம்புதல். ஆம்பல் மலர்தல், முயற்களங்கம், மூன்றும்பிறை முதலான இயற்கைத் தன்மைகளைக் கண்ட மகள்(ன்) தாய்க்கு அதன் சிறப்பையெல்லாம் எடுத்துக் கூறும் பாவனையிற் கவிமணியவர்கள் பாடியுள்ளார்.

அம்மா! வானமாகிய கடலிலே நட்சத்திரங்களாகிய மீன் கூட்டங்கள் ஓடிப் பரந்து விளங்குகின்றன. அசனூடே வெள்ளி ஓடும் ஒன்று செல்லுகின்றது. இதனாலே வானமும் கடலென்னும் படியாக மாறுகின்றது. இந்த அழகினிலே உள்ளமானது மூழ்கி விடுகின்றது.

முல்லை மலர்களினாலே தேவர்கள் பந்தர் அமைத்தார்களோ? முத்தினாலே மேற்கட்டி அமைத்தார்களோ? சந்திரனின் திருக்கலியாணமோ? அவன் விண்ணிலே பவனிவரும் வேளை இதுதானோ? அம்மா! தாமரை வாடிச் சோர்வடைந்தது. அயலேயுள்ள நீலோற்பல மலர் அதனைக் கண்டு களிப்படைகின்றது. இவ்வுலகத்தின் இயல்பு இப்படிப்பட்டது. சந்திரனுக்கும் (அது போலப்) பகைவரும் நட்பினரும் உள்ளகோ அம்மா! மாறுபடுதல் உலகின் இயற்கை என்பதை மக்களும் கண்டு தெளிவடையும் பொருட்டாகவோ, யாவரும் வணங்கும் கடவுள் இவ்வழகிய சந்திரனை விண்ணிலே உண்டாகி விளங்கும்படி நியமித்தாரோ? அம்மா! அழகிய புலிக்கூட்டிலே முயலானது வருமோ? (வராது), இது ஒரு ஆகாயப்புழுகோ யானறியேன். சந்திரவட்டத்தில் முயற்களங்கம் இருக்கின்றதே! (அதனைப்) பொலிந்து விளங்குகின்றமலைகளென்பதும் மேலைத் தேயப்புலவர்கள் கண்ட கனவாமோ?

அம்மா! சந்திரனில் ஒரு கூனற்கிழவி நூல்தாற்கும் பணிபுரிவதை இந்தப் பெரிய உலகமானது கண்டுகளிக்கும் படியாகவோ, ஒளிபொருந்திய அழகிய பெரிய சந்திரன் நாடோறும் ஒங்கி வளருகின்றது.

அம்மா! முதலிலே அது சிறிய வில்லின் வடிவாய்த் தோன்றியது. பின்னர்ப் பெரிய சிவந்த பொன்னின் குடம் போலத் தோன்றுகின்றதே! என்ன அதிசயம்! இதனைப் பாரம்மா! இது ஒரு இந்திரசாலமோ கூறுவாயாக.

அம்மா! அது வளர்ந்து, வளர்ந்து பெரிதாகின்றது. அப்போது அதன் வட்ட வடிவமும் சிறந்து வருகின்றது. பின்னர்த் தளர்ந்து சிறிதாகிக் கண்ணுக்குள் தோற்றது மறைந்து போகின்றது.

பாற்கடலின் மீது படர்ந்துள்ள வெண்ணெய் ஒரு பந்து வடிவாய் உருண்டு திரண்டுள்ளதோ? உலகினுக்கு ஒளி செய்யும் பொருட்டாக வானத்திலே கடவுள் வைத்த விளக்கு இதுவாகுமோ? அம்மா! இது திரவைப் பகலாகச் செய்கின்றது. வெப்பத்தைத் தணிக்கின்றது. இளைப்பை ஓட்டுகின்றது. பாம்பு விழுங்கினாற்கூடப் பயப்படாதமமா! இது எங்கள் சிவபெருமான் சூழும் மணி மகுடமாமம்மா!

இது பொன்மரம் காய்த்தபழமோ? பூமாதேவி விளையாடும் ஒரு கழற்சி (அம்மனை)க்காயோ? அன்றிக் கன்னெஞ்சும் களிப்பெய்தும் படியாக அழகு ஒளி செய்து விளங்கும் சந்திரன் இதுவாமோ? அம்மா! இன்று இந்தச் சந்திரன் வானவீதியிலே வந்து விளங்குவது; நெற்றிக்கண்ணராகிய சிவபெருமானின் திருவுள்ளக் கருணையோ? கொற்கை மன்னன், பாண்டியனின் கீர்த்திப்பிரவாகமோ? மண்ணுலகமக்கள் புரிந்த புண்ணியமோ?

3. சூரியகாந்தி

இயற்கையின்பத்தைக் கூறும் இது நாற்பத்தொன்பதாம் பகுதியாக அமைந்துள்ளது. இது ஒரு பூமரம். சூரியன் செல்லும் திசைநோக்கிச் செல்லும் இம்மலரைச்; சூரிய(பகவா)னை நோக்கித் தவஞ் செய்யும் ஒரு பெண்ணை உருவாகுந் செய்து பாடப்பட்டுள்ளது இப்பாடல்.

பூவாகிய பெண்ணே! ஆகாய வீதிவழியே உலாவி வரும் இந்தச் சூரியனே உனது அன்பன். நீ வேகாமலே வெந்து வெய்யிலிலே உலர்ந்து விண்ணையே நோக்கிக் கண்ணைக் கிற்பது என்ன காரணம்.

உன்னிடத்திலே பொன்னிற முண்டு. நல்ல பொலிவு உண்டு. பார்த்துப் புகழ்தற்கான அழகிய வடிவும் உளது. பூவாகிய பெண்ணே! இவற்றிலும் மேலான என்னவரம் பெறுதற்காக இன்னும் நீ இக்கடுந்தவம் புரிகின்றாய்?

கோபிக்கின்ற சூரியன் உன்மேனியை நோக்க, உனது கண்களும் கூச்சமடைந்து கலங்கவில்லையோ? அன்பு மிகுந்தவர் கோபித்தாள், மனம் வருந்துவதென்பதும் (நினக்கு) இல்லையாமோ?

காலையிலே சூரியன் கிரணங்களை நாடோறும் வீசி வரக் கண்டு களிப்புற்று மகிழும் நீ, மாலையிலே முகம் வாடித் தளர்ந்துவிடும்படியாக உனக்குவந்த வருத்தம் யாது? (சூரியனுடைய) சிவந்த கிரணங்கள் செல்லுந்திசையை நோக்கி, உனது செல்வ முகமானது திரும்புகின்றதே! ஏன்? பெண்ணே! (அவன்) உன்மணவாளனானால், உன்னைப் பார்த்து உனக்கொருவார்த்தை கூறிப்போக மாட்டானே?

ஆசை நிறைந்த உனது தலைவனைப் பார்ப்பதற்கு ஆயிரங்கண்கள் உனக்கு வேண்டாமோடி? பேசுதற்கும் நா வெழும்பவில்லையோடி? உனக்குக் கொஞ்சம் வீம்புப் பெருமையும் வந்து விட்டதோடி?

நீ மஞ்சள் பூசிக் குளித்து முகத்தை மினுக்கி, மாயமான மஞ்சட் பொடியைவீசி நிற்கும் இற்கு(மாய) நிலைமையை, அந்தத் தாமரையாகிய பெண்வந்து பார்த்தாளென்றால் சிரிப்பாளோ? அன்றிக் கண்ணீரைச் சொரிசுவாளோ? யாரறிவார்?

[சூரியன் தாமரைநாயகன். தாமரை நாயகனாகிய சூரியனை நோக்கி நீ நிற்கும் நிலைமையைக் கஞ்சமகள் பார்த்தாளென்றால் சிரிப்பாளோ? அழுவாளோ, என்பதாம். மேலும், ஆகாய வீதியிலே செல்லும் ஆதித்தனை நோக்கி நிற்கும் சூரிய காந்திப் பூவைத்; தலைவன் மேனியை நோக்கி நிற்குந் தலைவிக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறப்பட்டிருக்கும் நயம் அறிந்தின் புறக்கூடியதாகும்]

சூரியகாந்தி என்பது உன் பெயர் என்றார் (பெரியோர்). அதன் உண்மையையும் யான் இன்றே அறிந்து கொண்டேன். மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும் மலர்களின் உலகிலே உனக்கு ஒப்பாக எதுவுமே இல்லை! இல்லை.

4. சரத்காலம்

இதுவும் இயற்கையின்பத்தை எடுத்துக் கூறுவது ஐம்பத்தொன்றும் பகுதியாக அமைந்துள்ளது, ரவீந்திரநாத தாகூர்பாடிய “தோட்டக்காரன்” என்ற நூலில் உள்ள “சரத்காலவிழா” என்னும் பாடலின் கருத்தை யொட்டி எழுதப்பட்டது.

வானத்தின் பொன்னிற ஒளியும், மரகதமணியின் பொலிவும் செந்நெல் வயலின் தன்மையைக் காட்டி அதன் மீது நிழலை வீசுகின்ற கோடைகால மேகத்தைச் சூரியனானது விரைந்தெழுந்து ஒடி அச்சமுறுத்திச் செல்லத், தேனையுண்டவண்டு ஒளியினது மயக்கத்திலே தன்னைமறந்து மயங்கித்; தானடைந்த மலரின் கண்ணுள்ள தேனையும் மறந்து சுழன்று பாடா நிற்க, நிலை பெற்ற நதி, குளக்கரைகளில் வசிக்கும் தாராக்கள் மனமகிழ்ந்து குரலோசை எடுத்துப் பாடித்திரியும். (மாது ஓ என்பன் அசைச்சொற்கள்.)

ஒழுக்கம் மிகுந்த சகோதரரே! நீலவண்ணமுடைய நீண்ட வானத்தின் உச்சியைத்தொட்டு நிற்போம்; விரைந்தோடிச் சென்று வெளியான இடத்தைக்கவர்ந்து கொள்வோம், எவருமே வீட்டுக்குத் திரும்பவேண்டாம்; மேலாயெழுந்த பெருவெள்ளத்தின் நுரைபோல விளங்குகின்ற அழகுச் சிரிப்பின் ஒளி விளங்குகின்றது. செய்யவேண்டிய வேலை இது. இதுவரை வேறு எதுவும் செய்ய வேண்டாம்; ஆகவே, யாவரும் கூடித் தெம்மாங்குபாடி விளையாடுவோம்.

விரித்து விட்டபாயிலே காற்றுவிசத் தோணியானது விரைந்து குதித்து ஓடி அழகு பொருந்தக்கண்டேன்; பெரிய செல்வம் இருக்குமிடம் பாடக்கேட்டேன்; அதனைப்பெறும் வழிகளை அறிந்து மிகவும் ஆசை கொண்டேன். சிறப்புப்பொருந்தச் சுடரொளியானது தனது முகத்திலே விச மேகமானது திரண்டு ஆனந்தக்கண்ணீரும், புன்னகையும் கலந்துள்ள இந்நிலையில் கருத்துடனே எதனைப் பாடுவேன்?

எனது மனத்தை ஆகாயம்வரை பரவும்படியாக விட்டேன்; என்கனவிலே உனது கரமும் தீண்டப் பெற்றேன்; முகத்தை மறைக்கும் திரையை மெதுவாக நீக்கி உனது கண்களை யான் கண்டு தொழும்படி கருணை புரிவாயாக. தேன் சொரியும் வனத்திலெழுகின்ற இசையுடனே எம்மை மகிழ்ச்சியோடு வரவேற்கும் குறிப்பையுங் கண்டேன். வள்ளலே! உன் அழகிய கழலின் ஒலி என்னுள்ளத்தில் மிகவும் நிறைந்து ஆனந்தமளிக்கின்றதையா!

5. பெண்களின் உரிமைகள்

சமூகப் பகுதியாக விளங்கும் இப்பாடல்கள் தொண்ணூற்று மூன்றாம் பகுதியாக அமைந்துள்ளன. பெண்ணின் பெருமைகளையும் கடமைகளையும் எடுத்து விளக்குவது.

பெண்களாகப் பிறப்பதற்கே சிறந்த நல்லதவம் புரிந்திட வேண்டும். அவர்களுடைய தாமரை மலர் போன்ற கைநலம் பார்த்தல்லவோ; இந்தப் பூமியிலே அறங்கள் வளருகின்றன.

இரவும் பகலும் உழைப்பவர்யாவர்? இதயத்திலே அன்பு ததும்பி எழுபவர்யாவர்? கல்லும் கனிந்து உருகுமாறு தெய்வத்தை வணங்கித் துதிசெய்பவர் யாவர்? பெண்களே.

உற்சாகம் குன்றிச் சோர்வடைந்து விளங்கும் ஏழைகளைக் கண்டால், அவர் பொருட்டாக உள்ளமானது உருகித் துடிப்பவர்கள் யாவர்? நோயாளியின் அருகே அமர்ந்து அவரைக்காக்கும் பொருட்டுக் கண்ணிமை கொட்டாது இருப்பவர்கள் யாவர்? பெண்களே.

மனமுடைந்து மக்கள் சிந்திய கண்ணீரைத்துடைத்து அச்சம் நீங்கித் தேறும்படி ஆறுதல் செய்பவர்கள் யாவர்? தொடர்ந்து வருகின்ற கவலைகளெல்லாம் பறந்தோடும் படியாக முத்தமளித்து இன்பந்தரும் பொருட்டு முன்வருபவர்கள் யாவர்? பெண்களே.

மனச்சோர்வடையுங் காலத்திலே உயிருக்கு வலிமையூட்டும் உறுதிமொழிகளை யெடுத்தரைப்பவர் யாவர்? தம்மக்களை வாரியனைத்தெடுத்து மடியிலிருத்தி அன்பைப் பெருக்கி வளர்ப்பவர் யாவர்? பெண்களே.

நல்ல நீதி நெறிமுறையிலே யொழுகாத தீயவர்களும் நேர்மையான நன்னெறியிலே ஒழுகுமாறு செய்பவர்கள் யாவர்? மக்களுக்கு உயர்ந்ததெனக் கருதப்படும் மானமீழ்ந்தவர்களை உயர்ந்த உத்தமர்களாக்க முயற்சிப்பவர் யாவர்? பெண்களே.

உடலைவிட்டு உயிரானது பிரிந்து செல்லும் நேரத்திலே கண்வன் பக்கலிலே அகலாது அன்போடு இருப்பவர் யாவர்? பாவிபாகிய எமன் வருத்திடாமலிருக்கும் பொருட்டு இறைவன் திருவடியை நினைந்து துதிப்பவர் யாவர்? பெண்களே.

மனமிரங்கி இழந்தகணவனை நினைத்துப் புலம்பும் ஏழை மகளிருக்கு நல்லனகூறியாறுதல் செய்பவர் யாவர்? தம்மைத் தாங்கிவளர்த்த தந்தையை யிழந்தவர்களை நாளும் சந்தோஷமூட்டி வளர்ப்பவர் யாவர்? பெண்களே.

பிள்ளைப்பராயத்தில் ஈசன் திருவடிக்கண் அன்பு தோன்றும்படி வழிகாட்டுபவர் யாவர்? இளமைப் பருவம் முழுவதும் சந்தோஷத்தினால் உள்ளம் பூரிப்படையுமாறு செய்பவர் யாவர்? பெண்களே.

உலகவாழ்வை விட்டு மனமானது குற்றமற்ற மாணிக்கமாய் ஒளிரும்படி தேய்வவாழ்வை விரும்புமாறு நாடோறும் நல்லறிவுகளைப் போதனை புரிபவர்கள் யாவர்? பெண்களே.

அன்பினுக்காகவே தம்வாழ்க்கையை நடாத்துபவர் யாவர்? அந்த அன்பு காரணமாகவே தம்முயிரைக் கூடத் தியாகஞ் செய்யத் துணிபவர்கள் யாவர்? இன்ப மயமான மதுர்மொழிகளைப் பேசுபவர் யாவர்? இன்பப் புன்சிரிப்பினாலே இல்லத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவர்கள் யாவர்? பெண்களே.

இத்தன்மையான பெருமை நிறைந்த நற்காரியங்கள் யாவும் பெண்களாகிய உங்களுக்குக் கடவுள் அளித்த உரிமைகளாகும். இவற்றினும் மேலான உண்மைத் தொண்டு உலகில்வேறு உண்டோ? பெண்ணாய்ப் பிறந்ததனால் மனம் புண்ணாகி வாடித்தளர்ந்து வருந்துவது ஏனோ? விளங்குகின்ற இவ்வுலகிலே வளர்ந்திடும் கற்பகவிருட்சமாக விளங்குவதும் நீங்களல்லவா? சிறப்புடனே நீங்கள் பெற்ற இக்குணங்கள் யாவற்றையும் உங்கள் செயற்திறனாலே திருத்தமுறச் செய்து முடிப்பீரானால் இப்பிறவியிலே உங்கள் கடனும் முடிந்தனவாகும். ஆகவே நீங்களும் மோட்சமடைந்து சுபீட்சமாயிருப்பீர்கள்.

6. யுத்தக்கொடுமை

சமூகத்தைச் சேர்ந்த இப்பாடல் நூற்றைந்தாவதாகும். 1939 முதல் 1945 வது ஆண்டுவரை இரண்டா

வது உலகப்போர் நிகழ்ந்தகாலம். இந்தப் போரிலே சிங்கப்பூரையும், பர்மாவையும் யப்பானியர் கைப்பற்றிக் கொண்டனர். இந்த யுத்தக்கொடுமை காரணமாகத் தேசமிருந்த நிலைமையைக் கண்டு, ஒரு ஏழை பிரார்த்தனை செய்வது போலக் கவிஞர் பாடிய இப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

மேல் நாட்டில் எங்கோ எழுந்த கொடியபோர் நெருப்பு; இன்று உலகமுழுவதும் சுவாலித்தெரிகின்றது; நான்கு திசைகளிலும் சண்டை; கடலின் நடுவிலே சண்டை; மூலபல (அடிப்படை)ச் சண்டை இது தான் முடிவு பெறுங்காலம் என்றோ? மேகத்தின் இடி போன்ற குண்டுகள் வீழ்ந்து சுட்டுப் பொசுக்காமல்; மனிதர்கள் மண்ணுக்குள்ளே நண்டுக்களைப் போன்று மறைவது எளிதாமா? சிங்கப்பூர் பாழாய்ப் போச்சு, பர்மா போச்சு; ஒதுக்கிடமின்றித் தவிக்கின்றனர் மக்கள். போர்காரணமாக எழுந்த பஞ்சம் பாரதநாட்டைத் தாக்குகின்றது. சம்பவிக்கின்ற கொடுஞ் செயல்களை நினைக்க நெஞ்சம் அஞ்சித்துடிக்கின்றது.

குடிக்கக் கூழுமோ இல்லை; அடுப்பைக் கோழிகளறுகின்றது; இடுப்பிலே கட்டிக்கொள்ள ஒரு துண்டுத் துணிக்கு நான் படும்பாடு யாரறிவாரையா! விளக்கெரிக்க எண்ணெய் கிடையாமல் வீடும் இருளடைகின்றது. நீரினாலே விளக்கெரிக்கும் தெய்வ வல்லமையும் எமக்கு இல்லை.

குழந்தை பசித்தழுதால் தாயும் கூடியழுவதன்றி அதன் பசியைத் தீர்க்கும் பொருள் எது உண்டு? (எதுவுமேயில்லை) கடலைக்கடந்துவரும் ரங்கூன் அரிசியை நம்பி வாழலாமென்று எண்ணியிருந்தோம்; இன்று வயிறு காய்ந்து நின்று வாடுகின்றோம், சினத்துப் பட்டாஸ்; சீமைத்துணிகள்; மானத்தைக் காக்கும் மல்வேட்டி இவற்றை இந்நாள் எங்குக் கண்டோம்?

பேசுதற்கு இயக்கமில்லை; பீடித்த நோய்க்கு மருந்து மில்லை; கையிலே காசில்லை; கேட்டால் கடன் தருவார் ஆருமில்லை. தேசத்தலைவர்கள் யாவரும் சிறையிலே வாடுகின்றார்கள். நாடானது நாசத்திற்கிடமாகி நடுங்குகின்றது. தெய்வமே யாது செய்திடுவோம்; பிழைப்பதற்கு எங்குச் செல்வோம்? உன்னருளின்றி எய்க்கு வேறு உதவியுமுண்டோ? இல்லை.

எங்கும் பொருள்கள் மலிதல் வேண்டும்; எங்கும் பயிர்கள் செழிக்க வேண்டும்; சண்டை சச்சரவுகள் ஓய்ந்து போகவேண்டும்; சகோதரர்கள் போன்று யாவரும் வாழவேண்டும்; சூடியரசு வேண்டும்; சுதந்திரக் கொடி எங்கும் பறக்கவேண்டும்; அடிமை வாழ்வென்பது உலகிலே முற்றாக அற்றுப் போகவேண்டும்.

ஈசனே! சந்ததமும் உந்தன் பாதங்களைத் தலையாற்றுதித்து வணங்குகின்றேன்; இந்தவரங்களை யெல்லாம் சந்தருள்வாயாக. எ-று.

7. திருமுல மன்னர் பிறந்த நாள் விழா

மலரும் மாஸையிலும் 118-ம் பகுதியாக அமைந்துள்ளது, திருவிதாங் கோடான வஞ்சி நாட்டைச் சேர் மன்னர்களுள் ஒருவரான இவர் 1858-ம் ஆண்டு முதல் 1924 வரை ஆண்டு வந்தார். அக்காலத்தில் இவருடைய ஒரு பிறந்தநாள் விழாவுக்காகக் களிஞ்சாற் பாடப்பட்ட வாழ்த்துப் பாடல்கள் இவை. விழாவின் சிறப்பையும் மன்னரின் பெருமைகளையும் கூறுகின்றன.

வறுமையைத் தீர்த்து அன்புகளிய எம்மை ஆட்சி புரிகின்ற திருமுலமன்னருடைய நிலைபெற்ற புகழையெல்லாம் மகிழ்வுடனே கேட்டுப் பாட்டிலே அழகாகப் பாடுவார்கள்; மறவாது மனத்திலே கொள்வார்கள்; ஏட்டிலே தீட்டி வைப்பார்கள்.

ஒப்பற்ற ஒரு சிதையின் பொருட்டாக அணைகட்டிய சிறந்த இராமனும் நாணும்படியாக, இக்கோதையாற்றுக்கு அணைகட்டிய திருமூலமன்னர்; இந்த வஞ்சிநாட்டைப் பொன்னுலகம் (அமராவதி) போல ஆகச் செய்து புகழ்பெற்றார். அவர்புகழானது நிலைபெற்று விளங்கும் சந்திரனைப் போன்று என்றும் நின்று நிலவிடும். “வஞ்சியிதைப் பொன்னுலகமாக்கிப் புகழ்பெறுமே” என்பதற்குப்; பெண்ணே! கோதையாற்றில் அணைகட்டி விவசாயத்தை விருத்தி செய்தலால் இச்சேரநாட்டைப் பொன்னுலகம் போல ஆக்கிப் புகழ்பெறுவார் என்றலுமாம். மாலையை யணிந்த பெண்ணே! திருவருளால் இத்திருமூலமன்னருக்கு வந்து சேரும் புகழெல்லாம் நம் முடைய புகழேயாகும். பூமியிலே வேரினாலுண்டநீரைத் தழையும் பூவும் (தழைக்கின்ற பூவுமாம்) காயும் உண்ணாத நாள் உண்டோ? (இல்லை என்றபடி).

மாமரத்தில் ஏறுகின்ற (விலங்குகளில் வேருண) குரங்கு பலாச்சுளை யமுதை நாவிலே சுவையேறும்படி உண்ணுகின்ற நாட்டை யாட்சிபுரிகின்ற திருமூலமன்னன்; பாமாலைகளினாலே புகழேறப் பெற்ற செந்தமிழ்ச் செல்வன்; வெண்கொற்றக் குடையையுடையவன்; செங்கோலாட்சி யுடைவன்; இந்த உலகத்திலே சந்ததமும் அவன் நீடுழி வாழ்வானாக.

பூமாதேவியை (இலக்குமியை யெனவும்படும்)க் காப்பாற்றி வீரலக்குமியை நாடோறும் வணங்கிச் சரசுவதியைச் சேரநாட்டிலே நிலைநிறுத்தி, மாலையணிந்த நீலமணி வண்ணாகிய திருமாலின் திருவடியை எக்காலத்தும் மனத்துட் தியானஞ் செய்து கொண்டு-சிறந்த திருமூல மன்னராகிய அண்ணல் இனிதாக ஆட்சிபுரிவாராக.

வஞ்சிமாநகரத்திலே வாழும் மக்களுக்குக் குளந்தொட்டு வளம் செய்து பழிர்வளம் பெருக்கி உயிர்வளம்

பொலியச் செய்வாரென நினைத்துத் திருமூலமன்னருக்கு எல்லாநலமும் மிகுமாறு திருவருளை வேண்டதல் செய்வோமாக. கண்களுக்கு (காட்சிக்கு) இனியன்; கவிஞர்களுக்கு இனியன்; சொல்லுக்கு இனிமையன்; இசைக்கு இனியவராய் விளங்கும்; வஞ்சிமாநகரத்தில் மகிழ்ந்திருப்பவரான திருமூல மன்னர் பிறந்த திருநாளின் அழகு இதுவாகும். அவருடைய கிருபையை நன்குபற்றிக் கொள்ளுங்கள். அதுமனதுக்கு அமுதம் போன்று இன்பத்தை யளிக்கும்.

நிறைந்த சுவையின் மேம்பட்ட பாக்களைத் தேன் போன்று இனிமை கனியப்பாடும் புலமையின் மிகுந்த (சிலப்பதிகாரம் பாடிய) இளங்கோவடிகள் பிறந்த சேரமன்னர்கள் மரபு எக்காலத்தும் தழைத்து விளங்குவதாக. இனிய செந்தமிழ்ப் பாடல்களைப் பாடுவதாக. இப்புமியில் சேர்மரபு என்றும் நிலைத்து நின்று நிலவுவதாக. எ-ம்.

4. பண்டைத் தமிழர் பண்பாடு

1. தமிழ்நாடு

நாட்டின் தொன்மை:- இன்றைய தமிழ்நாடு பன்னிரண்டு ஜில்லாக்களையுடையது. சிலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன் சேர நாட்டையும் தெலுங்கு நாட்டினொரு பகுதியையுங் கொண்டதாயிருந்தது. சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வடக்கே வேங்கடத்தையும் தெற்கே குமரியையும் எல்லையாகவுடையதாயிருந்தது. 'லெஸ்ரியா' எனப்படும் குமரிநாடும் அப்பெயர் கொண்டயாறும் அவ்வாற்றிற்குத் தெற்கேயுள்ள பஹூரியாறும் சிலநூற்றாண்டுகளுக்குமுன்னே கடலாற் கொள்ளப்பட்டது.

எனவே நந்தமிழகத்தின் தொன்மையை அளவிட முடியாது. அதுசரித்திரகாலத்தையுங் கடந்த நிற்பது.

நாட்டின் பாகுபாடு:- வெம்மையும் தண்மையும் ஒப்பவாய்க் கப்பெற்ற நந்தமிழ்நாடு; இயற்கை நோக்கிக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தலென நான்கு பாகு பாடுடையதாயிருந்தது.

வேங்கடத்துக் கடவுள் மணமும், பொதிகையிற் தென்றற்காற்றும் ஒருங்கியைந்து நீலகிரி முதலிய மலைகளிற் தாவிச்சென்று இயற்கையமுதை உயிர்கட்கு ஊட்டும், இத்தகைய இயற்கைவாழ்வை வளம்பெறச் செய்வன நீலகிரி முதலிய குறிஞ்சி நிலங்களாகும்.

இவற்றைவிடக் காடுகளும் வாழ்வை வளம்படச் செய்வனவாயின, அவை தண்ணீழலும் நறுநாற்றமும் பொருந்தி மக்களுள்ளத்தைக் குளிர் வித்தன. இக்காடுகளினூடே ஆறுகள் அணி அணியாகப் பாய்ந்துசென்று மருத நிலத்தை மாண்படையச் செய்தன. பாலியும், பெண்ணையும், காவிரியும், கொள்ளிடமும், வைகையும் பொருநையும் வளம்பெறச் செய்யும் மருத நிலங்கள்

பொலிந்தது நந்தமிழகம். நெற்களஞ்சியமாய் தஞ்சைப் பதி நந்தமிழ் நாட்டிலேயே அமைந்து கிடக்கின்றது.

நம்முன்னோர்கள் இயற்கைவாழ்வு வாழ்ந்து இசை மயமான தமிழ்மொழியை நன்கு சுவைத்தவர்கள். 'தமிழ்' என்னுஞ் சொற்கு 'இனிமை' என்பதே பொருள். தமிழர்தம் வாழ்க்கை நலன்களைக் கவித்தொகை, நெடு நல்வாடை, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களில் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

மக்கள் வாழ்வு:- தமிழ்மக்கள் இல்லறத்தை நல்லறமாகப் பேணித் தம் அகவாழ்க்கையைச் செவ்வனே நடத்தினர். "பொருளிலார்க்கிவ்வுலகமில்லை" என்பவாகலின்; தங்கள் அகவாழ்வைப் பொருளினுற் பொலிவுறச் செய்தனர். அதற்கு வேண்டுகல்வியுந் தொழிலும், அவை சிகையாமற் காக்கும் அரசும் மக்கட்கு இன்றியமையாதன வாயின. இவைபோல்வன புறவாழ்வெனப்படும். இப்புறவாழ்வு, அகவாழ்வுக்குத் துணையாய் அவ்வநாட்டு இயல்புக்கேற்ப அமைந்து கிடந்தது. நிலப்பாகுபாட்டிற்கேற்ப மக்கள் செய்தொழிலும் வேறுபட்டன.

பெண்மக்கள் தந்தலைவரோடொத்த கல்வி பெற்றவராய்க், தந்தலைவனைத் தாமே தெரியும் புலமையும், செவ்வியுமொருங்கு பெற்றவராயிருந்தனர். நந்தமிழ்மக்கள் அன்பும் இன்பமும் நிறைந்த அறவாழ்க்கையைக் கடைப்பிடித்தனர்.

மக்கள் கடவுள்:- பழந்தமிழர் கடவுளைக் 'கந்தழி' எனும் பெயரால் வழுத்தினர். "ஈறிலாப்பதங்கள் யாவையுங்கடந்த" இன்பருபமாகிய "அன்பினில் விளைந்த" அக்கடவுளைக் "கந்தழி" எனும் பெயரிட்டு வாழ்த்தி இயற்கையில் அக்கடவுளைக் கண்டு இன்பந்துய்த்தனர்.

மக்கள் மாண்புகள்:- மக்கள் கல்வித்திறனை உணர்தற்குச் சங்கநூல்களும் பன்னிருதிருமுறைகளும்; கம்பராமாயணம், நாலாயிரப்பிரபந்தம், முதலியவையும் துணைபுரிகின்றன.

தமிழ்நாட்டின் இசைச்சிறப்பினைச் சிலப்பதிகாரத் தும் பிறநூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம். மருத்துவ நூலில் வல்லுனரென்பதற்குச் சித்தநூல்கள்; சான்று பகரும்.

வான ஆராய்ச்சியில் வல்லுனரென்பதைப் புறப் பாட்டுகள் விளக்குகின்றன. பழைய கோவில்களும், அமராவதி, மாவலிபுரம், தஞ்சை முதலிய விடங்களிலுள்ள சிறப்புகள், தமிழர் ஆற்றலையும் அம்மக்கள் நாகரீகத்தையும் விளக்கிக்காட்டுகின்றன. பழைய தமிழ் மக்கள் பட்டினம், மயிரினும், பருத்தியினும் நுண்ணிய செவ்விய ஆடைகள் புனைந்தனர்.

இவர்கள் காலிலும், கலத்தினும் பிரிந்து சென்று கடல் கடந்து வாணிபம் பேணிவந்தனர். பபிலோன், எகிப்து, சிரியா முதலிய நாடுகளோடு வாணிபஞ் செய்தனர். தேக்கு, சந்தனம், தந்தம், ஏலம், மிளகு முதலிய வற்றை ஏற்றிச் சென்று வாணிபம் பேணிநரென நூல்கள் சான்று பகருகின்றன.

அரசியல்:- பழந்தமிழ்நாட்டில் அன்பையும், அறத்தையும், அருளையும் அடிப்படையாகக்கொண்டு அரசியல் நிலைபெற்றது. “மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலையுலகம்” என அரசன் அறம்வளரச் செங்கோலோச்சினன். ஐம்பெருங்குழுவொடு எண்பேராயமுங் கொண்டது நந்தமிழரசு. மாற்றூரொடு மன்னர் அறப்போரே புரிந்தனர். பசு, அந்தணர், குழந்தை, பெண், பிணியாளர் என்போரை விலகுமாறு பணித்தபின்னரே அறநெறி தவறாது போர் புரிந்தனர்.

விருந்தோம்புங்குணம்:- தமிழ்மக்களின் குணநலன்களில் தலையாயது விருந்தோம்பல். இதற்கு ‘இருந்தோம்பி இவ்வாழ்வதெல்லாம்’ எனும் வள்ளுவர் செய்யுளை சான்று.

உதியன் சேரலாதன் எனும் பழந்தமிழ் மன்னன், பாரதப்போரிற்கலவாது பெருஞ்சோறளித்த செய்தி இதனை வலியுறுத்தும்.

முடிவு:- இத்தகைய தமிழகத்தின் கண்ணே வாழும் நாமெல்லோரும் தமிழ்மொழியை வளர்ப்பதில் ஒருமைப் பாடுடையோராக வேண்டும். தமிழன்ணையைப் பேணி வளர்த்தலும் பழந்தமிழர்பண்பாடுகளைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வாங்கு வாழ்தலும் நங்கடனாகும்.

2. தமிழ்மொழி

தமிழ்மொழி இயல், இசை, நாடகமெனும் மூவகைப் பாகுபாடுடையது.

இயற்றமிழ்:- தமிழ்மொழியிலே இருவகை வழக்கினும் எழுந்த இலக்கண இலக்கிய நூல்கள் இயற்றமிழ் எனும் பிரிவிடைக்கும். இந்நூல்கள் செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ், என இரண்டாதலுமுடைய. ஆதலின் வசனம் செய்யுள் இரண்டினும்; செந்தமிழ், கொடுத்தமிழ், எனுமிரண்டு வகையிலு மெழுந்த நூல்கள் இயற்றமிழ் நூல்களாம், பாண்டிநாடு செந்தமிழ் நாடெனப்படும். தென்பாண்டி முதலிய 12 நாடுகள் கொடுத்தமிழ் நாடெனப்படும்.

இயற்றமிழ் முதலிற்றேன்றியமையாலும் ஏனை யிரண்டற்கும் உயிரென நின்றலாலும் முதலில் வைத் தெண்ணப்பட்டது.

இசைத்தமிழ்:- பண்ணொடுகலந்து தாளத்துக்கியைய நடப்பது இசைத்தமிழாகும். வரிப்பாட்டு, சிந்து; சும்மி, தெம் மாங்கு, கீர்த்தனம் என்பவற்றில் இசை பெரிதுஞ் செறிந்திருக்கும்.

இசைநுணுக்கம் முதலியனவும் தேவாரம் முதலியனவும் பெரியபுராண கீர்த்தனை முதலியனவும் இசைத் தமிழாம்.

நாடகத்தமிழ்:— இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ் ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து நாடகத்தமிழ் தோன்றிற்று. உலகியலை உள்ளவாறே புனைந்து காட்டுவது நாடகத்தமிழ். இயலும் இசையும் கேள்வியின்பம் மாத்திரம் ஊட்டுவன. நாடகத்தமிழ் கேள்வியின்பத்தோடு காட்சியின்பமும் ஊட்டுவது.

தமிழ்நாடகம் முதன் முதலாக மத உணர்ச்சிக்காகவே யெழுந்தது. சிலகாலத்தின் பின்னர், கதைநடையான மனப்பாடங்களும் உடன்கூடின. பிற்காலத்தில் அது வேத்தியல், பொதுவியல் என இருபிரிவினதாகி வளர்ந்தது.

இசைநாடகங்கள் காமத்தை விளைப்பன என ஆரியராலும், சைனராலும் கடியப்பட்டமையால் இவற்றின் வளர்ச்சி குறைந்து வரலாயிற்று. பண்டிதர்கள் நாடகத்தைக் கடிந்தமையால் அது பாமரர்கைப்பட்டுத் தெருக்கூத் தளவிற்குக் கீழ்நிலை யடைந்தது. இதனாற்பாதம் சயந்தம் முதலாம் நாடகத் தமிழ்நூல்கள் மறைவனவாயின. சிலப்பதிகார மொன்றே நாடகத்தமிழை ஓரளவு இன்று காப்பாற்றி வைத்திருக்கிறதெனலாம்.

17-ம் நூற்றாண்டளவிலே இராமநாடகம், மீனாட்சியம்மை குறம், குற்றாலக் குறவஞ்சி முதலிய கூத்து நூல்கள் எழுந்தன. இவை இழிசினர் வழக்குப் பயின்று முடிந்தன.

நாடகசாலையை உலகின் பிரதிபிம்பமென்றெண்ணி அவற்றிற்படும் நற்பகுதிகளை ஏற்றுக்கொள்ளாதவே நன்மக்களியல்பு. நாடகத்திலே கற்கவேண்டாத பகுதிகளைக் கற்றுத் தீக்குணத்தின் வயப்படுதல் நன்மக்களல்லாதாரியல்பாகும்.

ஆதியிற் தமிழர்கள் நாடகத்தமிழைக் கூத்து என அழைத்தனர். பிற்காலத்தே நாடகமெனப்பட்டமையால் வடமொழிக் தொடர்புடையது எனல் பொருந்தாது.

3. தமிழ்க் கலைகள்

தமிழ் மொழியில் அறுபத்துநான்கு கலைகள் உள்ளன. இவற்றிற்கெல்லாம் தெய்வம் கலைமகள். இவை நால் வருணத்திற்குரியனவும், மகளிர்க்குரியனவும், பொதுவுமெனப் பல கூறுபட்டிருந்தன.

இசையும் நாடகமும்:— தமிழ் நாட்டுக் கலைகளில் மிகச் சிறந்தவை இசையும் நாடகமும் ஆகும். பரிபாடல் சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்கள்; பண்டைக்காலத்திலே, இசைச்சங்கமொன்று இருந்ததென்பதை வலியுறுத்துகின்றன. பிற்காலத்தும் அரசர்களும் பிரபுக்களும் சங்கீத வித்துவான்களை ஆதரித்து வந்ததாகத் தெரிகின்றது. நாடக இலக்கணங்களை விரித்துக் கூறிய நூல்கள் பல இறந்துவிட்டன. சிலப்பதிகாரம் மட்டும் சில செய்திகளை இன்று தெரிவித்து நிற்கின்றது.

ஓவியம்:— சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லார்; ஓவிய சம்பந்தமான நூலொன்றைக் குறிப்பிட்டுச் சில விடயங்களை விளக்குகின்றார். மதுரைக் காஞ்சியும் மணிமேகலையும் போன்ற நூல்கள் இக்கலையைப் பற்றி ஆங்காங்கு குறிப்பிட்டுச் சொல்கின்றன. ஓவியங்களை ஆடைகளிற் தீட்டப்படும் பழைய வழக்கத்தினாலே அதற்குப் படம் என்ற பெயர் வந்திருக்க வேண்டும். அகப்பொருள் நூலும் மடலேற்றினைப் பற்றித் தெரிவிக்கும் போது படம் எழுதுதலைக் கூறிச் செல்கின்றது. இதனால் சித்திரம் எழுதும்வன்மை நெடுங்காலம் தொடர்தே தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்தது என்பது தெரிகிறது. புனையா ஓவியம் எனும் சொல்லால் ஓவியம் எழுதுவோர் முத

லில் உருவத்தைக்குறித்து வரைந்தனரென்றும்; பின்பு அவற்றில் வர்ணங்களை அமைத்து அழகு செய்தனரென்றும் புலனாகின்றது.

சிற்பம்:— சிற்பிகள், மண், செம்பு, பொன், கல், சுண்ணாம்பு, மரம் தந்தம் என்பவற்றால் பாவைகளை அமைத்தனர். மண்ணைப் பாவையமைத்தவர் மண்ணீட்டாளர் எனப்பட்டார். பல்லவசோழ காலத்துத் தமிழ்நாட்டுக் கோயில்கள் அக்காலச் சிற்பத்திறனை இன்றும் காட்டி நிற்கின்றன. சிறந்த சிற்பிகள் அரசர்களால் மானியம் பெற்று வாழ்ந்தனர். திருவலஞ்சுழி, திருவீழியிழலை தாரமங்கலம் முதலாம் இடங்களிலுள்ள சிற்பங்களைப் போல இக்காலத்து எவரும் சிற்பம் செய்திலர். வையம், பாண்டிச், தேர்முதலியனவும் மரத்தினாலும் உலோகத்தினாலும் அக்காலத்திற் செய்யப்பட்டன.

அணிகள்:— பொன்னினாலும், வெள்ளியினாலும், நவமணிகளாலும் அக்கால அணிகள் இழைக்கப்பட்டன. நவமணிகளைப்பற்றிய இலக்கணங்கள்; சிலப்பதிகாரத்தும், கல்லாடத்தும், திருவிளையாடற் புராணத்தும், பழைய சாசனங்களிலும் குறிப்பிடப்படுதலின், பழந்தமிழர் இக்கலையில் நல்லதேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர் என்பது தெரிய வருகின்றது.

நேய்தல்:— பருத்தியினாலும் எலிமயிர், ஆட்டுமயிர் என்பவற்றாலும், பட்டினாலும் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டு வந்தன. கைம்மை நோன்பு நோற்கும் பெண்டிரும் பிறரும் பஞ்சினை நூற்றனர் என்பது பழந்தமிழ் நூல்களாற் தெரிய வருகிறது.

ஆடைகள்:— பலகிற ஆடைகளும், பூத்தொழில் அமைந்த கலிங்கங்களும், விளிம்பிலே மணிகள் கோத்த பட்டுடைகளும் அக்காலத்திருந்தன. பாலாவியையும், புகையையும், ஒத்த ஆடை என அக்கால ஆடையின் நுண்மை வர்ணிக்கப்படுகின்றது.

மாலை தொடுத்தல்:- இண்டை, கண்ணி, தார், முதலிய பலவகை மாலைகள் அக்காலத்துத் தொடுக்கப்பட்டன; என்பதைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

மடைநூல்:- உணவு சமைக்கும் முறைகளைக் கூறும் மடைநூல் ஒன்றிருந்ததென்பது சிறுபாணற்றுப்படை, மணிமேகலை, பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி முதலிய நூல்களால் தெரிய வருகிறது.

சோதிடம் முதலியன:- காலக்கணிதர், கணிகள் எனும் பெயர்களினால் சோதிடவிற்பன்னர் அழைக்கப்பட்டனர். காக்கை கரைதல், நற்சொற் கேட்டல், தோள் கண் முதலியன துடித்தல், பல்லி ஒலித்தல், கட்டுக் கேட்டல், கழங்கு பார்த்தல் எனும் நியித்தங்கள், பழந்தமிழ் நாட்டிலிருந்தன. அரசன் போர்க்குச் செல்லும்போதும்; தலைவி தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் காலத்தும் இந்நியித்தங்களை அவதானித்தனர்.

வானாஸ்திரம்:- சந்திரன் பரிவேடம் கொள்ளும் காலத்தே குறிஞ்சி நிலத்தார் மணம் செய்து கொண்டார்கள் என்றும்; கட்டிலுக்குமேலே கட்டியிருக்கும் மேற்கட்டியில் பன்னிரண்டுராசியும் எழுதப்பட்டிருந்தன வென்றும் தமிழ்நூல்கள் கூறுகின்றன. கூடலூர்கிழார் என்னும் புலவர்; சேரமான் இரும்பொறை இறக்கும் காலத்தை ஏழுநாட்களுக்கு முன்னே விண்மீன் வீழ்ச்சியாற் தெரிந்து கொண்டனர். அச்செய்தியில் மீன் வீழ்ந்த நாளின் நட்சத்திரநிலைகள் கூறப்படுகின்றது.

மருத்துவம்:- மருத்துவக்கலை விளக்கமுற்றிருந்தமை புலவர் பெயர்களாலும் பழைய நூல்களாலும் அறிய வருகின்றது. இப்பொழுதுள்ள சித்தவைத்தியங்களும் பண்டைக் காலத்துப் பயின்று வந்தமுறைகளை ஒட்டிப் பிற காலத்தவர்களால் எழுதப்பட்டவைகளாகும்.

நகரமைப்பு:- சந்தி, சதுக்கம், அம்பலம், மன்றம், பொதியில் எனும் சொற்கள் பழந்தமிழர் வீதியமைக்கும் அறிவிற் திறமை பெற்றிருந்தனர் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. கார்து படையென்னும் சலதாரைகளும், வேண்டுமளவுக்கு நீரைப் பெறக்கூடிய எந்திர வாவிசளும், மக்கள் மகிழவுக்குரிய சோலைகளும், செய்குன்றங்களும் அமைய அக்காலத்து நகர்கள் ஆக்கப்பட்டிருந்தன.

தொழில் முறைபற்றிய வீதிகள், நகரங்களில் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. மதுரை, காவிரிப்பூம் பட்டினம், வஞ்சி, காஞ்சி, முதலிய நகர்களின் அமைப்புமுறை, அவற்றில் அமைந்த தெருக்கள் முதலிய பல செய்திகளை மதுரைக் காஞ்சி முதலிய தமிழ் நூல்கள் தெரிவிக்கின்றன. காலேக்கடை, நாளங்காடி என்றும், மாலைக்கடை அல்லங்காடி என்றும் அழைக்கப்பட்டன.

அரசர்கள் வாழும் நகரங்கள் அகழியினாலும், மதில்களாலும் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்தன. மதிலின் மேல் பகைவரைத் தாக்கும் பொறிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கோட்டை வாயில்களும், ஊர்நுழைவழிகளும் நகரில் அமைக்கப்பட்டன. எல்லா இலக்கணங்களும் அமைய வகுக்கப்பட்ட காஞ்சிநகர்; தாமரைமலர் போல அமைந்துள்ளது என்று பெரும்பாணாற்றுப் படைகூறுகின்றது. நகரைத் தாமரையாகவும், தெருக்களைப் புறவிதழ், புல்லிதழ், அகவிதழ்களாகவும், அரண்மனையை நடுவிலமைந்த பொகுட்டாகவும் புலவர்கள் உருவகம் செய்திருக்கின்றனர்.

கட்டடச்சிற்பம்:- வீடுகட்டுவதற்கு அத்திவாரம் போடும் செய்தி நெடுநல்வாடையிற் கூறப்படுகின்றது. கோபுரங்களும், வாயில்மாடங்களும், நிலாமூற்றங்கள், திண்ணைகள் அறைகளும் அமைக்கப்பட்டன. வீடுகளின் நிலைகளில் சித்திர வேலைகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. நிலைக்குமேல்

மத்தியில் கஜலக்குமியின் திருவுருவம் அமைக்கப்பட்டது. சாரளங்கள் 'காலதர்' எனக்கூறப்படும். (காற்றுப் போகும்வழி; என்பது இதன்பொருள்)

கூபநூல்:- கிணறு வெட்டும் முறைகளைத் தெரிவிக்கும் சாஸ்திரம் கூபநூல் எனப்படும். உதயணன் இந்நூலிற் தேர்ச்சியுடையவ னென்பதைப் பெருங்கதை கூறுகின்றது.

காவல்நூல் காவநூல்:- இந்நூல்களில் கள்வர் பதுங்கி வரும் வரவும், அவ்வாறவை ஒற்றியறியும் காவலர் நிலையும் விரித்துரைக்கப்படுகின்றன. இதனை மதுரைக்காஞ்சி; தக்கயாகப் பரணி முதலியன மூலம் அறியலாகும்.

போர்க்கலை:- தொல்காப்பியம் புறத்திணையிலும் பன்னிருபடலத்திலும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையிலும் அறப்போர் பற்றிய செய்திகள் விரித்துக்கூறப்படுகின்றன. போர்புரியச் செல்வோர் மகளிர் முதலாயினரைக் காவலுடைய விடங்களில் வசிக்குமாறு பறையறைவர், பின்னர் அப்பறை கேட்டு அகலும் அறிவில்லாத பசுக்களைத் தாமே பகைவர் நாட்டிலிருந்து கவர்ந்து செல்வர். இது நிரை கவர்தல் எனப்படும். பின் போர் செய்யப் போதல்; மதிலைவளைத்துக் கொள்ளுதல்; போர் செய்தல்; வெற்றி பெறுதல் எனும் செயல்கள் போர்த்தொழிலில் ஏற்படும் பெருஞ் செயல்களாம். திணைக்கூரிய மலர்கூடுதலும் அடையாளப் பூச்சூடுதலும் அக்கால வழக்கு. சேவைதிகளுள்ளே சிறந்தவர்களுக்கு ஏனாதி முதலிய பட்டங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. வீரர்கள் வேல் வாள், அம்பு, கிடுகு (கேடகம்) எனும் ஆயுதங்களை உபயோகித்தனர்.

கப்பற்சூழில்:- பட்டினப்பாலை என்னும் நூலில்; கடற்கரையிலுள்ள பண்டகசாலைகளில் பல நாடுகளிலிருந்து

வந்த பண்டங்கள் இருந்தனவென்று கூறப்படுகின்றது. குதிரைகள் வடநாட்டிலிருந்து கப்பல் மூலம் வந்தமை பெரும்பாணாற்றுப்படையிற் குறிக்கப்படுகிறது.

கட்டுரை வகை:- கட்டுரைவகை யென்பது ஒரு கலை யின் பெயரென்று மணிமேகலை கூறுகின்றது. அதுதொடுத்தக் கூறும் சொல்வன்மையைக் குறிக்கும். இடத்திற்கும், காலத்திற்கும், அவை வக்கும் இயைபுப் பேசும் சொற்சாதுரியம், பழந்தமிழர்களிடத்து இருந்த தென்பதை இலக்கியங்களிற் பரக்கக்காணலாம்.

அளவைநூல் முதலியன:- அளவைநூல், எண்ணூல், கலுநூல், கோழிநூல், குதிரைநூல், யானைநூல், புதையல்நூல், யோகநூல் முதலிய நூல்வகைகளும்; கரந்துறைகணக்கு, கோலங்கோடல் முதலிய கலைகளும் அக்காலத்திருந்தன. சிலப்பதிகாரம், பெருங்கதை, சீவகசிந்தாமணி எனும் நூல்களில், திருமுகம் எழுதியனுப்பிய செய்திகள் பலவாறு விளக்கப்படுகின்றன.

பண்டைக்காலத்தினர் இக்கலைகளை விருத்தி செய்து வந்ததுபோல் நாமும்பிறமொழிகளிலிருந்துமொழிபெயர்த்தேனும் தேடிவிருத்தி செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும். நம்மொழியில் சிதைந்துபோன பலகலைகளையும், வாய்மொழிச் செய்தியாகவேனும், சுவடிகள் வாயிலாகவேனும் அறிந்து ஆராய்ச்சி செய்து வெளியிட நாம் அனைவரும் முன்வருதல் வேண்டும்.

4. இசைக்கலை

தமிழர் பூர்வீகம்:- ஏசுநாதர்க்கு எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே எனிப்து, கிரிஸ் முதலிய அயல்நாடுகளுடன் தமிழர் வர்த்தகம் நடத்தி வந்தனர். குமரிக்குத் தெற்கே தமிழர் வசித்து வந்தபெரும் பாகம் கடல் கொண்டது.

காலப் பாடுபாடு:- சங்கீதக்கலை சரித்திரகாலத்திற்கு முற்பட்ட சங்க காலத்தும் வளர்ச்சியுற்றிருந்தது. இடைக்காலமாகிய பதினொலாம் நூற்றாண்டுவரை நாயன்மார்களாலும் ஆழ்வார்களாலும் புத்துயிரளிக்கப்பட்டு வந்தது. பதினொலாம் நூற்றாண்டின் பின் இக்கால இசைகள் தோன்றியதெனலாம்.

பாணர் குணநீசயங்கள்:- பாணர் கலையுணர்ச்சியே உருவானவர்கள்; ஏழைகள்; சொந்த வீடுவாசல் அற்றவர்கள்; இவர்கள் தம்மனைவியருடனும் யாழுடனும் மன்னர்களிடஞ் செல்வர். பாணன் யாழ் வாசிக்கப் பாடினி நடம்புரிவாள். மன்னர்கள் இதற்கு மகிழ்ந்து பரிசில் வழங்குவர். இல்லற வாழ்விலுங்கூடத் தலைவன் தலைவிக்கிடையில் ஏற்படும் சச்சரவுகளைப் பாணனும் பாடினியும் சமாதானம் செய்து வந்தார்கள்.

புராதனவாழ்க்கையின் கிறப்பு:- விழாக் காலங்களிலே அரசசபையில் பாணன் யாழ் வாசிப்பான், பாடினி நடனம் செய்வாள். அரசசபையிலே இளம் பெண்கள் தங்கக்கிண்ணத்திலே மதுவைவார்க்க எல்லோரும் பருகினார்கள். பாணன் அரசனை மகிழ்விப்பதில் என்றும் சிரத்தையுள்ளவனாயிருந்தான். பொற்தாமரைகளையும் பொன்மாலிகளையும் இவர்கள் பரிசிலாகப் பெற்றனர். ஒரு பாணன் இன்னொரு அரசனிடம் செல்லும்போது, வழியிலே மற்றுமோர் பாணனைச்சந்திப்பதுண்டு. பரிசில் பெற்ற பாணன் வள்ளலின் கொடைத்திறத்தையும் குணவிசேடங்களையும் எடுத்துக்கூறிப் பரிசில் பெருதபாணனை அவ்வள்ளலிடம் செல்லுமாறு ஆற்றுப்படுத்துவான்.

யாழ்கள்:- பத்துப்பாட்டில் பேரி யாழ், செங்கோட்டி யாழ் என இருவகை யாழ்களின் தன்மைகள் கூறப்படுகின்றன. சில காலத்தின் பின் மகரயாழ், சகோட யாழ் என்பனவும் தோன்றின. இவை சிலப்பதிகாரத்

துக் குறிப்பிடப்படுகின்றன. சங்ககாலத்துப் பாடினி கற்புடையவள். முல்லைமலரை அதற்கறிஞரியாக அணிந் திருப்பாள். இவள் நடனமாடினாளேயன்றி யாழ் வாசித் தறியாள். காலஞ் செல்லச் செல்ல நாட்டியம்; விறலி யர், கூத்தர் தொழிலாயிற்று. விறலியர் யாழ்வாசிக்க வும் தொடங்கினர்.

கல்லாடம் மத்தியகாலத்து நூல். அந்நூலில் ஆயிரம் தந்திகளையுடையது நாரதப் பேரியாழ் என்றும்; நூறுதந் திகளையுடையது கீசகயாழ் என்றும்; ஒன்பதுதந்திகளை யுடையது தும்புருயாழ் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

யாழின் வருணை:- சங்ககாலத்துப் பேரியாழ் 21 தந்தி களையுடையது. ரூல், துத்தம், கைக்கிளை உழை, இளி, விளி, தாரம் எனும் 7 ஸ்வரங்களை ஒலிப்பது- தாரத்திலிருந்து இளியும்; இளியிலிருந்து துத்தமும், துத்தத்திலிருந்து விளரியும்; விளரியினின்று கைக்கிளை யும் தோன்றியது. இவற்றைக் கூர்ந்து நோக்கின் இசைப்புலவனும், இசைக்கருவி செய்வோனும், சங்கீத மொன்றைச் சிருட்டித்தனர் என்பது தெரிகிறது. பண்டைக்காலத்து நாடகச்சிறுமி 5வது வயதில் கற்க ஆரம்பித்தாள். 3 வருடகாலம் தொடர்ச்சியாகக் கல்வி கற்றாள். இக்காலத்திலே ஆடவும், பாடவும், யாழ், குழல் முதலியன வாசிக்கவும், தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ள வும், வாழ்க்கையின் அவசியமான பலபாகங்களைக் கற்றுக் கொண்டாள். இவ்வாறு கல்வியில் வளர்ச்சி யுற்றவள் 12வது வயதில் அரங்கேற்றப்பட்டாள். அரங் கேற்றத்தின் போது, சிறுமி முதலிற் தோத்திரம் செய் வாள். பின் பாடல் ஆடல்களைப் புரிவாள். இத்தகைய நாடகக்கணிகை ஒருத்திக்கு, அரசன் 1008 பொற்காசு விலையுள்ள பொன்மாலை கொடுத்தானென்று தெரி

கிறது. சிலப்பதிகாரத்தில் அரங்கேற்று காதையில் அரங்கின் இலக்கணமும் அரங்கேற்று முறைகளும் விரித்துக் கூறப்படுகின்றன.

ஏழாவது நூற்றாண்டில் இசைக்கலை ஒரு புதிய மாற்றத்தை அடைந்தது. சமயகுரவர்கள் தோன்றிப் பண்ணோடியைந்த இசையை வளர்த்தமையே இம்மாற்றத்திற்குக் காரணமாகும். திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் எனும் பாணரொருவர்; சம்பந்த சுவாமிகளின் தேவாரத்தை யாழிலே வாசித்தார். தருமபுரத்திலே, யாழில் வாசிக்கமுடியாத ஒருபண்ணை; சுவாமிகள் பாடினொன்றும்; அதற்கு யாழ்முரி என்னும் பெயர் உண்டென்றும் பெரியபுராணம் தெரிவிக்கின்றது. வைணவப் பெரியார்களான ஆழ்வார்களின் திருவாய் மொழிகளும் இவ்வாறே இசைக்கலையை வளர்த்தன.

ஒன்பதாவது நூற்றாண்டிலே பத்திமாண்களான இரு பாணர்கள் தோற்றினார்கள். ஒருவர் பாட்டரனார். மற்றொருவர் திருப்பாணழ்வார். பத்தாம் நூற்றாண்டிலெழுந்த பெருங்கதையும், சீவகசிந்தாமணியும், அக்காலத்து இசைப்போட்டி நடந்தசெய்திகளை விரிக்கின்றன. 17-ம், 18-ம் நூற்றாண்டுகளிலே நாயக்க மன்னர்களும், மராட்டிய அரசர்களும் சங்கீதத்தை ஆதரித்து வந்தனர். இக்காலத்து; புராதன முறை மறைந்து போகப் புதிய முறையொன்றுதோன்றியது. வேங்கடமகியின் சதுர்தண்டி-பிரகாசிகை தோன்றியதும், இப்புதிய முறை ஆரம்பித்தது. இம்முறையே முத்துசுவாமி தீட்சிதர் காலமுதல் இன்றும் நிலைபெறுகின்றது.

5. தமிழர் படைத்திறம்

நாற்படை:- பழந்தமிழர்கள் யாண்ப்படை, குதிரைப்படை, தேர்ப்படை, காலாட்படை எனும் நான்கு படைகளை வைத்திருந்தனர்.

யானைப்படை:- யானைப்படைவீரர் யானையாட்கள், குஞ்சரமல்லர் எனப்பட்டனர். வலிய அழகிய உத்தம இலக்கணங்கள் நிறைந்த யானை பட்டத்து யானை, எனப்பட்டது. அரசன் இதன் மீ திவரந்து நாடு பார்க்கவும், போருக்கும் செல்வான்.

மலைநாடாகிய சேரநாடு, யானைச் செல்வமுடையது. இதனால் சேர அரசன் 'பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன்' எனப் புகழப்படுகிறான்.

சோழநாட்டு அரசாங்கம், அறுபதாயிரம் களிறுகளையுடையதென்றும்; அவற்றை அரசன் நான்தோறும் பார்வையிடுவானென்றும் ஒரு சீனதேசத்து அறிஞர் குறிப்பிடுகின்றார்.

"கொல்யானை பலவோட்டிக் கூடாமன்னர் குழாம் தவிர்த்த பெருவழுதி" என்று பாண்டிநாட்டு அரசன் சிறப்பிக்கப்படுகின்றான். அவன் பட்டத்து யானை மீது மீன்கொடி பறந்தது.

வேளைப்படை:- அரசனை, 'உடுக்கையிழந்தவன்கைபோலக்' காத்து வந்தவீரர், வேளைக்காரர் எனப்படுவர்.

ஓளவை கண்டவீரன்:- ஓளவையார் காலத்து ஒரு அரசன் முன்னே நின்ற வேலைக்காரனொருவனை, அவர் அமர்ந்து நோக்கினார். அவன் யாரென்பதைக் கேட்டறிந்த பின்; அரசனுக்கு அவன் பாட்டனின் போர்த்திறம்கூறி, அவன் வீரக்கல் பெற்ற செய்தியையும் எடுத்துரைத்து, அவ்வீரனுடைய பேராகிய இவனுக்குத் தியாகம் பிறவிக்குணமானது; என அறிவுறுத்தி அவ்வீரனுக்குச் சிறப்புச் செய்யுமாறு கூறியுள்ளார்.

மூலப்படை:- தமிழ் மன்னர்கள் மூலப்படை, கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, பகைப்

படை, எனும் அறுவகைப் படையையும் உடையராயிருந்தனர். இவற்றுள் மூலப்படையே முக்கியமானது. அதனைத் “தொல்படை” என்றார் திருவள்ளுவர்.

விலைப்படை:- “பொன்னினொகும் பொருபடை” எனும் சிந்தாமணி அடியால் தமிழ் மன்னர்களிடம் கூலிப்படை இருந்ததென்பது தெரிகிறது. இக்கூலிப்படையினர் வேளிர் குலத்தவர். “முனையடுவார்” எனும் சிறப்புப் பெயர் பெற்றவர். திருத்தொண்டர் புராணத்தினைத் தகைய விலைப்படையினரான முனையடுவாரொருவர் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

படைவகுப்பு:- விற்படை; வேற்படை, மற்படை, வாட்படை முதலிய படைவகுப்புகள் தமிழ் நாட்டிலேயிருந்தன. சேரமன்னர், விற்படையில் வல்லுனர் என்பதனொழியும் வில்லவன் என்னும் பெயர் பெற்றனர். அவர்கள் கொடியும் விற்கொடியேயாகும்.

வட்டுடை:- வட்டுடை என்பது முழந்தான் அளவாக வீரருதிக்கும் உடை விசேடம். வில்வீரருட் சிறந்த சீவகனென்பான்; இத்தகைய வட்டுடையை அணிந்தான் என்பது சீவகசிந்தாமணியினால் தெரிகிறது.

வீரமுரசு:- தமிழ்மன்னர்களின் நீதியின் சின்னம் நீதிமுரசும் ஆகும்; கொடையின் சின்னம் கொடைமுரசும் ஆகும்; ஆண்மையின் சின்னம் படைமுரசும் ஆகும்; வீரமுரசும் கொடும்புலி ஒன்றைக் கோட்டினுற் கொன்ற பெருங்காணையின் தோலாற் செய்யப்படுவது. போர் அற்றகாலங்களில் அரண்மனையில் ஒரு மணிமஞ்சத்தில் அது வைக்கப்படும். போர்க்காலத்தில் படைக்குமுன்னே அது செல்லும்.

இசைக்கருவிகள்:- போர்வீரர்க்கு வீரவெறியூட்டும் இசைக்கருவிகள் பறை, பம்பை, தீட்டை, தடாரி, முழவு, முருகு முதலியன.

மறவர்:- மனத்திண்மை வாய்ந்தவீரர், மறவர் எனப்படுவர். கட்டமைந்த உடலுடன் விளங்கிய அவர்கள் புகழ்க் காக உயிர்கொடுக்கும் தன்மையினர். தம்மைநோக்கி வரும் படைக்கலத்தைத் துரும்பாகக் கருதுவர். படைக்கலத்தாற் பெற்றவடுக்களைப் புகழின் சின்னமாகக் கருதிப் பொன்னினும் மேலாக மதிப்பர். இவ்வாறு மார்பிலும் முகத்திலும் வடுப்பட்டிப், பகைவர் படைக்கலம் உழுத அத்தழும்புகளைப் பார்த்து இறும்புதெய்தும் ஒருவீரனைப் பரணர் “பெரும் புண்ஏர் தழும்பன்” என்று போற்றுகின்றார்.

புலிப்பல்:- இத்தகைய மறவர் போரற்றகாலங்களிலே புலியினைத் தாக்கிக் கொன்று அதன் பல்லை மாலையாக அணியும் இயல்பினர். முனிவரைத் தாக்க வந்த புலியொன்றினை எதிர்த்துவென்று முனிவர் உயிர்காத்த ஒருவீரனைத் தமிழகம் “புலிகடிமால்” எனப்பட்டங்கொடுத்தப் புகழ்வதாயிற்று. அவன் வழி வந்தார்க்கும் அதுவே பெயராயிற்று. இவ்வாறே வேங்கை மார்பன், விறல்மிண்டன், கோட்புலி, ஏலேலசிங்கன் எனும் வீரப் பெயர்களைப் பண்டைத்தமிழர் பெற்றிருந்தனர்.

கொற்றவை வழிபாடு:- தமிழ்வீரர், தமக்கு வெற்றிதரும் பெண்தெய்வத்தைக் கொற்றவை என்று பெயர்குறித்து வணங்கினர். கொற்றவையின் கோயில், பாலைவனங்களிலும், மலைகளிலும் விளங்கிற்று. அபிராமலையின் மீது அமர்ந்த கொற்றவைக்கு மன்னரும் மறவரும் குருதிப்பலியிட்டனர். நாளடைவில் இம்மலை ஐவர்மலை என்றும், தேவி பாஞ்சாலி யென்றும் அழைக்கப்படுவதாயிற்று. வெற்றித்திருவை ஈட்டித்தந்த தெய்வத்தைப் பெண்ணாகவழிபட்ட பெருமை தமிழர்க்கே உரியதாகும்.

6. வீரத்தாய்மார்

வீரமகளிர் இயல்பு:- நமது பரதகண்டம் வீரச்செயல்களுக்கும் பேர்போன பூமியாகும். அதற்குக் காரணம்,

தாய்மார் தம்பாலோடு வீரம், தீரம், தியாகம் என்பவற்றைக் கலந்தாட்டியமையே ஆகும். அத்தகைய தாய்மார்களுடைய தேசங்களே இன்றும் வீரநாடுகளாய் மிளிர்கின்றன. ஜப்பானிய தாய்மார், தம்பிள்ளைகளுக்கு இளமையிலேயே தேசாபிமானத்தையும் தியாகத்தையும் ஊட்டியமையால் அவர்கள் தளர்வின்றிப் போர்புரிந்து ரூஷியப் பெரும்படையை வெற்றிகொண்டு புகழடையத் தக்கதாயிருந்தது. இத்தகைய வீரத்தாய்மாரை இக்காலத்துக் காண்பதரிதாயினும், பண்டைக்காலத்தில், பலர் வீரமகளிராய் விளங்கினரென்பதைப் புறநானூறு முதலிய நூல்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டுகின்றன. வீரப் பெண்டிரின் பெருமைகளைப் புகழ்ந்து கூறுந்துறை “மூதின்முல்லை” எனப்படும். பொன்முடியாரெனும் பெண்புலவர் “ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக்கடனே களிற்றெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக்கடனே” என வீரத்தாயரின்மன நிலையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றார். இன்றொருதாய், தன்மகன் யுத்தகளத்தே சாகப்பெற்றால் அதுவே தருமமும், தானமும், கருமமும் ஆகும்; என்று கூறும் செய்தியொன்று தகடூர்யாத்திரையெனும் பழைய நூலொன்றிற் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

தமிழ்த் தாய்மார் வீரம்:— ஒருவீரத்தாய்; ஒரேயொரு புதல்வனையுடையவள்; இன்று நரைத்து மூத்துவிட்டாள்; தன்புதல்வன், யானையைப் போரிலே வீழ்த்தித் தானும் மடிந்தான், எனும் செய்தியைக் கேட்டதும் மகிழ்ச்சியடைகின்றாள்.

மற்றொருவீரத்தாய், தன் தமையன் ஒருமுறை யுத்தகளத்தே யானையை எறிந்து இறந்துபோய் இருப்பவும்; மறுநாள் தன்கணவன் அதே போர்முனையில் மடிந்தொழியவும், மனத்தளர்ச்சி இல்லாயினள். இன்றும் போர்ப்பறை கேட்கின்றது; அவட்கு ஒரேயொரு புதல்வன், வயதில் இளையவன், அம்மகனையல்லது வேறு

துணையில்லாதவள்; சிறுவனைத்தழுவி ஆடையணிவித்துக் குடுமியை எண்ணெயிட்டுச் சீவி முடித்து வேலினைக் கையிலே கொடுத்துப் “போர்க்களம் நோக்கிச் செல்க” என அவனை அனுப்புகின்றாள். இவள் வீரத்தை என்னென்போம்.

காவற் பெண்டு என்னும் பெண்புலவரை ஒருவன் நோக்கி “நும்மகன்யாண்டொன்” என்று கேட்ப அவர், “அவன் யுத்தகளத்திலே யுள்ளான் அங்கே காண்க” எனவிடையிறுத்த செய்தி புலவரின் பெருமி தத்தைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

போர்க்களத்தே வீரத்தோடு இறந்து விடாது புறங் காட்டிய மகனை ஒருவீரத்தாய் காண்கின்றாள். அவள் “பெரும்பழியை வினைத்த உன்னைப் பெற்ற என் வயிற்றை அறுப்பேன்” என்று வஞ்சினங் கூறினாள் என்பதாக ஒருபழந்தமிழ்ச் செய்யுள் கூறுகிறது.

இன்றைய நிலை:- மேற்குறித்தவற்றிலிருந்து தமிழகத்தின் பழைய மறவர்கள் வீரத்துடன் வாழ்ந்தமைக்குக் காரணம், தாய்மாரே என்பது கண்டோம். பிற்காலத்தே வடநாட்டரசர்கள் தமிழ்நாட்டைக் கைப்பற்றியமையால் அது தன் பழம் பெருமையையிழந்தது. இக்காலத்தவ ராகிய நமக்கு மேற்குறித்த தாய்மாரின் வீரச்செயல் களெல்லாம் வெறும் கற்பனையாகக்கூடத் தோன்றலாம். இதற்குக் காரணம் எங்கள்மனநிலை அவ்வளவுக்குக் குன்றிக் காலச்சக்கரத்தினால் மாற்றமடைந்தமையே யாகும்.

7. தமிழர்வாணிபம்

(9 முதல் 14-ம் நூற்றாண்டுவரை)

தோற்றவாய் - தமிழகத்தின் வாணிகம் மிகப்பழமையானது. எகிப்து, பாபிலோன், சாஸ்டியா முதலிய நாடுகளோடு தமிழர் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே

பண்டமாற்றுச் செய்து வந்தனர். கி. பி. 1—4 நூற்றாண்டுவரை உரோமரோடு வர்த்தகம் நடத்தினர். கிரேக்கரும் உரோமரும் தமிழ்நூல்களில் 'யவனர்' எனக் குறிக்கப்படுகின்றனர். யவனர்க்குப் பின் அராபி நாட்டார் வர்த்தகம் செய்தனர்.

9-ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழர் மரக்கலங்களும், அரபிக் கப்பல்களும் சீனர், நாவாய்களும் கீழ்மேற்றிசைகளிற் சென்று கொண்டிருந்தன.

மூலங்கள்:- அரபிய சீன நூல்களும், தென்னிந்திய யாத்திரிகர் நூல்களும், கல்வெட்டுகளும், செப்புப்பட்டங்களும் தமிழர் வாணிகத்தை ஆராய மூலங்களாயுதவின.

வர்த்தகக்குழுக்கள்:- இக்கால வர்த்தகம் தனித்த ஒரு வரால் நடத்தப்பட்டது. வர்த்தகத்திற் தேர்ச்சி பெற்ற ஒருகுழுவினரால் நடத்தப்பட்டது. அன்றும் இன்றும் வர்த்தகர்களே செல்வர்களாயுள்ளனர்; தாம் அரிதிலீட்டிய பொருளைப் பொது நன்மைக்கே பயன்படுத்தினர். வர்த்தகர்களுக்கு எல்லாச் சமயங்களும் ஒன்றேயென்பது தெரசாப்பள்ளியைப் பாதுகாக்கும் தொழில் மணிக்கிராமத்தார் என்னும் கிறிஸ்தவ வர்த்தகரிடம் விடப்பட்டதிலிருந்து அறியலாம்.

அரசர்களும் வர்த்தகக்குழுக்களும்:- தமிழ்நாட்டில் வந்தடைந்த வர்த்தகர்கள் தத்தம் சமயநெறி பிறழாது ஒழுகுதற்கு அரசர்கள் ஆதரவு செய்தார்கள். தானூரவிசபீர் இசோவுக்குக் கிறிஸ்தவப்பள்ளி ஒன்றைக் கொல்லத்தில் அமைப்பதற்கும், அதைச் செவ்வனே நடாத்துதற்கும் தமிழ்சர்கள் உதவிபுரிந்தார்களென்பது இதற்குச் சான்று. கோழிக்கோடு, கொல்லம் முதலான இடங்களில் முகம்மதியர் மசூதிகள் இருந்தன என்பது தெரிய வருகின்றது. ஸ்ரீவிஜயம்பேரரசு சோழநாட்டுத் துறைமுகமாகிய நாகபட்டினத்தில் தன்னுட்டு வர்த்தகர்களுக்காகப் புத்தபள்ளியொன்றை அமைத்தது. அரசர்கள்

வர்த்தகத்தைப் பரப்புதற்காகப் பிறநாடுகளுக்குத் தூதனுப்பினர். இச்செய்தியைக் கிரேக்க நூலொன்று கூறுகின்றது. இவ்வாறே சோழர்களும் சீனத்துக்குத் தூது விடுத்தனரென்பது சீன நூல்களால் தெரியவருகிறது.

தென்னிந்திய வர்த்தகமும் அரபியரும்:- யவனர் வர்த்தகம் தொடங்கு முன்னரே அரபியர் நம் நாட்டோடு வர்த்தகஞ் செய்தனர். இவர்களே முதன்முதற் பருவக்காற்றைப் பயன்படுத்த அறிந்து கொண்டனர். இவர்கள் வர்த்தகம் ஸ்பெயினிலிருந்து சீனம்வரை விரிந்திருந்தது. முகம்-மதுவுக்குப்பின் கலீப் என்னும் அரசர்களின் கீழ் அரபியர் ஆட்சி சிந்துநதிக்கரையிலிருந்து அத்திலாந்திக் கடற்கரைவரை பரந்திருந்தது. இவ்வாறு பரவுதற்கு இவர்கள் மதமும் உதவி செய்தது. மதம் விரிந்ததால் வர்த்தகமும் விரிந்தது. இவர்கள் வர்த்தகத்தினாலே பண்பட்டசிந்தையுடையராயினர். அரபியரின் துறைமுகம் ஏடின். அவர்கள் அங்கிருந்து சின்னொசியா பஸ்ரா முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று பொன்னடைகளையும், பட்டாடைகளையும், கண்ணாடி, பனிநீர், அத்தர் போன்ற பொருள்களையும், பெருங்காயம், காண்டயிருகக் கொம்பு என்பனவற்றையும் கப்பல்களிலேற்றிக் கொண்டு; சேரநாட்டையடைந்தனர். அங்கிருந்து பாண்டி நாட்டிலுள்ள காயலுக்கும் சோண்டிலுள்ள காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய கடந்துறைகளுக்குச் செல்வாராயினர். பின்னர் வடகீழ் பருவக்காற்று ஆரம்பித்தும் மிளகு, ஏலம், இலவங்கம், அகில், தேக்கு முதலியவற்றை ஏற்றிக் கொண்டு அரேபியாவையடைந்து எகிப்து சின்னொசியா முதலிய இடங்களுக்கு அப்பொருள்களை அனுப்புவர்.

அரேபியர் குதிரை வர்த்தகம்:- மார்க்கோபோலோ என்பார் தமிழ்நாட்டைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, இந்நாட்

டினர் குதிரைகளை இறக்குமதி செய்வதில் கணக்கின் லாத பொருளைச் செலவிடுகின்றன ரென்றும், ஏடின் முதலான பட்டினங்களிலுள்ள பெருந்தொகைக் குதிரை களை அரேபியர் கொணர்ந்து; இங்கு ஒரு குதிரை 500 'சாகி' பொன்விலையாக விற்றனரென்றும் குறித்துள் ளார். அரபிய நூலாசிரியர் அப்துல் வாசாப் என்பவர் குதிரை வர்த்தகம் பற்றி எற்பட்ட உடன்படிக்கை யொன்றைக் குறிப்பிடுகின்றார்.

சீன வர்த்தகம்:— சீனர் புத்தசமயத்தினரானபடியாலும்; அவர்களுக்கு இந்தியா புண்ணிய பூமியானபடியாலும்; அவர்களிற் சிலர் அடிக்கடி இந்தியாவுக்கு வந்து தலைங் களைத் தரிசித்துச் செல்வது வழக்கம். 7-ம் நூற்றாண் டுக்கு முன் தரைமார்க்கமாக வந்தவர்கள்; அதன்பின் காண்டன் பட்டினத்திலிருந்து நீர்வழியாகப் புறப்பட் டுச் சுமாத்திராவை அடைந்து ஈழத்தின் ஓரமாகச் கொல்லத்துக்கும் (வட இந்திய) தம்மலுக்கும் செல்வது வழக்கமாயிற்று.

சீனவர்த்தகம் இவ்வாறு விருத்தியடைய, அரசுக் குப் பெருவருவாய் கிடைத்தது. சங்கம் வாங்கி வெளி நாட்டு வர்த்தகர்களைக் கண்காணிப்பதற்கு ஒரு அதி காரி நியமிக்கப்பட்டார். இக்கப்பல்கள் கோப்பைகளே யும் பட்டாடைகளையும் ஏற்றிக் கொண்டுவந்து மலாயா முதலிய தீவுகளில் ஈயம், செம்பு, ஆமையோடு, அகில், முதலிய பொருள்களையும் ஏற்றிக் கொண்டு இந்தியத் துறைகளுக்கு வருவனவாயின. தென்மேல் காற்றுக் காலத்து மரக்கலங்களைத் திருப்பி முத்து, மிளகு, பாக்கு என்பனவற்றை ஏற்றிக்கொண்டு சென்றன. சங்கவரி அதிகமானபடியால் பிறநாட்டு வர்த்தகர்கள் சோண்டு டுத் துறைகளுக்குப் போவதில்லை. இதனால் சீனருக்கு அது வாய்ப்பாயிற்று; நாகபட்டினத்தில் சீனர் பலர் வதியவுங்காரணமாயிற்று. சீனர் நாகபட்டினத்தில்

இருந்தாரென்பதற்கு அக்குள்ள புத்தபள்ளியிலே சீன மொழியிலெழுதப்பட்ட கல்வெட்டே சான்றாகும். சீன நாணயங்களும், பீங்கான் படிவங்களும் நாகபட்டினத்திற்கண்டெடுக்கப்பட்டதும் இதற்குச் சான்று.

8. தமிழகமும் சோழரும்

தமிழகம்:- பரதகண்டத்தின் தென்கோடிப்பகுதி தமிழ் கூறு நல்லுலகமாகும். இந்நிலப்பகுதிக்கு வடக்கே வழங்கும் மொழி வடமொழியாதலின் அதன்னின்று வேறு பாடு தோன்ற இந்நிலத்து மொழியைத் தென்மொழி என்றனர். இத்தமிழகத்தைச் சேர சோழ பாண்டியர் ஆண்டு வந்தனர். சேரநாடு சூடபுலமென்றும்; சோழ நாடு குணபுலமென்றும்; பாண்டியநாடு தென்புலமென்றும் கூறப்படுகின்றன.

தமிழகத்தின் பழமை:- இம்மூன்று அரசர்களையும் படைப்புக் காலந்தொட்டு மேம்பட்டுவரும் பழங்குடியினர் என்பர் ஆன்றோர். இராமாயண பாரதங்களிலும் இந்நாடுகளின் இயல்புகள் கூறப்படுகின்றன. சாதகக்கதை ஒன்றில் சோழராச்சியமும் அதன் தலைநகரான காவிரிப்பூம்பட்டினமும் குறிக்கப்படுகின்றது. அசோகன் காலத்தும் இத்தமிழகம் மூவேந்தர்க்குரிய தனிநாடாய் விளங்கிய செய்திகள் கல்வெட்டுக்களால் தெரியவருகின்றது.

சோழநாடு:- தமிழ்நாடு மூன்றனுள் நடுநாயகமாய் விளங்குவது சோழநாடு. இந்நாட்டை வான் பொய்ப்பீணுந்தான் பொய்யாக் காவிரியாறு வளம்பெறச் செய்கின்றது. இம்மாட்சியிலேயே சோழநாடு “புனடை” என்றும், “சோழவளநாடு சோறுடைத்து” என்றும் புகழ்ந்து பேசப்படுகின்றது. இக்காவிரியாறு அகத்தியனார் தென் னாட்டிற் பெருக விடப்பட்ட தென்பது புராணவரலாறு. இந்தியாறு, கங்காதேவியிடஞ் சென்று வாங்கி விடப்பட்டதாகலின் புனிதமும் பெருமையும் நிறைந்தது. இந்

நாட்டு வேந்தர்களைச் சங்ககாலத்துக்கு முற்பட்ட சோழர், சங்ககாலச் சோழர், பிற்காலச் சோழர் என மூவகையினராகப் பிரிக்கலாம்.

சங்ககாலத்துக்கு முற்பட்ட சோழர்:— சோழவேந்தர் சூரிய குலத்தைச் சேர்ந்தவர். பாண்டியர் சந்திரகுலத்தைச் சேர்ந்தவர். சேரர் அக்கினி குலத்தைச் சேர்ந்தவர். மனு. இக்குவாகு, மாந்தாதா, சிபி, முசுருந்தன் முதலியோர் சோழர்குல முன்னோராவர். இவருள் மனு, சிபி என் போரின் வரலாறு சங்க நூல்களிலும் காணப்படுகின்றது. இவர்களன்றிப் புகாரில் இந்திரவிழா வெடுத்த முசுருந்தன் வரலாறும், ஆகாயக்கோட்டைகளை யழித்த சோழனொருவன் வரலாறும்; பரசுராமன் காலத்துப் புகாரினையாண்ட காந்தமன் சரித்திரமும் சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலை என்பனவற்றிற் கூறப்படுகின்றன.

சங்ககாலச் சோழர்:— இவர்களுட் பெரும்புகழ்படைத்தவர் கரிகாற் சோழன், கோச்செங்கணன், கிள்ளிவளவன் போன்றவர்களாவர். கரிகாலற்குக் கரிகாற் பெருவளத்தான், திருமாவளவன் என்னும் பெயர்களும் உண்டு. சிறிய தந்தையிட்ட தீயினால் கால்கரியப் பெற்றவனாதலின் கரிகாலன் என்னப்பட்டான். இவன் ஆட்சிக்குப் பேருதவிபுரிந்தவர் மாமனாகிய இரும்பிடர்த்தலையாராவர். ஆண்டில் இளையோனாயினும், அறிவில் முதிர்ந்தவனாகச் செங்கோல் செலுத்திக் காவிரிக்குக் கரைகட்டியும், தொண்டைநாட்டு வேளாண்மக்களைக் குடியேற்றியும், காஞ்சியையும், காவிரிப்பூம்பட்டினத்தையும் அழகுற அமைத்தும்; வடபுலஞ் சென்று வச்சிரம், அவந்தி, மகத மன்னர்களை வென்று இமயத்தில் தன்புலிக்கொடியை நாட்டி வந்தான். பட்டினப்பாலை, பொருநராற்றுப்படை என்னும் பாட்டுக்களில் இவன் செய்தியை விரிவாகக் காணலாம்.

இவனுக்குப்பின் ஆண்ட அரசருள் கிள்ளிவளவன் பெருநற்கிள்ளி என்னும் இருவரைப் பற்றிய செய்திகள் மணிமேகலையிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் காணப்படுகின்றன. இவ்வேந்தருள் கடைசியரசன் கோச்செங்கணைகை இருக்கலாம். இவன் முற்பிறவியிற் சிலந்தியாயிருந்து திருவானைக்காவில் எழுந்தருளியுள்ள சிவனுக்கு மேற்கட்டி அமைத்துத் திருத்தொண்டு புரிந்தமையினால் மறுபிறவியிற் பேராசனையினான் என்று தேவாரத்திற் புகழப்படுகின்றான். சிவபெருமானுக்கு எழில்மாடம் எழுபது செய்தான். நாயன்மார் அறுபத்து மூவருள் ஒருவராக விளங்கிப்பவன். சேரமானுடன் கழுமலத்திற் பொருதுபெற்ற வெற்றியைப் பொய்கையார் களவழி நாற்பதிற் பாடியுள்ளார். சேரனது விளந்தை என்னும் ஊரையும் கைக்கொண்டு விளந்தைவேள் எனப்பட்டான். இவனுக்கு நல்லடிக்கோன் என்று மகன் ஒருவன் இருந்தானெனச் சாஸனம் கூறுகின்றது.

பிற்காலத்துச் சோழர்:- கோச்செங்கணனுக்குப் பின் வட நாட்டரசர்கள் தமிழ்நாட்டில் பெரும்பாகத்தைப் பற்றிக் கொண்டதனால் தமிழ் வேந்தர் மூவருமே தம்பெருமை குன்றி அவர்களடிபணிய வேண்டியவராயினர்.

9. தமிழ்ப்புலமை

புலமையின் குறிக்கோள்:- தூலை ஆசிரியர் பாற் கற்குமளவினும், சொற்பொருள் அறிந்த கொள்ளும் அளவினும் மாத்திரம் புலமை நிரம்புவதொன்றன்று. புலமையின் குறிக்கோள் உலகியற் பொருளளவில் இருப்பின் அது சிறுமையெய்தி மாசடையும் அறிவை ஒளிவலிவுடையதாக்கி அவ்வொளி விளக்கத்தின் கண்ணே அரிய பல நுண்பொருள்களை அகக்கண்ணாற் கண்டு இன்புறுதலாகிய வாழ்வே புலமை வாழ்வு எனப்படும்.

தூல், கற்குந்தோறுங் கற்குந்தோறும் உயரிய நுண் பொருள்களை நல்கி நம்மைப் பேரின்பமடையச் செய்யும். இத்தகைய நுண்பொருளைக் காண்டற்குச் செய்யுளின் பொருளொழுக்கில் மாத்திரம் நின்றுவிடாது மேலும் அதனை எதிரேறிச் செல்லவேண்டும். அங்ஙனம் எதிர்த்து நின்றால் செய்யுளாசிரியனின் உள்ளக் கிடக்கையை உண்மையாகக் கண்டு இன்புறலாம். நூலாசிரியன் குறிக்கோள் இன்னதெனத் துணிந்தாலன்றி, ஒருவன் உரைக்கும் உரைப்பொருள் அதன் உண்மைக் கருத்தை வெளிப்படுத்தாது, சிறந்ததொரு முடிபொருளைக் காணவிரும்பும் ஒருவன், அம்முடி பொருட்டுரிய சார்புப்பொருள்களை மெல்லமெல்ல ஊன்றி உணர்ந்து செல்லுங்கால் இறுதியான உண்மைப் பொருளை ஒரு காற் காணுவான். தொடர் நிலைச்செய்யுள்களுக்குச் சுவை நலம் உயிர்போன்றது. அவற்றிற் செறிந்த குறிப்புப் பொருளை நாம் முதலில் உணரவேண்டும்.

பாடலென்னும் நங்கைக்குத் தீட்புநுட்பம் வாய்ந்த சொற்பொருட் கூட்டமே உடலாகும், சுவைநலம் கலந்த தொனிப்பொருளே உயிராகும். உவமை முதலிய அணிகளே அவட்கு அணிகலன்களாகும். இங்ஙனம் இயற்கை நலம் மிக் குச் செயற்கை நலம் ஏற்றுத் திகழும் பாடல் நங்கையைத் கூடிஇன்பமுறுதல் அளவிடற்கரிய ஆனந்தம் விளைக்கும்ன்றே? இத்தகைய செய்யுள் நலங்களை யறிந்தின்புறுதற்கு, வேட்கையோடு கூடிய முயற்சியும் தவப்பயல்கிய ஆகூழும் ஒருங்கமையப் பெறவேண்டும்.

முன் செய்த தவப்பயலால் அந்நங்கையை நுகர்ந்து புலமை வாழ்க்கையின் தலைப்படுங்கால்; அவ்வின்ப நிலையே யுருவெடுத்தாற் போலப் பச்சிளம் பாடற்குழவிகள் தோன்றும். இத்தகைய புலமை வாழ்விற்குத் தலைப்பட்டு நிரம்பினவரே உண்மைப் புலவராவர்.

நுண்பொருள்களை யெல்லாம் செய்யுளுலகிற் கண்டு இன்புறவதோடமையாது, உட்புறக் கருவிகளுக்கு அப்பாற்பட்டு நின்ற திருவருளாற்றவினது ஒருசிறு கூற்றினையாதல் புலமை முதிர்ச்சியினால் மெய்யுணர்விற்கண்டு இன்புற முயலல்வேண்டும். இஃதொன்றே புலமை வாழ்க்கையின் முடிந்த பயனாம். இம்மெய்யுணர்வொன்றே உயர்வொப்பில்லாப் பேரின்பத்தை விளைப்பதாகும்.

இப்புலமை வாழ்க்கையும் உலகவாழ்க்கை போல இல்லறப்புலமை, துறவறப்புலமை என இருதிறப்பட்டு சிகழும். அதன் இல்லறநிலையில் கல்வியே மனைவி; செழும்பாடல்களே செல்வப்புதல்வர்; சொல்வளனே பொருள்வளம். இத்தகைய இல்லறப்புலமை வாழ்க்கைகைவரப்பெற்ற ஒருவன், முடிவில் மெய்யுணர்வுற்றுத் திருவருள்வழி நின்று இனத்திற் திளைப்பின் அந்நிலையே துறவறப்புலமை வாழ்க்கையாகும். உண்மைப்புலமையின் குறிக்கோளும் இதுவே.

புலவரும் புரவலரும்:— இப்புலமைச் செல்வத்தை இடையீடின்றிப் பெற்ற புலவர்க்கு; வேண்டும் பொருள் கொடுத்துப் போற்றுதற்குத் திருவருள் அவ்வப்போது வள்ளல்களை உதவிவந்தது. இவ்வின்பத்தை, வாளா, உலகியல் இன்பமாகக் கருதின் அப்புலமை வளர்தலின்றி அழியும். இன்றைய கல்வியெல்லாம் இத்தகைய குறுகிய நோக்குடனேயே கற்கப்படுகின்றன. நிரம்பிய புலமையினாலேயே பிறர்கண்டு கேட்டறியாத உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து இன்புறலாம். உயர் வீடளிக்கும் புலமையை வீணே உடலை யோம்புதற்கு வேண்டிய பொருளளகிற் பயன்படுத்த எண்ணுதல்; பொற்கொழுக்கொண்டு வரகுக்கு உழு எண்ணுவதனோடொக்கும்.

தமிழ்ப்புலவர்கள் மன்னர்க்கு அமைச்சராகவும், மக்கட்கு நல்லாசிரியராகவும், அறவுரை கூறி அன்பு

வழிப்படுத்தும் முதியோராகவும் பண்டைக் காலத்து விளங்கினர். அவர்கள் மெய்யுணர்வையுடனும் அறவோராகவும், இவ்வாழ்வை நிலைப்படுத்தும் நல்லுறவினராகவும் திகழ்ந்தனர். தந்தை தாயரற்று விளங்கும் இளம் பெண்கட்கு அன்வரேபோன்று உறவாகரின்று நட்புக் கடறற்றியவரும், புணர்ச்சி பழகுதலின்றி உணர்ச்சிமாத் திரத்தாலே தம்முயிரையுந் தியாகஞ் செய்தற்கு ஏற்ற நட்புக்கொண்டொழுசியவரும் நம்தமிழ்ப் புலவர்களே. இவற்றால் தமிழ்ப் புலவர்களை அரசர்கள் தம்முயிரினும் சிறந்தாக மதித்தொழுகினர்.

இவ்வாறு அரசரும் புலவர்களும் அன்பு வழிப்பட்டொழுகிய செய்திகள் பலவுள. இதற்குப் பெருஞ் சித்திரலர் செயல் ஒரெடுத்துக் காட்டாகும். புலவர்தம் மன்னர் பெருமானை இழக்க நேருமே என்றஞ்சிக் குமணனீந்த தலையைத் தாம்பெறுங்காறும் யார்க்குங் கொடுத்தலாகாது எனக்கூறியமையும்; பொய்த்தலை செய்வித்துத் தம்பியின் மனத்தைக் குழைவித்து அவர்களை ஒன்று படச் செய்தமையும் செந்நெறிப் புலவரின் தூயபண்பாட்டை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. தூயபுலவர்களை ஒருகண்ணாகவும்; அருள்நெஞ்சு படைத்தபுரவலரை மற்றொருகண்ணாகவும் பெற்றுத் திகழ்ந்த நம்தமிழ்நாடு, இன்று அக்கண்களின் ஒளி குன்றப் பெற்று வாழ்வில் துன்புறுகின்றது. புலவர்கள் ஆயிரக் கணக்கான பொற்காசுகளையும், ஆடையணிகளையும், யானை தேர்சீனையும் பெற்ற தன்றிப் பலலிலப்பகுதிகளையும் அரசர்களிடம் பரிசில்களாகப் பெற்றனர். அரசர்களும் புலவர்களாற் பாடப்பெறுதலே தம்வாழ்க்கையின் உயர்ந்த பயனை எனக் கொண்டு வாழ்ந்தனர்.

இத்தகைய புலவர்க்கு உயரிய நோக்கங்கள் வரவரக் குறுகியமையும் புரவலரின் பண்பாடுகள் குறுகிவந்தமையுமே இன்றைய நிலைமைக்குக் காரணங்களா

யின், ஆதலால் புலமையின் உயரிய நோக்கத்தைத் தளரவிடாது பேணி நம்வாழ்க்கையைத் தூய்மைப் படுத்தல் புலவர் பெருமக்கள் பெருங்கடனாகும்.

தவிர்ந்ருயின:- இன்றைய புலவர்கள் புறங்கூறுதல், பிறராக்கங் கண்டு பொருமை கொள்ளுதல், பிறரறிவினை மெச்சாமை, கடவுள் நிலை யுணர்ச்சியில் தலைப்படாமை என்னும் குற்றங்களைக் களைந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். உண்மையுணர்ந்து நடுவு நிலைதாங்கவல்ல அறிவினர்க்கு இத்திக்குணங்கள் அழகல்லவே!

ஒரு காலத்து ஒரு ஆராய்ச்சியாற் கண்ட முடிபு, பிறிதொரு காலத்தில் பிறிதொரு சான்றால் தவறுடைய தெனக் காணவரின், அதனை ஒப்புக் கொள்ளுதலே புலமையின் சிறப்பிலக்கணம். ஒரு சாரார் இதனை மறந்து நாம் புதியதொன்று செய்யவேண்டுமென்ற அவாவினால், பிறர்மேற் தவறில் வழியும் குற்றங்காட்டித் தம் பிழையான கொள்கையை உறுதி கூறுகின்றனர். இவ்வாறு புலமை நோக்கத்தை மறந்து, செய்வன தவிர்வன அறியாது தீநெறிப்படுதல் அறிவுடையார்க்கு அறமாகாது.

சேய்த்ந்ருயின:- இடரினும் தளரினும் கடவுட் கொள்கைக்கு மாறுபடாமையும், நடுவுநிலை நின்றலும், பயனுளபகர்தலும் புலவர்கள் கடன். ஆதலின் "நிற்க அதற்குத்தக" என்பது உணர்ந்து புலவர்கள் நல்லன செய்து அல்லன களைந்து ஈடேறுவாராக.

எந்த நாடு மொழியுணர்ச்சியிற் பின்னடைகிறதோ; அது, மற்றெல்லா வளங்களாலும் பிற்பட்டதாகும். ஆதலின் நாம் விழிப்புடையராயிருந்து, குறுகிய, நோக்கங்களை மறந்து, நம் மொழியை வளர்ச்சியடையச் செய்ய வேண்டும். தமிழ் நாட்டின் மத்தியில் ஒரு சிறந்த

கல்வாரி அமையவேண்டும். அதில் மருத்துவம், தொழிற் கல்வி முதலிய கலைகளெல்லாம் இடம் பெறவேண்டும். இன்றைய கல்வி நிலையங்களெல்லாம் அத்தமிழ்ப்பெருங் கல்வாரிக்குக் கிளைகளாக அமைதல் வேண்டும்.

புலமை வாய்ந்தவர்களுக்குப் பட்டங்களும் பரிசில்களும் வழங்கி அவரைப் பெருமைப்படுத்தல் வேண்டும். போலிப்புலவர்களை அறிவுறுத்தி நற்புலவராக்க வேண்டும். உண்மை அறிஞர்களுக்குச் சிறந்த இடமளித்து உவகையூட்ட வேண்டும். போலி உரைகள் என்னும் களைகளையகற்றி நம்செந்தமிழ்ப் பைங்கூழைக் காத்தல் வேண்டும். பிறமொழிகளினுள்ள சிறந்த அறிவுக்களஞ்சியங்களைச் சிறந்த முறையில் மொழி பெயர்க்கவேண்டும். இத்துறைகளில் பணிபுரிந்து வரும் பல்கலைக் கழகங்களும், சைவாதீனத்தலைவர்களும் மென்மேலும் நல்வழியில் முயன்று தமிழ்மொழியினைப் பேணுதல் வேண்டும். இவ்வாறு தமிழ்ப்புலமை விருத்தியடைய இறைவனின் திருவருளை நாட்டாறும் வேண்டி மேலும் முயற்சித்தல் தமிழர் அனைவரதும் பெருங்கடனாகும்.

5. ஆசிரியர் வரலாறுகள்

பரஞ்சோதி மாமுனிவர்

காவிரிபாயும் சோழவள நாட்டிலே வேதாரணியம் என்னும் திருமறைக்காட்டிலே சைவவேளாளர் மரபிலே சுமார் 320 ஆண்டுகளின் முன்னர் இவர் பிறந்தார். தந்தையார் மீனாட்சிகந்தரதேசிகர். பரஞ்சோதிமுனிவர் சமய-விசேட-நிருவாண தீக்கைகள் பெற்றுச் சிவாகமங்கள், சித்தாந்த சாத்திரங்கள், தேவாரம் முதலிய அருட்பாக்கள் யாவற்றையும் ஓதியுணர்ந்தவர். கல்வியறிவொழுக்கங்களிலே சிறந்தவர். சிவபத்தியிலே முற்றிப்பழுத்தவர்.

சிவத்தல யாத்திரை செய்து மதுரை மாநகரை
 உடைந்தார். அங்கு மீனாட்சிசுந்தரேஸ்வரரைத் தரிசித்து
 ஆனந்த வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து பெருமானையும் பிராட்
 டியையும் தினமும் வணங்கிக்கொண்டு இருந்தார்.

ஒரு தினம் இவர் துயிலும்போது மீனாட்சியம்மை
 யார் இளம்பாப்ப்பனப் பெண் வடிவுடன் தோன்றி
 “எம்பெருமான் திருவிளையாடலைப் பாடுக,, என ஆஞ்ஞை
 யிட்டு மறைந்தருளினார். விழித்தெழுந்த முனிவர் திரு
 வருளை நினைந்து வணங்கிச் “சத்தி” என்னும் மங்க
 லச் சொல்லை முதலாகக்கொண்டு பத்திரசம் நிறைந்த
 ஒரு காப்பியமாக வடமொழி ஆலாசிய மான்மியத்தைப்
 பின்பற்றித் தமிழிலே திருவிளையாடற் புராணத்தைப்
 பாடியருளினார்.

போற்றிக்கலி வெண்பா, மதுரைப் பதிற்றுப் பத்
 தந்தாதி என்பனவும் இவர் இயற்றிய வேறுதூல்களா
 கும். வேதாரணியத்தலபுராணம் என்னும் வடமொழி
 தூலை அழகு தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளினார்.

பலகாலம் ஆசிரியத்தலைமையராய் விளங்கினார்.
 சிவாதுபூதிச் செல்வராய் மதுரைத் தலத்தில் வாழ்ந்து
 மீனாட்சிசுந்தரேஸ்வரப் பெருமானது திருவடி நீழலில்
 இரண்டறக் கலந்தருளினார்.

ஆறுமுகநாவலர்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே வேளாளர் மரபிலே
 இற்றைக்கு 135 வருடங்களின் முன்னர்ப் பிறந்தார்.
 தந்தையார் கந்தப்பிள்ளை; தாயார் சிவகாமிப்பிள்ளை.

வாணள் முழுவதும் பிரமச்சாரியாகவே வாழ்ந்தவர்.
 தமிழ், சைவ வளர்ச்சியின் பொருட்டுத் தம் ஆயுள் முழு
 வதையும் அர்ப்பணித்தவர். தமிழ்வசன நடைக்குப்
 புத்துயிரும் புதுமணமும் புகுத்திவைத்தவர். ஆங்கில

விவிவிய நூலை அழகு தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர். கல்வியின் வரம்பு கண்டவர். யாவருக்கும் எளிதிலே பயன்படும் பொருட்டுத் திருவிளையாடற் புராணத்தை வசனரூபமாகச் செய்தருளினார்.

சித்தன்கேணி அம்பலவாண நாவல சுவாயிகள் பாடிய 'சற்குருமணிமலை' என்னும் நூலினால் இவர் பெருமை நன்கு விளங்கும்.

இவருக்குரிய வேறு பெயர்கள்:- ஆறுமுகம்பிள்ளை, ஆறுமுகம், நாவலர், சைவப்பிரசாரகர், சற்குரு, பரசமய கோளரி, வசனநடை கைவந்த வல்லாளர், மெய்ஞ்ஞான ஆசாரியபாணு; ஐந்தாங் குரவர், ஆறுமுகநாயனார், நாவலர் பெருமான் என்பனவாகும்.

இவர் காலத்தில்:- சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை, சிவசம்புப்புலவர், சிவசங்கரபண்டிதர், ஆவரங்கால் நமச்சிவாயிபிள்ளை, விளைவேலி வேதக்குட்டிக்குருக்கள், குமாரசாயிப்புலவர், செந்திநாதையர், வித்துவசிரோன்மணி பொன்னம்பலம்பிள்ளை சும்பகோணம் முருகேசபிள்ளை, அம்பலவாண நாவலர், மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை முதலான புலமையாளர் விளங்கினர்.

இவரியற்றிய நூல்கள்:- சைவவினாவிடைகள், பாலபாடங்கள், சைவ தூஷணபரிகாரம், போலியருட்பாமறுப்பு, வச்சிர நண்டம், சுப்பிரபோதம், சைவசமயி, அநாசாரம் முதலியனவாகும். இவர் பிரமதி ஆண்டு (1889) கார்த்திகைத் திங்கள் 21-ம் நாள் தமது 57-ம் வயதில் சிவபதமடைந்தார்.

கம்பர்

சோழ நாட்டிலே திருவழுந் தூரிலே ஓச்சர்(கணக்காயர்) குலத்திலே சு-பி 12-ம் நூற்றாண்டிலே வாழ்ந்தவர். தந்தையார் ஆதித்தன். கம்பர் என்ற பெயர் இயற்பெயரெனவும்; காரணப்பெயரெனவும் கூறுவர்.

ஒரு அரசனிடையே புதல்வனெனவும், ஓச்சன் வீட்டில் வளர்ந்தவரெனவும் உரைப்பர். திருவெண்ணைய் நல்லூர்ச்சடையப்பவள்ளால் ஆதரிக்கப்பட்டவர்.

கலைமகளின் அருள் கைவந்தவர். கல்விப்பெருக்கும் கவிபாடும் வன்மையும் பெற்றவர். “கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்”; “கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்” என்னும் பழமொழிகள் இவரின் பெருமையை, இனிது விளக்குவனவாகும்.

இவர்காலத்தில்:- ஒட்டக்கூத்தர், புகழேந்தி, ஓளவையார், காளமேகம் முதலான புலவர்கள் இருந்தனர்.

இவர் செய்த நூல்கள்:- இராமாயணம், சரசுவதியந்தாதி, சடகோபரந்தாதி, ஏரெழுபது, சிலையெழுபது, திருக்கை வழக்கம், காஞ்சிப்புராணம், காஞ்சிப்பிள்ளை தத்தமிழ், சோழக்குறவஞ்சி முதலியனவாகும்.

தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை

நாஞ்சில் நாட்டிலே-தேரூர் என்னும் கிராமத்திலே வேளாண்மரபிலே இற்றைக்கு 81 ஆண்டுகளின் முன்னர்ப் பிறந்தார். தந்தையார் சிவதாணுப்பிள்ளை; தாயார் ஆதிலட்சுமியம்மாள்.

நாஞ்சில் நாட்டிலே முதல் முதல் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுள் ஒருவர். அரசினருத்தியோகத்திலிருந்து அதனைவிட்டு ஆசிரியராக விளங்கினவர். பொது நலத்தொண்டுகள் பலவும் புரிவதிற் சிறந்தவர். மருமக்கள் வழி மான்மியத்தை வேரோடு களைந்தவர். கவிதைப் பண்பும் இசைப்பண்பும் கவினப்பெற்றவர். பண்பட்ட அன்புள்ளம் படைத்தவர். இவர் பாடல்களிலே காணும் தெளிவும் இனிமையும் இவரது உள்ளத்தெளிவையும் இனிமையையும் காட்டுவனவாகும். எவ்வகையிலும் எவரும் துன்புறச் சகியாத உள்ளம்படைத்தவர். 1940-ம்

ஆண்டில் 'கவிமணிப்பட்டம் பெற்றார். பாலர்முதல் விருத்தர்வரை எல்லார் உள்ளங்களிலும் இலக்கியவர்.

இவர் அழகம்மையாசிரிய விருத்தம், சசிந்தைமலை, நாஞ்சில்நாட்டு மருமக்கள் வழி மான்மியம்; என்னும்வேறு தூல்களும் பல தனிப்பாடல்களும் எழுதியுள்ளார். நாஞ்சில் நாட்டு மக்கள் வரலாறு. காந்தனார்ச்சாலை (ஆங்கிலம்) என்னும் ஆராய்ச்சியுரைகளையும் எழுதியுள்ளார்.

நாஞ்சில் நேசன், திராவிடன், செந்தமிழ், என்னும் பத்திரிகைகள் மூலம் தமது கருத்துக்களைத் தமிழுலகத்துக்கு வழங்கியவர்.

1955-ம் ஆண்டு புரட்டாதித் திங்கள் 26-ம் நாள் தமது பூதவுடல் நீத்துப் புசமுடம்பையடைந்தார்.

6. மாதிரிப்பயிற்சி வினாக்கள்

1. திருவிளையாடற்புராணம்

1. சிவபெருமான் புரிந்தருளிய திருவிளையாடல்களில் ஐந்தினைச் சுருக்கி எழுதுக.
2. மேல்வருபவர்களைப்பற்றிச் சிறு குறிப்பெழுதுக;—
எமநாதன், பாணபத்திரன், சுருண பாண்டியன், பிருகற் பதி, உருத்திரசுருமன், சுந்தரேசர்.
3. பாணபத்திரன் மனைவி சோமசுந்தரக் கடவுள் மீது பாடிய பாடல்களின் பொருட்திறனை விளக்குக.
4. சந்தர்ப்பங் காட்டி விளக்குக:—
(அ) "இவரே எமது தலைவர்"; (ஆ) "நுண்ணறிவுடைய ராகி நூலொடு பழகிலுவும், பெண்ணறிவென்பதெல்லாம் பேதைமையுடைத்த"; (இ) "உலகத்திலே, தக்காரொருவன் வாழத் தன்கிளை வாழும்"; (ஈ) "குற்றம் உன் மேலதாக நீ எம்மைக் கோபித்ததென்னை"; (உ) "நீமுன்

போலப் புலவர் கூட்டத்துள் இருக்கக் கடவாய்"; (ஊ) "இத்தெய்வத்தானம் இன்று முதல் உத்தரவாலவாய் என்று சொல்லப்படும்"; (எ) நீ, பரதராசனுக்கு மகளாய் வாழநாளிலே நரம் வந்து உன்னை விவாகஞ் செய்து கொள்வோம்"

5. "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" எனுஞ் செய்யுள் யாராற் பாடப்பட்டது? எச்சந்தர்ப்பத்தில்? அதன் பொருளுெழுதுக.
6. திருவாலவாயான அல்லது நாரைக்கு முத்தி கொடுத்த கதையை $\frac{1}{3}$ பங்காகப் பொருள் குன்றுது எழுதுக.
7. திருவாதவூடிகளின் வரலாற்றைச் சுருக்கி எழுதுக.
8. "ஆன்மாக்களின் பிறவிக்கும் பக்குவத்துக்கும் ஏற்ப இறைவன் எழுந்தருளி அநுக்கிரகஞ் செய்வர்" என்பதற்கு மூன்று உதாரணங்கள் தந்து விளக்குக.
9. இறைவன் "அடியார்க் கெளியன்" என்பதை நீர் விரும்பிய வரலாற்றென்றின் மூலம் காட்டி விளக்குக.
10. வரகுண பாண்டியன் காலத்து இறைவன் செய்தருளிய திருவிளையாடல்கள் யாவை? அவற்றுள் ஒன்றைச் சுருக்கி எழுதுக.
11. இறைவன் தம்மையிகழ்ந்த நக்கிரன் பொருட்டு அநுக்கிரகஞ் செய்து அவரை உய்யக்கொண்ட விதத்தை விளக்குக.
12. நீர் கற்றுக்கொண்ட பாடப்பகுதியில் கூறப்படும் இறைவனின் இயல்புகளை விளக்கிக் காட்டுக.

2. சும்பகருணன் வதைப்படலம்

1. இராவணன் தம்பியர் இருவரினதும் குறைகூணங்களை ஒப்பிடுக.
2. சும்பகருணன் மானவீரன்; என்பதனை நிறுவுக.

3. “போனகத்தொழின் முற்றுதி போய்” என்ற இராவணற்குக் கும்பகருணன் கூறிய புத்திமதிகள் யாவை?
4. விபீடணன் இராமனுக்குக் கும்பகருணனை அறிவுறுத்திய திறத்தினை எழுதுக.
5. தன்னையடைந்து வணக்கிய விபீடணனுக்குக் கும்பகருணன் கூறியன யாவை?
6. விபீடணன்; இராமனை வந்தடையுமாறு கும்பகருணனுக்குக் கூறிய அறிவுரைகளை யெல்லாந் தருக.
7. கும்பகருணன்; இராமனைச் சேருமாறு விபீடணனுக்குக் கூறிய அறிவுரைகள் எவை?
8. இராமனது பெருமைகளைக் குறித்து இராவணன் மாலியவானிடம் கூறியவை யாவை?
9. விபீடணன், மாலியவான், மகோதரன், விச்சிரவசு, புலத்தியன், கூனி, அநுமன், கார்த்தவீரியன்; கிங்கரர் என்போர் பற்றிய குறிப்புகள் தருக.
10. சந்தர்ப்பங்கூறி விளக்குக:—
 - i. “நங்குலத்துக் கொவ்வாப்; பங்கம் வந்தற்ற தன்றிப் பழியும் வந்தற்றது”
 - ii. “இறுதியே யியைவதானு விடையொன்றும் தடையுண்டாமோ”
 - iii. “தூயவை துணிந்தபோது பழிவந்து தொடர்வதுண்டோ”
 - iv. “பனியடை வேலைச் சின்னீர் பருகினன் பருதியென்ன; தனியுழந்தயர்வதென்னே”?
 - v. “நிலத்தியல் நீரியல் என்னும் நீதால்”
 - vi. ‘அமுதுண்பாய் நஞ்சுண்பாயோ’
 - vii. “உய்திற முடையார்க்கன்றோ அறம் வழி யொழுது முள்ளம்”

viii. “அறிவுடையமைச்ச னீயல்லை யஞ்சினை வெறிவிதுன் வீரம்”

ix. “ஆடுவதாருங்காலத்தாவது மழிந்து சிந்திப் போவது மயலே நின்று போற்றினும் போதத்திண்ணம்”

x. “அம்பிட்டுத் துன்னம் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடைய; சும்பிட்டு வாழ்கிலேன் யான்”

1. மேல்வரும் முதற்குறிப்புச் செய்யுள்கட்டுப் பொருளும் விளக்கமுற் தருக,

(அ) வாரணம் பொருதமார்பும் (1); (ஆ) நல்லியற் கவிஞர் நாளில் (22); (இ) தஞ்சமுந்தருமமும் (85); (ஈ) நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி (155); (உ) அறப்பெருந்தணைவார்தம்மை (133).
12. உமது பாடநூலை யாதாரமாகக் கொண்டு “கம்பன் கவித்திறம்” என்னும் பொருள்பற்றி யொருகட்டுரை வரைக.

3. மலரும் மாலையும்

1. மீராபாயின் பத்தி வாழ்க்கையை விபரிக்க.
2. சந்திரனையும், சூரியகாந்தியையும் பற்றிக் கவிஞர் கூறிய வருணனைகளைச் சுருக்கி எழுதுக.
3. சாத்காலத்தின் சிறப்பு எங்ஙனம் விளக்கப்படுகின்றது.
4. பெண்களின் உரிமைகளும் கடமைகளும் என்பது பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக?
5. யுத்தக் கொடுமையைப் பொறுக்கலாற்றாத ஏழை, ஈசனைக் குறித்து எவ்வாறு பிரார்த்திக்கின்றாள்?
6. திருமூல மன்னரின் திறமைகளை யெல்லாந்திரட்டி எழுதுக?
7. தேசிகவிநாயகம்பிள்ளையின் கவித்திறத்தை விளக்கி எழுதுக.

4. பண்டைத்தமிழர் பண்பாடு

1. தமிழ்நாட்டின் பழமையும் பெருமையும் எனும் பொருள் பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக,
2. தமிழ்மொழியின் பழமையும் பெருமையும் பற்றி விளக்குக.

3. எவ்வெக்கலைகள் பண்டைத் தமிழ்நாட்டின் விருத்தியடைந்துள்ளன என்பதை விளக்கி எழுதுக.
4. பண்டைக்காலத்தில் இசைக்கலை எவ்வாறு போற்றப்பட்டு விருத்தியடைந்து வந்ததென்பதை விளக்குக.
5. தமிழர் போர்முறைக்கும் இக்காலப்போர் முறைக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை எடுத்துக் காட்டு.
6. தமிழ்த் தாய்மாரும் வீரம் நிறைந்திருந்தனர் என்பதை ஒரு புறப்பாட்டின் மூலம் விளக்கி எழுதுக.
7. வாணிபத்துறையில் பண்டைத்தமிழர் எவ்வாறு விருத்தியடைந்தனரென்பதை விளக்குக.
8. சோழர் பழமையும் பெருமையும் என்பது பற்றி ஒரு கட்டுரை வரைக.
9. தமிழ்ப்புலமை என்பது யாது? அதனை விருத்தி செய்ய வேண்டுமாயின் எவ்வெவ்வழிசனைக் கையாளவேண்டும்.
10. தமிழரின் தலைநகரந்த பண்பாடுகள் யாவை? பழந் தமிழர்கள் அதனைக் கடைப்பிடித்தனர் என்பதற்குச் சான்றுகள் காட்டுக.

பிழைதிருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
21	22	குசேலபாண்டியன்	குலேசபாண்டியன்.
22	25,	"	"
54		செய். 75	செய். 73
70	8	அசுரனோடு	அரசனோடு
121	24	ஆரம்பித்தும்	ஆரம்பித்ததும்

